

www.burmeseclassic.com

အောင်မြင်စာပေ

ဒေဝ

ယောယုဝတီရွာသူ

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

အခန်း(၁)

ဧည့်တူက ခါတိုင်းနေတွေ့ထက်ကို ပိုပြီး ကြည်လင်သာယာနေသည်။ မြို့ပြင်ရောက်လာလေ ရှုရိုက်ရသော လေကအစ ပိုပြီး ဆန့်ရှင်းလတ်ဆတ်လာကာ... ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ သစ်ကြီးဝါးကြီးတွေနှင့် စိမ်းစို အံ့ဆိုင်း၍ နေသည်။

ထိုပတ်ဝန်းကျင်ကို နောက်ခံပြုလျက် ခရမ်းပုတ်ရောင် ဂျစ်ကားတစ်စင်းမှာ... အဝေးပြေးလမ်းမပေါ်တွင် လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ တစ်ရပ်ရပ် ပြေးလွှားလာ၏။

မိုးကြိုးစိတ်ထဲ အလိုအလျောက်ကို ကြည်နူးငြိမ်းချမ်း၍ နေတော့ကာ စိတ်လိုလက်ရ သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စပင် အော်ဆိုလိုက်မိ

တော့သည်။

“ညနေခင်းရဲ့ လေပြည်ထဲမှာ
 မေ့ဆန္ဒယ့်တွေ တောင်ပုံဖြန့်တဲ့အခါ
 ပန်းပွင့်လေးတွေ ရှက်သွေးဖြာ...
 ကျေးဇူးလေးတွေ တေးမဆိုတော့ပါ။
 ဟိုမှာ မြက်ခင်းစိမ်းများ ဦးညွတ်... ညွတ်... ညွတ်”
 မိုးကြိုးရဲ့သီချင်းသံက လမ်းခုလတ်တင် ထစ်အ ရပ်တန့်သွား

ရသည်။

ဖုန်းက Vibration တုန်ခါခြင်းဖြင့် အချက်ပြနေလေပြီမို့
 ဖုန်းနားကြပ်ကို အမြန်ကောက်တပ်လိုက်ရသည်။

“ဟယ်လို”

“မိုးကြိုး... မင်း ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

တစ်ဘက်မှ ဖုန်းပြောသူမှာ သိမ်အသံ။

အသံက စိုးရိမ်ပူပန်သံ အတိုင်းသား ပေါ်လွင်လှသည်မို့

မိုးကြိုး ပြုံးလိုက်မိသည်။

သူတို့အုပ်စုထဲမှာ သိမ်က အချောဆုံး အဖြောင့်ဆုံး ကြည့်အ

ကောင်းဆုံး။ ပြီးတော့...။

ပါးရည်နပ်ရည်လည်း ရှိကာ အစစအရာရာ ဦးဆောင်နိုင်
 စွမ်းရှိသူ။ သူငယ်ချင်း လေးယောက်အုပ်စုထဲမှာ သူက ခွေးသားအုပ်
 မကြီးလို သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန်တတ်သူ။

ခုလည်း သူ့အတွက် သိမ် ပူပန်နေပြီလေ။

“ဟေ့ကောင် မိုးကြိုး၊ ငါ မေးနေတယ်လေကွာ၊ မင်းဘယ်
 ရောက်နေပြီလဲ”

သိမ်လေသံက နည်းနည်းမာလာတော့ မိုးကြိုး ရယ်ချင်လာ

ကာ ကလီချင်စိတ် ဖြစ်လာပြီး...။

“ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ ဟုတ်လား၊ နေဦးနော်... ငါ သေသေ
 ချာချာ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အင်း... နေဦးကွ၊ ဒါ ဘယ်နေရာပါလိမ့်”

မိုးကြိုး တမင် မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး အသံကို အီလေးဆွဲ
 ကာ ပြောသည်။

ဟိုဘက်မှ တီးတိုးဆဲရေးသံ ထွက်လာ၏။

မိုးကြိုး ဆက်အောင်မထားနိုင်တော့။

တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... ရယ်မနေနဲ့၊ မင်းမှာ ပစ္စည်းတွေ ပါသွားလို့
 ပြောနေတာကွ”

သူ့စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ရယ်လိုက်မိတာကြောင့် သိမ် အတော်လေး
 ဒေါပွသွားပုံရ၏။ ဟိန်းနေအောင် အော်လေတော့သည်။

မိုးကြိုး အရယ်မရပ်သေးဘဲ...။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ မင်းက ပစ္စည်းတွေကို စိုးရိမ်
 နေတာကိုး”

မိုးကြိုး တမင်ကလီနေတာ ဖြစ်ပေမယ့် သိမ် မရိပ်မိ။ တစ်ဖက်
 မှနေ ပေါက်ကွဲလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်... ပစ္စည်းတွေကြောင့် မင်း အန္တရာယ် တွေ့နေ
 မှစိုးလို့ကွ၊ လူချည်းသက်သက်ဆိုရင် ဘာအရေးလဲ၊ ပစ္စည်းတွေ
 ကြောင့် မင်း ဒုက္ခရောက်မှာစိုးတာကွ... နားမလည်ဘူးလား”

သိမ်လေသံ အတော့်ကို ကျယ်လောင်ပေါက်ကွဲလာတော့မှ
 မိုးကြိုး အရယ်ရပ်လိုက်သည်။

ဒီထက်ပိုပြီးတော့တော့ မကလီရဲ။

ဒါတောင် အဖျားခတ်ချင်သေးကာ...။

“နားလည်ပါတယ် မကြီးခရယ်”

ဟု စလိုက်မိသေးသည်။

ခွေးသားအုပ်မကြီးလို သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် စောင့်ရှောက်
ကာကွယ်တတ်သည်မို့ ‘မကြီးခ’တို့ ‘မာမီခ’တို့ ပြောင်ပြီး ခေါ်လျှင်
သိခံ အရမ်းစိတ်ဆိုးတတ်သည်။

“မင်းဘိုးအေ မကြီးခလား... ရှစ်”

သိခံလေသံ မာကျောခြင်းအဆင့် အနည်းငယ် လျော့ကာ
ဆဲရေးသံလေး ထွက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင် နောက်မနေနဲ့တော့... နောက်ရမယ့်အချိန်
မဟုတ်ဘူး၊ ပြော... မင်း အခု ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

သိခံ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောရင်း ထပ်မေးသည်။

မိုးကြိုး ဘေးဘီဝဲယာ ငဲ့စောင်းကြည့်မိပြန်သည်။

မြို့ပြင်ရောက်နေပြီမှန်း သူသိသည်။

သို့သော်...

သိခံဆီမှ စိုးရိမ်တကြီး အသံကြားကတည်းက သူ့စိတ်ထဲ
အလိုလို အူမြူးလာကာ နောက်ချင်စိတ်က အတောမသတ်နိုင်အောင်
ဖြစ်လာလျက်...

“ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုတော့... အင်း”

မိုးကြိုး တမင်သံရှည်ဆွဲသည်။

တစ်ဖက်မှ သိခံအသံက ငြိမ်နေသည်။

စိတ်မရှည်တတ်သောသိခံ စိတ်ကို အတော်ကလေး ဆွဲဆန့်
လျက် သူ့အဖြေကို စောင့်နေတာဖြစ်ကြောင်း မိုးကြိုးသိသည်။

ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းထိန်းချုပ် အောင့်အည်းလျက်...

“သချိုင်းကုန်း”

ဟင်...။

မိုးကြိုးမျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားရသည်။

သူ့စိတ်ထဲမှာ မရှိဘဲ သူ့ပါးစပ်မှ ဘာလို့များ လွတ်ခနဲ ထွက်
သွားရပါလိမ့်။

မြတ်စွာဘုရား။ ဒါ... ဒါ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

သချိုင်းကုန်း။

ကိုယ်ပြောမိသော စကားတစ်ခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ကြား
ယောင်မိလျှင် မယုံနိုင်လွန်းစွာ မိုးကြိုးကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်မိ၏။

ကြက်သီးများလည်း ဖြန်းခနဲ။

“မိုးကြိုး... ဟေ့ကောင်... မင်းဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊
အချိန် နောက်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ခရီးသွားနေရတဲ့အချိန်မှာ
ဒီလို နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ စကားတွေ မပြောရဘူးဆိုတာ မင်းနားမလည်
ဘူးလား”

“မင်းလက်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်း
လဲစေနိုင်တဲ့ တန်ဖိုးများစွာတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်ဆိုတာ နားမလည်
ဘူးလား၊ ခုအချိန်ဟာ အသက်အန္တရာယ် ဘယ်လောက်အရေးကြီး
နေသလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

သိခံတစ်ယောက် ဒေါသတကြီးဖြင့် စကားတွေ အဆက်မပြတ်
ပြောဆဲ။

မိုးကြိုးမှာတော့ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထကာ ဇောချွေး
တွေ ပြန်လာသည်။

“မ... မဟုတ်ဘူး သိခံ၊ အဲ့... အဲ့ဒါ ငါပြောတာ မဟုတ်”

မိုးကြိုးအသံများ တုန်နေသည်။

သိခံဘက်မှ ခဏမျှ အသံတိတ်သွားသော်လည်း တောက်

လျှောက် နောက်လာခဲ့သော မိုးကြိုးရဲ့စကားကို အယုံအကြည် မရှိနိုင်
တော့။

“မင်း မပြောလို့ ဘယ်သူပြောမလဲ ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဖုန်းပြော
တဲ့အနားမှာ ခွေးရှိလို့လား၊ မင်းအသံကို ခွေးချီရအောင်”

“မ... မဟုတ်”

မိုးကြိုး ငြင်းဆန်ဆဲ။

ချွေးစေးများ စိမ့်ထွက်နေသော လက်ဖဝါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ
စတီယာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ရတာ မမြဲတော့။

ထို့နောက်...

လူတစ်ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာဆဲ...

ကားက လမ်းဆုံလမ်းခွကား ရောက်လုလု...

လမ်းခွဲပြ မိုင်တိုင်တိုလေးတစ်ခုကို မြေပြင်မှာ ထိုးစိုက်ထားတာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ယောယုဝရွာသို့’

မြတ်စွာဘုရား။ ရွာနာမည်က...။

မိုးကြိုး ကိုယ့်မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်စွာ မျက်တောင်များ တ
ဖျတ်ဖျတ် ခတ်ကာ အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိလျှင်...

မှတ်တိုင်နောက်မှာ ဘွားခနဲ ပေါ်လာသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဝတ်စုံအနက်။

ခြေမျက်စိသို့တိုင် ရှည်လျားထူထဲကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို
လွှမ်းအုပ်ထားသော ဆံပင်ဖားဖားကြီးများနှင့်...

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မျက်နက်ဆံမပါသည့်
နို့နှစ်ရောင် ဖွေးဖြူနေသော မျက်လုံးအစုံ။

တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာ မိုးကြိုး ‘အား’ ခနဲ အော်မိခိုက်
ကားမှာ လမ်းပေါ်မှ ချော်ကာ ယောယုဝရွာသို့ဟု လမ်းညွှန်ထားသော
ညာဘက်သို့ အလိုအလျောက် ချိုးကွေ့သွားခဲ့ပြီးနောက်...

“အံ့မယ်လေး... ကယ်ကြပါဦး... ကယ်ကြပါဦး”

မိုးကြိုး ကြောက်လန့်တကြား ဟစ်အော် အကူအညီတောင်း
သော်လည်း ကူကယ်ရာမဲ့စွာ။

ခရမ်းပုတ်ရောင် ဂျစ်ကားမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်က အင်အား
ပြင်းပြင်းနှင့် ဆွဲချလိုက်သလို နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကြီးထဲ အရှိန်
ပြင်းပြင်းနှင့် ထိုးဆင်းသွားခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးမှာ...

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီ ခေါင်းစိုက်လျက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့
သည်။ ကားပေါ်မှ မိုးကြိုးတစ်ယောက်သည်လည်း စတီယာရင်ပေါ်
ခေါင်းမှီကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

မေ့မောနေသော သူ့အသိအာရုံထဲ အိပ်မက်လိုလို ပြန်ပေါ်
လာသည်မှာ အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်ဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်...

ဖွေးဖြူနေသော မျက်လုံးကြီးများက သူ့ကို စိုက်ကြည့်လျက်။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

အက်ကွဲ စိမ်းနက်သော လေသံ။

“ရန်ကုန်ကိုပါ”

“ရန်ကုန် ဟုတ်လား”

အသံက ခဏတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်တွေကို လေတိုးသံလိုမျိုး တရဲရဲအသံကြီး
ကြားရပြန်သည်။ ချောက်ခြားဖွယ်ရာသော အေးစိမ့်မှုကြီး။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းက မကြာခင်မှာပဲ တစ်ခုခု ထူထပ်
ဖျက်တော့မှာလို ချောက်ခြားစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။ မှောင်မိုက်

အေးစက်သော ထိတ်လန့်စရာ တိတ်ဆိတ်မှု။

သူ တထိတ်ထိတ်နှင့် နေဆဲ. . .

“ဦးစိုးအောင်တို့အိမ် သွားမလို့ မဟုတ်ဘူးလား”

အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့ပြီးမှ မေးသံကြီးက ရုတ်တရက် ထွက်လာခဲ့သည်မို့ သူ့အသည်းတွေ ကလီစာတွေအထိပင် တုန်ယင် ချောက်ခြားသွားသလို ထင်မိတော့သည်။

သူ အတော်အချိန်ယူ အားတင်းပြီး ပြန်ဖြေလိုက်မိပါသည်။

“ဦးစိုးအောင်. . . ဟင့်အင်း. . . မ. . . မသိ”

တစ်ဖက်မှ အသံမှာ တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြန်သည်။

ခဏကြာတော့မှ. . .

“တကယ်လား. . . မညာနဲ့”

“တ. . . တကယ်ပါ။ မသိပါဘူး၊ ဒီနားမှာ အသိအကျွမ်း တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး”

“ကဲ. . . ဒါဆို. . . ပြန်တော့”

ပြန်တော့ ဆိုသောအသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် သူ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရ၏။

ချွတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်. . . ချောက်ခြားစဖွယ် ဖရိုဖရဲ လွင့်မျောနေသည့် နက်မှောင်ထူဝန်းလှသော ဆံနွယ်များနှင့် အနက်ရောင် ပုံရိပ်တစ်စ အဝေးသို့ ထွက်သွားလေပြီ။

“အား. . . ကျွတ်ကျွတ်”

သူ့သတိပြန်ရလာပြီး ခပ်တိုးတိုး ညည်းညူမိကာ သူ့မျက်လုံးများကို အားယူ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

မြတ်စွာဘုရား။ ကားက ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာလဲ။

စတီယာရင်ကို လက်ထောက်ကာ သူ အားယူထလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်သော ဝေဒနာကို သူ ခံစားနေရသည်။ ကားရှေ့မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မားမားကြီး တွေ့လိုက်ရတော့မှ သူ သဘောပေါက်သွားရသည်။

သစ်ပင်ကြီးကို ဝင်တိုက်ခဲ့မိတာပဲ။

ကားထဲမှ သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်လိုက်သည်။ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်း၍ နေသော ပြင်ပလေကို တစ်ခါမှ မရှု့ရှိုက်ဖူးသလို သူ အငမ်းမရ ရှု့ရှိုက်လိုက်မိသည်။

“ဟား. . . ”

၁၁ ၁၃၀၈

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ အားတွေ ပြန်ပြည့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဒါ ဘယ်နေရာပါလိမ့်၊ ငါ ဘယ်ကို ရောက်နေတာပါလိမ့်”
သူ တစ်ကိုယ်တည်း ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်ရင်း ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

သစ်ကြီးဝါးကြီးပင်များနှင့် ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများစွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မတ်စောက်လှသော မြေသားနံရံကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရသည်။

“မြတ်စွာဘုရား... ဒါ ချောက်ကြီးပဲ”

သူ အံ့ဩတနန်း ရေရွတ်လိုက်မိရင်း အတော်ကြီး စိတ်ညစ်ညူးသွားရသည်။ သွားပြီ။

သူ့ကို ဘယ်သူကများ ကယ်တင်ကူညီနိုင်မှာလဲ။

သူ့ဘဝ ကူကယ်ရာ မဲ့ပြီလား။

ဒီချောက်ကြီးထဲမှာ သူ့ဘဝ ဆုံးရှုံးစွန့်လွှတ်ရတော့မှာလား။

နောက်ဆုံး... သူ ကြံရာမရဖြစ်ကာ...

“ကယ်တော်မူကြပါဦးဗျို့... ကယ်တော်မူကြပါ။ ချောက်ကြီးထဲ ကျနေလို့ပါ”

သူ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပါးစပ်ကို အုပ်ကာ တအားကြိုးအော်လိုက်သည်။

သူ့အသံက ချောက်ကမ္ဘာနံရံတစ်လျှောက် ပဲ့တင်ထပ် ဟိန်း၍ သွားသည်။

“ကယ်ရမယ် ဟုတ်လား”

အေးစက် စိမ်းနက်၍နေသောအသံ။

ယောယုဝတ်ရာသူ ၁၂

ရုတ်တရက် နောက်ကျောဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်မို့ သူ ထိတ်လန့်တကြား လန့်ကြည့်လိုက်လျှင်...

ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်ရဲ့တောင်ပံတွေလို မည်းနက်လွင့်မျောနေသော ဆံပင်များနှင့် အနက်ရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

မျက်လုံးများမှာ သူငယ်အိမ် မရှိသလို ဖွေးဖွေးဖြူလျက်။

“အား...”

သူ ကြောက်လန့်တကြား အော်ရင်း ကမ္ဘာနံရံကို အတင်းကုပ်ကပ်တွယ်တက်မိတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား”

အေးစက်စက် ရယ်သံကြီးက အသည်းထဲ အေးနေအောင် ကြောက်စရာကောင်းလွန်းလှသည်။

အခန်း(၂)

တစ်

ယောက်ယောက်က တွန်းတင်ပေးနေသလို ကမ္ဘား
ထိပ်ပေါ် သူ လျင်မြန်စွာ ရောက်လာခဲ့သည်။

အောက်ကို ပြန်ငုံ့မကြည့်ရဲ။

သူ့ဒူးများ တဆတ်ဆတ် တုန်၍နေသည်။

ဘုရား... ဘုရား...

သူ တကယ်ပဲ ချောက်ကမ္ဘားပေါ် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။

သူ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အတန်ကြာ အားယူပြီးမှ ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ထရပ်နိုင်သည်။

ပြီးတော့...

တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်လာစဉ် တောင်ယာစိုက်ခင်းတစ်ခုကို မတွေ့လိုက်ရသည်။

သူ ထိတ်ခနဲ ဝမ်းသာသွားရသည်။

စိုက်ခင်းရှိလျှင် လူတွေလည်း ရှိနေနိုင်သည်။

သူ စိုက်ခင်းကြားထဲ အသေအချာ ကြည့်လျှင် ကုန်းကုန်းကွကွဖြင့် ငုတ်တုတ်ထိုင်လျက် တောင်ယာလုပ်နေကြသော လူတစ်ချို့ကို တွေ့ရသည်။

လူရိပ်လူယောင် တွေ့လိုက်ရပြီမို့ သူ ဝမ်းသာသယောင် ဖြစ်သွားရသော်လည်း ရဲရဲဝမ်းမသာနိုင်သေး။

ဒီလူတွေဟာ လူအစစ်တွေမှ ဟုတ်ပါ့မလား။

အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ထားသော မျက်လုံးဖြူနှင့် တစ္ဆေမလိုများ ထပ်တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ ကြောက်လွန်းလို့ လိပ်ပြာပင် လွင့်သွားနိုင်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ အရဲစွန့်ဖို့တော့ စိတ်ကူးကာ...

“ဝေး...”

ခနဲ ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာဗျို့... ဒီမှာ”

တခဲနက် ကျယ်လောင်လှသော အသံကြောင့် တောင်ယာလုပ်နေသော လူများမှာ လုပ်လက်စများ ရပ်ဆိုင်းသွားကြသည်။

သူ့ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်။

သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ မျက်လုံးဖြူကြီးများကိုသာ တွေ့လိုက်ရလျှင်...။ အတွေးနှင့်ပင် ကြက်သီးများ ဖြန်းခနဲ ထဆဲ။

သူ ကံကောင်းသွားခဲ့ပါသည်။

တောင်ယာလုပ်ရာမှ သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သော အဘိုးကြီး

တစ်ယောက်ရဲ့မျက်လုံးများမှာ ပကတိအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူငယ်အိမ် မရှိဘဲ ဖြူဖွေးနေသော ကြောက်စရာ မျက်လုံးကြီးများ မဟုတ်။ သူ ‘ဟင်း’ ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။

အဘိုးကြီးမှာ သူ့ကို တစ်ချက်သာ လှည့်ကြည့်ပြီး စိတ်မဝင်စားဟန်ဖြင့် ပြန်လှည့်သွားကာ လုပ်လက်စများကို ပြန်ကုန်းလုပ်နေခဲ့သည်။

တော်တော် လူမှုရေး ခေါင်းပါးညွှန့်ဖူးတဲ့ ရွာသားတွေပါလားဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... ဒါ ယောယုဝရွာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

သူ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ထပ်အော်မေးလိုက်သည်။

သူ့မေးသံအဆုံး အားလုံးမှာ လုပ်လက်စအလုပ်များ ရပ်တန့်ကာ သူ့ကို ထိတ်လန့်တကြား ဒေါသတကြီးဖြင့် တပြိုင်တည်း လှည့်ကြည့်ကြလေသည်။

ဘုရားရေး...။

ရွာနာမည်လေး မေးတဲ့ဟာ ဒေါသဖြစ်စရာလားဟု သူ့စိတ်ထဲမှ တွေးဆဲ...

“မောင်ရင် ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲ”

ခုနက လှည့်ကြည့်သော အဘိုးကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ရင်း သူ့ကို လေသံမာမာနှင့် ပြန်မေးလေသည်။

သူ အံ့သြသွားရသည်။

အဘိုးကြီး ဘာကို စိတ်ဆိုးသွားရတာပါလိမ့်။

“ခင်ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့ပါလဲ ဦးကြီး”

“မင်း ခုနက တို့ရွာကို ဘယ်နှယ့်ခေါ်လိုက်သလဲ”

“ဪ... ယောယုဝရွာ ဟုတ်ပါသလားလို့”

“ဘာကွ... ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ပြန်ခေါ်လိုက်စမ်း”

www.burmeseclassic.com

အဘိုးကြီးနောက်မှ သူတို့အရွယ်ခန့် လူတစ်ယောက်မှာ ရှေ့ထွက်ကာ သူ့ကို ဒေါသတကြီး ပြောပြန်သည်။

သူ နားမလည်နိုင်တော့။

ခေါင်းကုတ်ရင်း...

“ဟို... ယောယုဝရွာ”

“ဘာ...”

ဒီတစ်ခါတော့ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ အော်ကာ အားလုံးမှာ ခက်ထန်သော မျက်နှာကိုယ်စီဖြင့် သူ့ရှေ့ တိုးကပ်လာကြသည်။

စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်တိတိ။

အဘိုးကြီးတစ်ယောက်၊ အဘွားကြီးတစ်ယောက်၊ သူနှင့် ရွယ်တူခန့် ယောက်ျားပျိုနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်။

“ဟဲ့... နေကြစမ်းပါဦး”

အဘွားကြီးမှာ ခက်ထန်နေကြသူအားလုံးကို ဟန့်တားလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့တိုးလာကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက်...

“ဧည့်သည်ထင်ပါရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော် ဧည့်သည်ပါ”

“အေး... တို့ရွာနာမည်က ယောယုဝ မဟုတ်ဘူးကွယ့်”

“ခင်ဗျာ”

အဘွားကြီးရဲ့မာသောလေသံဖြင့် စကားအဆုံး သူ အံ့သြသွားရပြန်သည်။ မိုင်တိုင်၌ ရေးထားသော ရွာနာမည်ကို သူ အသေအချာ ဖတ်ခဲ့ရသည်ပဲ။

“စိတ်မရှိပါနဲ့ခင်ဗျာ... ဒါဆို ဒီရွာနာမည်က”

“တို့ရွာနာမည်က ယောယုဝတိပဲ”

“ဪ... ဪ”

သူ တအံ့တဩ ဩဩလိုက်မိသည်။

‘တိ’ ဆိုသော စာလုံးတစ်လုံးဟာ မိုင်တိုင်၌ ပျက်၍နေခဲ့သည်

လော။ သူ နမောနမဲ့ ဖတ်ခဲ့မိတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

“မိုင်တိုင်မှာ ရေးထားတဲ့ ရွာနာမည်ကို မင်း မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

အဘိုးကြီးက ဘုဆတ်ဆတ် ဆိုပြန်သည်။

ဒါဆို မိုင်တိုင်၌လည်း ‘တိ’ တစ်လုံး ပြုတ်ကျန်ရစ်သည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့။

သူတို့ ဘာကို မကျေမနပ် ဒေါသတကြီး ဖြစ်ကြတာလဲ ဆိုတာကို ခုမှ သူ နားလည်တော့သည်။

“ဒါဆို ယောယုဝရွာက မရှိဘူးပေါ့နော်”

သူ မဝံ့မရဲ မေးမိပြန်သည်။

“ခင်ဗျားဘာသာ တည်ထောင်မှပဲ ရမယ်”

ယောက်ျားပျိုနှစ်ယောက်အနက် အကြီးဖြစ်ဟန်တူသူက သူ့ကို ဘုဂလန့် ပြောပြန်သည်။

“တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ ခါးညွတ်ကာ အားလုံးကို ရိုရိုကျိုးကျိုး တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

သို့သော်... သူ့တောင်းပန်မှုကို ဘယ်သူတစ်ယောက်မှ အရေးမစိုက်ကြပါ။

“ကဲ... ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာ ပြန်လုပ်ကြ”

အဘိုးကြီးက သူနှင့် ဆက်စကားမပြောလိုတော့ဟန်ဖြင့် စကားစဖြတ်သည်။

အားလုံး သူ့ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ကြတော့၊ စိုက်ခင်းများကြား အလျှိုအလျှို ပြန့်ပွံ့ထိုင်လျက် လုပ်စရာရှိသည်များကို ပြန်

လုပ်ကြလေတော့သည်။

သူ့မှာသာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြင့် ကျန်ရစ်သည်။

ဘယ်လိုရွာသားတွေပါလိမ့်။ ဆက်ဆံရေး ကျိုးကျဲလှချေလား။

အရေးကြီးသည်က သူ့ရဲ့လက်ရှိအခက်အခဲကို ပြေရှင်းဖို့ပင်။

ကားမှာ ဘယ်လိုမှ သုံးမရနိုင်တော့ပြီမို့...။

အချိန်ကလည်း မရှိတော့။

ဒီတစ်ညတော့ သူ ဒီရွာမှာ တည်းမှပဲ ဖြစ်တော့မည်။

သို့သော်...။

ဒီလောက် ဆက်ဆံရေး ကျိုးကျဲသော ရွာသားတွေကို သူ

ဘယ်လို မိတ်ဖွဲ့ရမည်လဲ။

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိသည်။

ထို့နောက်...။

အချို့သာဆုံးအပြီးတစ်ခုကို နှုတ်ခမ်းများပေါ် တင်လျက်

အဘွားကြီးဆီ သူ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။

“မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ”

သူ လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်လျက် အယဉ်ကျေးဆုံး

နှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။

အဘွားကြီးက သူ့ကို မျက်မှောင်များ ကြုတ်လျက် အူတံ

အူကြောင် မော့ကြည့်သည်။

“မောင်ရင်က မြို့ပေါ်က အဆိုတော်လား”

“ခင်ဗျာ”

သူ ကြောင်သွားမိသည်။

“မ... မဟုတ်ပါဘူး”

“မသိပါဘူး... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သီချင်းခွေ ဖွင့်ထုန်းက

အဆိုတော် မောင်ရင်လေးတွေ စင်မြင့်ကြီးပေါ်ကနေ အဲလို အော်ပြော ကြလို့”

သူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။

“ဒေါ်ကြီးတို့ စိုက်ခင်းက သိပ်သာယာတာပဲနော်”

ဟုတ်ပြီ၊ တောင်သူဆိုတာ သူ့စိုက်ခင်းကို စိတ်ဝင်တစား

ချိုးကျူးရင် ကျေနပ်မှာပဲ၊ သေချာတယ်။

“သာယာလည်း နောက်ဖေးပဲ ရောက်မှာပဲ၊ မသာယာလည်း

နောက်ဖေးပဲ ရောက်မှာပဲ”

အဘွားကြီးက ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ပြောသည်။

ကောင်းလိုက်သည့် သံဝေဂစကား။

ပန်းဂေါ်ဖီပွင့် ဝါဝါခဲခဲကြီးများကို ကြည့်ကာ ဖျိုတက်ချင်မိ

သည်ကို ‘အ’ ခနဲ သူ မနည်းထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

“စိုက်ခင်းက အတော်ဖြစ်ထွန်းသားနော်”

နောက်ထပ် အချက်အလက်တစ်ခုကို သူ အမြန်စဉ်းစားကာ

စကားထပ်စပြန်သည်။

အဘွားကြီးက မြေဆွေးတွေ နယ်နေရာမှ သူ့ကို မော့ကြည့်

သည်။

“မောင်ရင်ကြည့်ရတာ စိုက်ခင်းကို ဝါသနာ ပါပုံမရပါဘူး”

အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ဟု မပြောရုံတမယ်ပါပဲ။

‘ခင်ဗျာ’ ခနဲ သူ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရတော့

မှ...။

“မောင်ရင် တစ်ခုခုကို အကူအညီ တောင်းချင်နေပုံပဲ၊

ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ၊ တတ်နိုင်ရင်လည်း ကူညီမှာပေါ့”

ပွင့်လင်းရိုးသားသည်ပဲ ပြောရတော့မလား၊ ပြတ်သားရိုင်းယု

သည်ပဲ ဝေဖန်ရတော့မလား သူ မခွဲခြားတတ်တော့။
 သူလည်း တိုက်ရိုက် ဒဲ့ဒဲ့ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်မိတော့သည်။
 “ကျွန်တော့်ကားက ချောက်ထဲ ကျသွားလို့လေ၊ အဲ့ဒါ ကျွန်
 တော် ဒီနေ့က အချိန်လည်း မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ခရီးဆက်ဖို့ အခက်
 အခဲရှိလို့”
 သူ အချိန်ယူကာ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြဆဲ...
 “တို့ရွာမှာ တည်းချင်တယ်ဆိုပါတော့”
 စိတ်မရှည်တော့သလို ဖြတ်မေးလေတော့သည်။
 “ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”
 သူ ကပျာကယာ အမြန်ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။
 “ဝေး... အဘိုးကြီးရေ၊ ဒီသူငယ်က ဒီမှာ တည်းချင်လို့တဲ့”
 အဘွားကြီး လှမ်းအော်လေလျှင် အဘိုးကြီးက ‘မင်းသဘော’
 ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးသာ ဆတ်ပြလေသည်။
 “အင်း... တည်းချင်ရင်တော့”
 စကားတဝက်တပျက်နှင့် ဝင်ပြောသူမှာ ယောက်ျားပျိုနှစ်
 ယောက်ထဲက အကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသူပဲ ဖြစ်ပါသည်။
 သူ အသာနားစွင့်ထားလိုက်ပါသည်။
 “ကျုပ်တို့ မိသားစုရဲ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာမှ ဖြစ်မယ်”
 ပြောပုံက အထက်စီး ဆန်လှသော်လည်း... ခုချိန်မှာ သူ
 အောက်ကျိုရုံ အပြင် တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့။
 “လိုက်နာပါမယ်ခင်ဗျာ... ပြောပါ”
 “ပါလာသမျှ ပိုက်ဆံအကုန် ကျုပ်တို့ကို အပ်ထားရမယ်”
 သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ သတိအနေအထား တောင့်မတ်သွား
 ရသည်။

ပြောပုံမှာ တရားနည်းလမ်း မကျသော်လည်း သူ့၌ ရွေးချယ်
 စရာလမ်းမရှိ။
 သို့သော်...
 ဒီမိသားစုဟာ မသမာ မတော်လောဘ ရှိသူများဟုတော့ သူ
 ခန့်မှန်းလိုက်မိသည်။
 “ရောပါခင်ဗျာ”
 သူ ဂျာကင်ထဲမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူကာ ထိုလူ့လက်ထဲ
 လှမ်းပေးလိုက်သည်။
 ထိုလူ လှမ်းယူလိုက်ပုံမှာ ငမ်းငမ်းတက် မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။
 ထူထဲလှသော ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆကြည့်နေသော မျက်လုံး
 များမှာ အရောင်များ တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေသည်။
 သူ သက်ပြင်းနှိုက်လိုက်မိပြန်သည်။
 အကယ်၍များ သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်မပေးခဲ့လျှင်...
 ကိစ္စမရှိ။
 သူ့ဂျာကင်အတွင်းအိတ်များထဲ၌ ငွေစအချို့ ကျန်ရှိနေပါ
 သေးသည်။ သူ့အဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်လုံး အသိမ်းခံရတယ်
 ဆိုလျှင်တောင် ဒီတစ်ည တည်းခွင့်ရလျှင် လုံလောက်ပြီဖြစ်သည်။
 အရေးကြီးတာက တန်ဖိုးဖြတ်မရနိုင်အောင် အဖိုးထိုက်တန်
 လှသော ပစ္စည်းများ ဘယ်သူ့ဆီမှ ပါမသွားဖို့ပဲ ဖြစ်သည်။
 ပါစရာလည်း အကြောင်းမရှိ။
 ထိုပစ္စည်းများမှာ သူ့အတွင်းခံ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ၌ သိုသိပ်
 လျှို့ဝှက်စွာ သိမ်းထားခြင်းဖြစ်သည်။
 “မင်းနဲ့ပါဆို ငါတို့ဆီမှာ တည်းခဲ့တဲ့လူတွေ မနည်းတော့ဘူး”
 အဘိုးကြီးက ဝင်ပြောသည်။

သူ့ကျောပြင်၌ စိမ့်ခနဲ. . .

ဘယ်လိုစကားကြီးပါလိမ့်။

ထိုစကားမှာ အဓိပ္ပါယ်များစွာ သက်ဝင်နေသည်ဟု သူထင်သည်။

“မင်းလိုမျိုး ချောက်ထဲကနေ ပြန်တက်လာခဲ့တဲ့သူတွေလေ”
သူ ချောက်ချားစွာ နောက်ကို ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး. . . မင်း ချောက်ထဲမှာ ဘာတွေ တွေ့ခဲ့ရသေးလဲ”

အဘိုးကြီးရဲ့မျက်လုံးများမှာ အဖြစ်အပျက်ကို အစအဆုံး သိနေသည့် အရိပ်အယောင်များကို သူ မြင်နေရသည်။

သူ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေမိဆဲ. . .

“ကဲ. . . ကဲ. . . သိမ်းကြဟေ့၊ မှောင်တော့မယ်၊ ပြန်ရအောင်၊ ဗိုက်ဆာပြီ”

အဘွားကြီးမှာ ဆက်မပြောစေချင်ဟန်ဖြင့် စကားစ ဝင်ဖြတ်သည်။

သူလည်း အဲဒီတော့မှ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

ထို့နောက်. . .

တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် အားလုံးကိုယ်စီ ပစ္စည်းများ သိမ်းကြသည်။

“လာ. . . အိမ်ပြန်ကြမယ်”

အဘွားကြီးက ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေသော သူ့ကို ခေါ်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်ထားသော ထော်လာဂျီဆီ သူတို့ လျှောက်သွားသည်။

“အိမ်က မဝေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရွာမှာက သွားဖို့လာဖို့ ပစ္စည်း သယ်ဖို့ ထော်လာဂျီ ရှိမှ ဖြစ်တယ်လေ၊ ထော်လာဂျီက တောမှာ မရှိ

မဖြစ်ဘဲ”

အဘွားကြီးက စကားတပြောပြောနှင့် လမ်းလျှောက်သည်။

“မင်း ထော်လာဂျီ စီးဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

အဘိုးကြီးအမေးကို သူ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“မင်းတို့မြို့ပေါ်က သိန်းရာထောင်ချီပေးရတဲ့ ဇိမ်ခံကားတွေ လိုတော့ ဇိမ်မရှိဘူးပေါ့၊ လမ်းတွေကလည်းဆို၊ ဖုန်ကလည်း တထောင်းထောင်းနဲ့ အတွေ့အကြုံသစ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ကျွန်တော့်ကားကလည်း အကြမ်းခံတဲ့ ဂျစ်အမျိုးအစားပါပဲ”

သူ့ရဲ့ခရမ်းပုတ်ရောင် ဂျစ်ကားကြီးကို သတိတရ သူ ပြောလိုက်မိသည်။

သူ့ကောင်ကြီးကတော့ နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဝါးမျိုခြင်း ခံရကာ ငြိမ်သက်နေရှာမှာပေါ့။

“မြို့သားဆိုတော့ ထော်လာဂျီ စီးရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို စိတ်ညစ်မှာ သေချာပါတယ်”

မိန်းမပျိုနှစ်ယောက်အနက်က အသက်အနည်းငယ် ကြီးဟန်ရသော အမျိုးသမီးက ဝင်ပြောသည်။

သူ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်နေလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းမှာတော့. . .

ဖုန်တလုံးလုံးကြားထဲ ထော်လာဂျီ တဝုန်းဝုန်း စီးရတာ သူ ဖျော်ပါသည်။

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ ချောက်ချားတုန်လှုပ်စရာ ကောင်းလွန်းလှသော အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို မေ့ပစ်လိုက်မိတော့ချက် စိုင်းစိုင်းခမ်းလှိုင်ရဲ့သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကိုပင် သူ စိတ်လှုပ်လက်ရ

ဟစ်ကြွေးလိုက်မိတော့သည်။

“အားလုံးတက်ကြ ငါ့ ထော်လာဂျီ မိန်းကလေးများက
အော့ကြောလန်သည်၊ ရွာနောက်ဘက်ပိုင်းက သိပ်မကြည်၊ ငါ့နာမည်
က တောဂေါ်လီ”

သူ သီချင်းထဆိုလိုက်မိလျှင် သုန်မှုန်ခက်ထန်နေကြသော
မျက်နှာများအားလုံးမှာ ပြေလျော့လျက် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် ဖြစ်လာကြသည်။

“အိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့... ရေအိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့...
အိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့... ရေအိုးလေး လှုပ်ပါဟေ့...”

သူနှင့်အတူ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများကအစ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် တခဲနက် ဝိုင်းအော်ဆိုကြပြီး အားလုံးရယ်လိုက်မိကြသည်။
အရာအားလုံးကို သူ မေ့လျော့စွာ ပျော်နေမိသည်။
ဘာဖြစ်လို့ ပျော်နေမိမှန်းလည်း သူ့ကိုယ်သူ မသိတော့။
ဖယောင်းတိုင်မီးလို ငြိမ်းခါနီး ထတောက်ခြင်းပဲလား။
ငိုရဖို့အတွက် ရယ်မောနေမိခြင်းပဲလား။
သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားနိုင်ခဲ့ပါ။

“ဒါဒေါ်ကြီးနာမည်က ဒေါ်မြင့်မြင့်ဦး၊ မင့်ဦးကြီး နာမည်
က ဦးစိုးအောင်၊ ဟိုနှစ်ယောက်က တို့သားနှစ်ယောက်ပဲ”

“အကြီးကောင်နာမည်က ကိုကို၊ အငယ်ကောင်နာမည်က
ညီညီ”

“ဟိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ချွေးမတွေပေါ့၊ ချွေးမကြီး
နာမည်က မိုးမိုးခိုင်တဲ့၊ ချွေးမငယ်ကတော့ သီတာ”

အဘွားကြီးက မိသားစု တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့နာမည်များကို
ပြောပြနေဆဲ သူ့ကို တစ်ယောက်မှ အရေးလုပ်ပြီး လှည့်မကြည့်ကြပါ။

“ဒါနဲ့ မောင်ရင့်နာမည်ကရော”

“မိုးကြိုးပါခင်ဗျာ”

“ဘာ... မိုးကြိုးဟုတ်လား”

သူ့နာမည်ကို တအံ့တဩ သံယောင်လိုက်ကြပြီး အားလုံး
ပိုင်းရယ်ကြလေသည်။

“မိုးကြိုး ဟုတ်လား၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တဲ့နာမည်ပဲ၊
ဝေးဝေး ဒဲနမ့်”

အကြီးကောင်ဖြစ်သူ ကိုကိုက ပန်းတွန့်ရင်း လှောင်သလို ပြော
သည်။

သူ ပြုံး၍သာ နေလိုက်ရသည်။ တစ်ညတာပဲ တွေ့ခွင့်ရမယ့်
သူတွေ မဟုတ်လား။ ကိစ္စမရှိပါ။

“ငါ့သားတွေက လူပျော်တွေ၊ အစအနောက် သန်တယ်၊ အခု
စိမ်းနေသေးလို့ တော်နေကြာ ဒီကောင်တွေအကြောင်း မင်းသိရမှာပါ”

အဘွားကြီးက ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းထားသောမျက်နှာဖြင့်
ဖြေပြောပြောသည်။ သူ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်။

တစ်ညတာပဲ တွေ့ခွင့်ရမယ့်သူတွေကို ရန်သူဖြစ်ရန် မလို
သလို မိတ်ဆွေဖွဲ့ရန်လည်း မလိုအပ်ဘူး မဟုတ်လား။

မိုးလင်းရင် သူက ခရီးဆက်ရမည့်သူသာဖြစ်သည်။
“ကဲ... အားလုံး စားလို့ရပါပြီ”

ခွေးမကြီး ဖြစ်သူက ဒယ်အိုးကို ဇွန်းဖြင့် တဒေါင်ဒေါင် ခေါက်
ကာ ဆော်ဩလျှင် အားလုံး ထမင်းဝိုင်းဆီ ပြေးကြသည်။

စားပွဲမပါသော ညစ်ထေးထေး ကြမ်းပေါ်မှ ထမင်းဝိုင်းကို
စိတ်ပျက်စွာ သူ ကြည့်မိသည်။

ဆာလောင်နေသော သူ့ဝမ်းက ပြန်အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။
ကြွေရည်သုတ် ဇွန်းနှင့်ပန်းကန်များကို ကြည့်ပြီး သူ စိတ်မပါစွာ

မေးမိသည်။
“ဟင်းတွေက စုံလှချည်လား... ဘာဟင်းတွေလဲ”

“လယ်ကြွက်ကင် ငါးရှဉ့်အကြွပ်ကြော်၊ ဖားသားနဲ့ မန်ကျည်း
ရွက်”

ခွေးမငယ် လုပ်သူက သူတို့ချက်ထားသောဟင်းများကို ဂုဏ်
ယူဝင့်ကြွားစွာ ပြောလေလျှင် တွင်းအောင်းသား မစားသော သူက
တော့ ပျို့တတ်မလာမိအောင် မနည်းထိန်းထားရသည်။

သို့သော်... ပါးစပ်ကတော့ဖြင့်...
“ဟင်းကောင်းတွေချည်းပါပဲလား... ရန်ကုန်မှာဆို ဒီဟင်း
တွေက အရမ်းဈေးကြီးတာ”

ဟု မြှောက်ပင့်လိုက်မိသည်။
“အားရပါးရ စားနော်၊ တို့တောင်သူတွေက ဟန်လုပ်စားတာ
မကြိုက်ဘူး”

အဘွားကြီးက ခေါ်လျှင် သူ ငြင်းရခက်နေမိသည်။
“ငါးပိရည်ဖျော် စားတတ်လား၊ ငါ့ခွေးမတွေက ငါးပိရည်ဖျော်
အရမ်းကောင်းတယ်၊ တို့စရာတွေကလည်း စုံမှစုံပဲ”

အဘိုးကြီးကလည်း သူ့ထမင်းဝိုင်းကို ကြွားပြန်သည်။
သူကတော့ ငရုတ်သီး အစိမ်းတောင့်များ ပေါ့လောမျောနေ
သော ငါးပိရည်ခွက်နှင့် ကောက်ရိုးလိုလို မြက်လိုလို တို့စရာတွေကို

ကြည့်ကာ စိတ်ညစ်သထက် ညစ်လာမိတော့သည်။
“လာလေကွာ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သွား... လက်ကို
ရေဆွတ်ချေ... မြန်မြန်”

အဘိုးကြီးက ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။
မိသားစုတွေအားလုံး တစ်နေကုန် တောင်ယာစိုက်ခင်းထဲမှာ
ခွေးတလုံးလုံး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြပြီး ရေမချိုး မိုးမချိုးဘဲ လက်ကို ရေလှုံ

ထဲစွတ်ခနဲ ထည့်နှစ်ရုံမျှဖြင့် ထမင်းဝိုင်းထဲ ဝင်ကြလေလျှင် မိုးကြိုးမှာ
မျက်နှာမပျက်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနည်းထိန်းချုပ်ထားရသည်။

“ဟေ့လူ... လာလေဗျာ၊ စားရအောင်”

ကိုကိုဆိုသူက ထပ်ခေါ်ပြန်သည်။

မိုးကြိုးသည် ခေါင်းကို ကုတ်ကာ ဘယ်လိုငြင်းရမလဲ စဉ်းစား

ပြီး...

“ဟို... ခဏ၊ ကျွန်တော် နောက်ဖေးဝင်ချင်လို့”

သူ ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... ခက်တာပဲ၊ မဝင်ခင် အရင်ထွက်ချင်ရတယ်လို့၊

သွား... သွား”

အဘိုးကြီးစကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြပြန်သည်။

သူ မျက်နှာပူပူ ရှက်အမ်းအမ်းနှင့်ပင် အနောက်ထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်သားထဲ ရောက်တော့မှ တံခါးပိတ်ကို အသေအချာ ထိုးပြီး သူ့အတွင်းဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

အထုပ်ကို ဖြေဖွင့်လိုက်သည်နှင့် လက်ခနဲ တောက်ပသွား

သည်။

“ဟား...”

ခနဲ သူ စိတ်ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

စိန်ပွင့်တွေ။ အရည်အသွေး ကောင်းလွန်းလှသော စိန်ပွင့်များ။

အဖိုးအနန္တ ထိုက်တန်လွန်းလှသော စိန်ပွင့်များ။

သူ လက်ဝါးပြင်ပေါ် တင်ကာ တစ်ခွက်ခွက် ကြည့်နေမိသည်။

ကြည့်လေကြည့်လေ ကြည့်မဝနိုင်အောင် ဖြစ်ရလေပင်။

စိန်တစ်ပွင့်ကို လက်ညှိုးလက်မနှင့် ညှပ်ကာ သူ မျက်လုံးရှေ့ယူကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများနှင့် စိန်ပွင့်မှာ တောက်ပြောင်မှု ချင်း ပြိုင်နေကြသည်။

သူ စိန်ပွင့်ကို ကြည့်မဝနိုင် ဖြစ်နေဆဲမှာပင်...

“ဟေ့လူ... မိုးကြိုးဆိုတဲ့လူ မြန်မြန်လုပ်လေဗျာ၊ ကျုပ်တို့ အားလုံး ခင်ဗျားကို ထမင်းစား စောင့်နေကြတယ်”

အိမ်သာအပြင်ဘက်မှ ကိုကိုဆိုတဲ့လူအသံ ပေါ်လာခဲ့လျှင် သူ စိန်ပွင့်ကို ကယာကယာ လက်ဖဝါးထဲ ယောင်ယမ်းဝှက်လိုက်မိသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... လာပြီ”

“ခင်ဗျား ဝင်နေတာ ကြာလို့ပြီဗျ”

“ဟို... ဗိုက်... ဗိုက်က ရစ်ရစ်ပြီး နာနေလို့”

“ခင်ဗျား အမြန်ထွက်ရင်ထွက်၊ မထွက်ရင် ခင်ဗျားအတွက် ဟင်းမကျန်ဘဲ နေမယ်နော်”

အသံက ပြောင်းသွားသည်။

ညီညီဆိုတဲ့လူပါ ရောက်လာပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ... ဟင်းမကျန်လည်း ကျွန်တော်က ဖြစ်ပါတယ်”

သူ အောင့်သက်သက်နှင့် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

သူက တွင်းအောင်းသားဟင်းတွေကို မက်မောတတ်တဲ့လူစား မဟုတ်တာ ဒီလူတွေ မသိကြပါလား။

“ရပါတယ် ပြောပြီး တော်ကြာမှ ငါးပိရည်နဲ့ လွေးရလို့ မျက်နှာမကောင်း မဖြစ်နဲ့နော်”

ထမင်းတစ်လုတ်ဟာ ဘာအရေးကြီးသလဲဗျာ။

သူ့အတွက်တော့ စိန်တစ်ပွင့်ကသာ ဘဝတစ်ခုဖြစ်သည်။

သူ ‘ကျွတ်’ ခနဲ စိတ်ပျက်လက်ပျက် စုတ်သပ်လိုက်မိသည်။

“ဟေ့လူ... မြန်မြန်လုပ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ဗိုက်ထဲက နာလား”

ညီညီဆိုသူရဲ့အသံ။

“ခဏ... ခဏလေးပါ”

“မပြီးသေးဘူးလားဗျာ”

“ပြီးတော့မှာပါ... ခဏလေး”

သူ ကဟာကယာ ပြောရင်း စိန်ပွင့်တွေကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ဖို့ ပြင်သည်။

“ဟေ့လူ... လုပ်ပါဗျ မြန်မြန်၊ ဒီမှာ ကျုပ် အရမ်းဗိုက်နာ နေပြီ”

“ဟုတ်... ဟုတ်”

ညီညီဆိုသူက အသည်းအသန် ပြောနေပြီ။

သူ့မှာလည်း အမြန်လိုပါမှ အနှေးဖြစ်ရပြန်သည်။

စိန်ပွင့်တွေက အိတ်ထဲ ရှောရှောရှူရှူ မဝင်။

“ဟာကွာ”

သူ ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်မိသည်။

“ဟာကွာမလုပ်နဲ့... ဒီအိမ်သာကို ခင်ဗျားတစ်ယောက်ထဲ

မောင်ပိုင်စီးထားတာ ကြာလှပြီ၊ ဧည့်သည်မို့လို့ အားနာလို့ မပြောတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ... ခုပဲ ထွက်ပါပြီ”

အိမ်ရှင်က ဒီလောက်ပြောနေပြီဆိုမှတော့ သူ ဆက်ပြီးအချိန် ဆွဲဖို့ မသင့်တော့ပါ။

လောလော၊လောလောနှင့် အိတ်ထဲအထည့်... စိန်ပွင့်တွေ

က သူ့လက်ထဲမှနေ ကြမ်းခင်းပေါ် ပြုတ်ကျကုန်တော့သည်။

“အာ...”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြိတ်ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

ပြန်ကျဲသွားသော စိန်ပွင့်များကို တစ်ပွင့်စီ သူပြန်ကောက်ဆဲ

စိတ်က လောနေမိသည်မို့ လက်ချောင်းများထဲမှ ကချော်ကချွတ် ချော ကျကုန်ပြန်သည်။

“ရှစ်...”

သူ့ကိုယ်သူ ဆဲရေးလိုက်မိသည်။

“ဟေ့လူ မိုးကြိုးဆိုတဲ့လူ... ထွက်တော့လေဗျာ၊ ခင်ဗျား အရမ်းကြာနေပြီ”

“လုပ်ပါ ကိုမိုးကြိုးရဲ့၊ ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာပါ၊ ဗိုက်တ ကယ်နာနေလို့ပါ”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အသံထွက်လာလေ၊ သူ ဆောက်တည် ရာမရ ဖြစ်ရလေပင်။

“ပြီး... ပြီးပါပြီဗျာ၊ ခုပဲ ထွက်တော့မှာပါ”

“ခင်ဗျားဗျာ... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အိမ်သာထဲမှာ ဒီလောက် အကြာကြီး”

“ခင်ဗျားတော့ မရိုးတော့ဘူး ထင်တယ်နော် ကိုမိုးကြိုး”

“ဟာ... ဘာမှ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ခုပဲ ထွက် တော့မှာပါ၊ ထွက်ပါပြီ... ထွက်ပါပြီ”

သူ ကသောကမျော ပြောဆိုရင်း စိန်ပွင့်တွေကို ကောက်သည်။

တစ်ပွင့်ကောက်ဆဲ တစ်ပွင့်က ပြန်ကျသည်။ သူ တံခါးဆီ ဖည်း ကြည့်ရင်း ကုန်းကုန်းကွကွနှင့် ကောက်ဆဲမှာပင်...

“ဟေ့လူ... ကျုပ် မရတော့ဘူးဗျာ၊ ခု ထွက်နော်၊ မထွက်ရင် ကျုပ် အပြင်ကနေ တံခါးဖျက်ပြီး ဝင်လာခဲ့တော့မယ်”

အပြင်မှ လူက ခြိမ်းခြောက်လေပြီ။

သူ ပိုပြီးပျာလောင်ခတ်သွားရသည်။

စိန်ပွင့်များအားလုံးကို ကောက်ရပြန်တော့ ထည့်သည့်ကတ္တီပါ

အိပ်ကလေးက အိမ်သာခွက်ထဲ ပြုတ်ကျသွားပြန်သည်။

“တောက်. . .”

အတော်အသုံးမကျတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ် သူ သတိလက်လွတ် တောက်ခေါက်လိုက်မိသည်။

လက်စလက်န မကျန်ရအောင် ထိုအိတ်ကို ရေလောင်းအချ ရေတွေ ဖိတ်ကျကာ ကြမ်းခင်းတစ်ခုလုံး စိမ့်သွားတော့သည်။

“ဟေ့လူ. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မထွက်ဘူးလား၊ ထွက်မှာလား”

“ထွက်. . . ထွက်မှာပါ။ ကျွန်တော် အခုပဲ ထွက်တော့မှာပါ”
သူ ပြန်ဖြေဆိုမှာပင် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိသော သူ့လက်ထဲမှ စိန်ပွင့်များမှာ ဝရုန်းသုန်းကား ပြုတ်ကျကုန်ပြန်သည်။

“ဟာ. . .”

သူ့မျက်လုံးများ ပြူးသွားရသည်။

စိန်ပွင့်များမှာ ရေစီးထဲ မှောပါလျက် ပါသွားတော့မည့်ဆဲဆဲ သူ ထိတ်လန့်စွာ အမြန်ကောက်ယူလိုက်ရသည်။

“ဟေ့လူ. . . ကျုပ် စိတ်မရှည်တော့ဘူးဗျာ၊ တံခါးဖျက်ပြီး ဝင်ခဲ့တော့မယ်”

မာဆတ်ဆတ်အသံနှင့်အတူ တံခါးကို တဝုန်းဝုန်း လှုပ်ခတ်လေလျှင် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘဲ သူ ဂယောင်ဂတမ်းဖြင့် လက်ထဲမှ စိန်ပွင့်များကို ပါးစပ်ထဲ အမြန်ကောက်ထည့်ကာ မျှီချလိုက်မိတော့သည်။

“အဲ့. . . ဝု”

သူ့လည်ပင်း၌ တစ်ဆို့ဆို့ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ပြန်ပျို့တက်မလာမီအောင် သူ့လည်ပင်းကို သူ အုပ်ကိုင်ထား

မိသည်။

“ဟေ့လူ. . . ခင်ဗျား တကယ်မထွက်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားသရဲခြောက်ခံရမှာ မကြောက်ဘူးလား၊ သရဲမနော်. . . သရဲမ”

သရဲမ. . . အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ မျက်လုံးဖြူကြီးနဲ့လား. . . မြတ်စွာဘုရား။

သူ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲဖြစ်ကာ တုန်လှုပ်လာသောရင်ဖြင့် နောက်ကို မသိမသာ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင်. . .

တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်ကာ သူ့ကို စိုက်၍ကြည့်နေသော မျက်လုံးဖြူကြီးတစ်စုံ။ ကြောက်စိတ်က သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို စုတ်ယူဝါးမျှိသွားချေသည်။

“အား. . .”

သူ ကြောက်လန့်တကြား အော်ပြီး တံခါးဆွဲအဖွင့် အပြင်မှ တွန်နှင့်လိုက်သောအရှိန်ဖြင့် တဝုန်းဝုန်း ခါနေသော တံခါးမှာ သူ့ခေါင်းကို အရှိန်ပြင်းစွာ ဆောင့်ခွဲလိုက်ချေတော့သည်။

သူ နေရာမှာတင် လဲကျလျက် လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားရတော့သည်။

ဘာဆိုဘာမှ မသိနိုင်လေတော့ပြီ။

သူ့နောက်မှာကား တစ်စုံတစ်ယောက်က မားမားကြီး ရပ်လျက်။

“ဘုရားရေ... ဒီလူ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”
 ကိုကို လဲကျနေသော မိုးကြိုးကို ကြည့်ကာ တအံ့တဩပြော
 သည်။
 “ငါတို့က နောက်နေတာကို တစ်အားကြောက်သွားတယ် ထင်
 တယ်၊ တစ်ကယ့်သရဲ တွေ့တာကျနေတာပဲ”
 “တံခါးနဲ့ခေါင်းနဲ့ ရိုက်မိတာပဲ”
 ညီညီက မှတ်ချက်ချသည်။
 “ဘာဖြစ်တာလဲ... အော်သံဟစ်သံတွေ ကြားလိုက်ရတယ်”
 ထမင်းစားနေကြသူများ ချက်ချင်းအနားရောက်လာကြသည်။
 အိမ်သာဝကြီးမှာ တံခါးရိုက်မိလျက် လဲကျငြိမ်သက်နေသော
 မိုးကြိုးကို တွေ့လိုက်ရလျှင် အားလုံး မျက်လုံးပြူး ထိတ်လန့်သွားရသည်။
 “နင်တို့ သူ့ကို နောက်ပြီး ခြောက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား”
 အဘွားကြီး သားနှစ်ယောက်ကို မေးသည်။
 ကိုကိုနှင့်ညီညီ မဝံ့မရဲ ခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။
 “အခု သေသွားတော့ ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲဟင်”

အဘွားကြီး စိတ်ညစ်ညူးစွာ ညည်းသည်။
 အဘိုးကြီးက မိုးကြိုးကို ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြီးကုပ်
 စဉ်းစားလိုက်ပြီး...
 “တို့မိသားစုပဲ သိတဲ့ဥစ္စာ၊ ခြေရာလက်ရာ မပေါ်အောင်
 ဖျောက်ဖျက်ရမှာပေါ့”
 အဘိုးကြီးစကားကို အားလုံး ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေကြ
 သည်။ ထိုစဉ်...
 “ဟင်...” ခနဲ အာမေဋ္ဌိတ်သံကျယ်ကြီးမှာ ချွေးမအကြီး
 ဖြစ်သူ မိုးမိုးခိုင်ထံမှ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။
 အားလုံး မျက်မှောင်ကြွတ်မိဆဲ...
 “သူ့... သူ့နှာခေါင်းဝမှာ”
 ချွေးမအကြီးမှာ မိုးကြိုးရဲ့နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးထိုးပြီး တအံ့
 တဩ ဖြစ်လို့နေသည်။ အားလုံးလည်း သူမရဲ့လက်ညှိုးကို ဝိုင်းအံ့
 ကြည့်လိုက်မိကြသည်။
 “ဟယ်...”
 “အလို”
 အားလုံးမှာ မျက်လုံးအဝိုင်းသား ပါးစပ်အဟောင်းသား
 ဖြစ်သွားကြရသည်။ သူတို့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ မိုးကြိုးရဲ့နှာခေါင်း
 ဝ၌ တလက်လက် တောက်ပ၍နေသော စိန်တစ်ပွင့်။
 “စိန်...”

အခန်း(၃)

သူတို့တစ်ဦးသားစုလုံး ဒီနေ့ စိုက်ခင်းဆီ မသွားဖြစ်တော့ပါ။ သူတို့ကိုယ်စီရဲ့ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှား၍နေသည်။ ကတုန်ကယင်ကြီးလည်း ဖြစ်၍နေကြသည်။ ထမင်းသာ စားနေကြသော်လည်း သူတို့စိတ်တွေက ထမင်းစိုင်းထဲ၌ မတည်။ အားလုံးမှာ မဖြစ်မနေ ဝတ္တရားကျေ ပုံစံနှင့်သာ ထမင်းစားနေကြရသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ မရှိလှ။

“ဒီနေ့ တောင်ယာမလုပ်ကြတော့ဘူးပေါ့”

အဘွားကြီးက စတင်စကားစလိုက်သည်။

အဘွားကြီးရဲ့လေသံမှာ ခြောက်ကပ်ကပ် နိုင်လွန်းလှသည်။

“ကျွန်တော်တို့ တောင်ယာလုပ်စရာမှ မလိုတော့ဘဲ အမေရ”

ညီညီက ချက်ချင်း သွေးကြီးသွားသောလေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ကိုကိုက ထောက်ခံသည့်သဘော ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိပြကာ...

“ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ပိုက်ဆံတွေလည်း အများကြီး ရှိပြီ၊ ပြီးတော့...”

“ကျွန်မတို့ တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ဘဝကို အသစ်ပြောင်းလဲစေနိုင်တဲ့ စိန်လည်း ရှိနေပြီ”

ချွေးမငယ်ဖြစ်သူ သီတာက ကိုကိုရဲ့စကားကို ဖြည့်စွက်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

“အဓိကက ဟိုကောင်ကိစ္စကို ပီပီရီရီ ဖျောက်ဖျက်နိုင်ဖို့ပဲ”

အဘိုးကြီးကတော့ တွေးတွေးဆဆ ဝင်ပြောသည်။

“အဖေရယ်... ကျွန်မတို့မိသားစုပဲ သိတဲ့ကိစ္စပါ”

ချွေးမအကြီးဖြစ်သူ မိုးမိုးခိုင်က အဘိုးကြီးကို မပူပန်စေချင်သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ သူ သေသွားတာကရော သေချာရဲ့လား”

အဘွားကြီးက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်နေသလို အဘိုးကြီးနား ကပ်လျက် တီးတိုးမေးသည်။

မေ့ပျောက်ထားသလို ဖြစ်နေသော အကြောင်းအရာက အဘွားကြီး မေးတော့မှ သတိပေးသလို ဖြစ်လျက် အဘိုးကြီးခန္ဓာကိုယ်မှာ တောင့်မတ်သွားခဲ့ရတော့သည်။

အဘိုးကြီးမှာ ထမင်းလုတ်တန်းလန်းနှင့် ဆက်မစားနိုင်တော့။

ထိုအခိုက်...

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ညည်းညူသံသဲ့သဲ့။

အဘိုးကြီးလက်ထဲမှ ထမင်းလုတ်မှာ ပြုတ်ကျသွားရသည်။

အားလုံးလည်း ခန္ဓာကိုယ်များ တောင့်မတ်သွားခဲ့ရသည်။

“ညည်း... ညည်းသံကြီး”

“ဟုတ်တယ်... ကြားတယ်”

“စကားမများကြနဲ့... သေချာနားထောင်စမ်း”

အဘိုးကြီး လှမ်းဟောက်သည်။

အသံများအားလုံး တိတ်သွားသည်။

အားလုံးမှာ အနောက်ဘက်ကို ချောက်ခြားတုန်လှုပ်စွာ နားစွင့်နေမိကြသည်။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ညည်းညူသံကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်လုံးချင်း

စကားတွေ ပြောနေမိကြသည်။

“အင်း... ဟင်း... ဟင်း”

နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် ညည်းညူသံကြီး ထွက်လာပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ညည်းညူသံကြီးက ပိုကျယ်လောင်လာခဲ့ပြီး အဆက်မပြတ်လည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“သ... သရဲခြောက်နေတာလားဟင်”

ချွေးမအငယ်ဖြစ်သူ သီတာမှာ ဆက်ပြီး တိတ်ဆိတ်စွာ

မနေနိုင်တော့ဘဲ နေရာရွှေ့ရင်း ပြောသည်။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့စကား မပြောစမ်းပါနဲ့”

အဘိုးကြီး ထဟောက်သဖြင့် သီတာ ဘာမှထပ်မပြောရဲတော့ဘဲ ကုသွားသည်။

ချွေးမအကြီးဖြစ်သော မိုးမိုးခိုင်မှာလည်း နံဘေးလူဆီ မသိမသာ နေရာရွှေ့ပြီး ကပ်သည်။

“ဟိုအကောင် မသေသေးဘူး”

အဘိုးကြီး လက်၌ ပေကျံနေသော ထမင်းလုံးများကို ဆတ်ခနဲ ခါချကာ ထရပ်သည်။

အားလုံးမှာ တစ်ပြိုင်ထဲပင် လိုက်ရပ်ကြသည်။

အိမ်ရဲ့အနောက်ဘက်ထောင့်ဆီ အဘိုးကြီး လျင်မြန်လှသော ခြေလှမ်းများဖြင့် သွားသည်။

နံရံမှာ ထပ်ပြီး အုတ်စီကာ အင်္ဂတေ ကိုင်ထားသော အကန့်ငယ်တစ်ခု။

လူတစ်ယောက် ရပ်သာရုံ ချောင်ချီသည်ဆိုသော်လည်း အထဲ၌ ကြိုးအထပ်ထပ် တုတ်ကာ မတ်တတ် တောင့်မတ်စွာဖြစ်နေအောင် တန်းအဆင့်ဆင့် ခံထားသည်မို့ သက်သာလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်။

အဘိုးကြီး ထင်သည့်အတိုင်းပင် . . အနားရောက်လာလျှင် အုတ်မစီရသေးသဖြင့် လွတ်နေသောခေါင်းကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

ခေါင်းမှာ ငိုက်စိုက်ကျနေသော်လည်း မသိမသာ လှုပ်၍နေသည်။

မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးမရှိတော့သလို ဖြူလျော်၍နေပြီး နှုတ်ခမ်းများမှာတော့ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ပြာနှမ်းခြောက်ကပ်၍ နေသည်။

ခြေသံကြားလျှင် မိုးကြိုးမှာ မျက်ခွံကို အားယူကာ မ၊၍ ဖွင့်ကြည့်လျက် . .

“ရေ . . ရေပေးပါ”

ဟု အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် လှမ်းတောင်းသည်။

“ဒီကောင် မသေသေးဘူး”

အဘိုးကြီးမှာ သားနှစ်ယောက်ကို လှည့်ကြည့်လျက် တီးတိုးပြောသည်။

တကယ်တော့ သူတို့က မိုးကြိုးသေပြီအထင်နှင့် ကြိုးနှင့်အထပ်ထပ် စည်းကာ နံရံအဟောင်း၌ ကပ်လျက် တန်းများ ဆင့်ခံပြီး အုတ်စီကာ အင်္ဂတေပိတ်ပြီး နံရံသဖွယ် ပြုလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားကြတာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ မိုးကြိုးမှာ တကယ်မသေဘဲ သတိလစ်နေခဲ့တာမို့ သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပြီ။

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြဆဲ . . . ကောင်းစွာ သတိဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော မိုးကြိုးကတော့ တင်းကျပ်နေသော သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်း မသိသေး။

“ကျွန် . . ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟင်”

ဟုပင် လှမ်းမေးမိလေသည်။

“မင်းလား . . . ငရဲသွားဖို့ စောင့်နေတာလေ”

အဘိုးကြီးက ခက်ထန်သောမျက်နှာနှင့် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ မိုးကြိုးမှာ သူ့အခြေအနေကို သူ ရိပ်စားမိတော့သည်။

သူ့ရှေ့၌ မေးဖျားအထိ ပိတ်ကာထားသော နံရံပြင်ချပ်ကြီးကို လည်း ခုမှ သတိထားမိကာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရတော့သည်။

“ခင် . . ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဘာလုပ်ထားကြတာလဲ၊ ကျုပ် . . ကျုပ်”

www.burmeseclassic.com

မိုးကြိုးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားရလွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေမိသည်။

အားစိုက်ကာ ရုန်းကန်ကြည့်သည်။

မရ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မွန်းကျပ်လှောင်ပိတ်၍ နေသည်။

ဒီလူတွေ သူ့ကို သေကြောင်းကြံစည်ရက်လေပြီ။

သူ... သေရတော့မည်လား။

အတွေး၌ပင် သေရမှာ ကြောက်စိတ်က သူ့သွေးတွေအားလုံးကို ဆူပွက်လှိုင်းထန်နေစေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို လွှတ်ပေးကြပါဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာအားလုံး ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် တောင်း... တောင်းပန်”

မိုးကြိုး သူတို့တစ်မိသားစုလုံးရဲ့မျက်နှာကို အသနားခံ ကြည့်ရင်းက ထိတ်လန့်ချောက်ခြားစွာ တောင်းပန်နေမိသည်။

ယောက်ျားတန်မဲ့ သေရမှာ ချောက်ခြားတုန်လှုပ်စိတ်က သူ့မျက်လုံးအိမ်ထဲမှ မျက်ရည်ပူများ တလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာစေသည်။

“နောက်ကျသွားပြီ... မင်းကို လွှတ်ပေးလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ အဘိုးကြီးက သူ့မျက်နှာကို စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်လျက်က သွေးအေးစွာ ပြန်ပြောသည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ ဝုန်းခနဲ မီးထတောက်သည်။

သူ... သူ... သေရတော့မှာပါလား။

ဟော့ဒီ စိုစွတ်အေးစက်လှသော ရှေ့မတိုးသော နောက်မဆုတ်သော နံရံပြင်ချပ် နှစ်ခုကြားမှာ ပိုးစိုးပက်စက် သေရတော့မှာပါလား၊ သူ့အသက်ကို ကူကယ်မယ့်သူ မရှိပြီ။

သူ လည်စင်းခံရုံအပြင် မရှိတော့သော ဘဝမှာ ဟီးချ၍ သာ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာ ငိုကြွေးနေမိတော့သည်။

“အီး... ဟီး... ဟီး... မသတ်ကြပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ လိုချင်တာ ပေးပါမယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မသတ်ကြပါနဲ့”

သူ အင်အားရှိသမျှဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ တောင်းပန်ငိုကြွေးဆဲ...

“ဟာကွာ... နားညည်းလိုက်တာ”

သွားစေ့လျက် ပြောလိုက်သော အသံနှင့်အတူ အဘိုးကြီး လက်ထဲမှ ဂေါ်ပြား လွင့်ခနဲ မြောက်တက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရပြီး လျှင်...

မိုးကြိုးမှာ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားရပြန်တော့သည်။

လည်ထွက်သွားသောခေါင်း၊ ဖြာခနဲ ထွက်လာသော သွေးစက်များနှင့်အတူ...

အဘိုးကြီးထံမှ ခက်ထန်မာကျောလှသော ဆဲရေးဟိန်းဟောက်သံများက တဆက်တည်း ထွက်လာခဲ့သည်။

“သောက်သုံးကို မကျကြဘူး၊ ဒီအင်္ဂါတေကို တစ်ခါတည်း အသေမပိတ်မှတော့ နင်တို့ဘိုးအေက ဘယ်နှယ့်လုပ် သေမှာလဲ၊ အလုပ်လုပ်ရင် လက်ကြောကို မတင်းကြဘူး”

“ဟို... ဟို... ကျွန်တော်တို့... အမေက ထမင်းစားမယ်၊ လာကြချေဆိုလို့”

ကိုကို မဝံ့မရဲ အယူခံဝင်သည်။

“တော်... တိတ်စမ်း၊ ချက်ချင်း တစ်ခါတည်း အသေပိတ်

ကြားလား”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့ အဖေ”

စကားနှင့်အတူ အဖိုးကြီးကိုယ်တိုင် အုတ်များ စီသည်။

အားလုံးမှာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ချက်ချင်း အုတ်စီကာ
ဘိလပ်မြေ ကိုင်လိုက်ကြသဖြင့် တခဏတွင်းချင်းပင် ပြီးစီးသွားသည်။

သူတို့အားလုံးရဲ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ နံရံနှင့် မတူဘဲ အုတ်ဂူ
တစ်ခုနှင့်သာ တူ၍နေသည်။

မိုးကြိုးဟာ အထဲမှာ တကယ်ပဲ သေခဲ့ပြီလား. . . ။

တောင်ယာအလုပ် လုပ်ရန် မလိုတော့ပြီမို့ သူတို့တစ်မိသားစု
လုံး အိမ်၌သာ စည်းစိမ်ယစ်လျက် နေကြတော့သည်။

သူတို့အတွက် ငွေရေးကြေးရေးက ပူပန်စရာ မလိုတော့ပြီ
မဟုတ်လား။

တစ်သက်လုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ တောင်ယာလုပ်ခဲ့သမျှ ခုတော့
သူတို့ ကောင်းကောင်းနားလျက် ကောင်းကောင်းစားနိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးက အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်၌ ကျားကွက်
ကစားလျက်ရှိသည်။

နယ်ရုပ်တစ်ခုကို ကိုင်လိုက်သော အဘိုးကြီးရဲ့လက်က ရုတ်
တရက် တုန်ခန် ရပ်ကာ လေထဲ၌ တန်းလန်းဖြစ်သွားရသည်။

သူ့မျက်လုံးများကို သူ မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩတနန်း ဖြစ်သွားရ
လေသည်။

သူ မြင်နေရသည်မှာ နယ်ရုပ်မဟုတ်တော့။

စိန်ပွင့်ဖြစ်နေသည်။

“အ. . . အဘိုးကြီး”

အဘွားကြီးဆီမှ ခေါ်သံ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ထွက်လာသည်။

အဘိုးကြီး မော့ကြည့်လိုက်မိလျှင်. . .

“ကျုပ်တို့ စစ်တုရင် ထိုးနေတာ နယ်ရုပ်တွေနဲ့လား၊ စိန်ပွင့်တွေ
နဲ့လား”

“ဟား...ဟား... ဒီလို အရသာရှိတဲ့ နိုင်ငံခြားဖြစ်
ယမကာ မမှီဝဲရတာ ကြာပြီ”
“ကြာပြီ မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရာ၊ တစ်ခါမှကို မသောက်ဖူးတာပါ”
“မင်းကလဲ... လူကြားကောင်းအောင် ပြောရတာပေါ့”
“ညီအစ်ကိုအချင်းချင်း မသိတာမှတ်လို့”
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိကြသည်။
“ကဲ... ချမယ်ကွာ ဟောကောင်၊ ငါ့လျှာက ဒီမွေးတေးတေး
အနံ့နဲ့တင် သွားရည်စိမ့်လာပြီ”
“အေးဗျ... အနံ့ကိုက မွေးနေတာနော်”
ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား ပါးစပ်တပြင်ပြင်။
ကိုကို ဖန်ခွက်တွေ ပြင်သည်။
ဝိစကီပုလင်းကို ဖွင့်ပြီး ငှဲ့ဖို့အလုပ်... ”

“နေပါဦးဗျာ... ရေခဲလေးများ ထည့်ပါရစေဦး”
ညီညီတားရင်း ရေခဲဗူးထဲမှ ရေခဲတစ်တုံးကို ရေခဲညှပ်ဖြင့်
ညှပ်ထည့်ဖို့အပြင်...
“ဟင်...”
ညီညီပါးစပ်မှ ထိတ်လန့်အံ့သြသော အာမေဍိတ်သံ ထွက်သွား
မိသည်။
“ဘာလဲကွ”
ကိုကို မေးသည်။
ညီညီ ပြန်မဖြေနိုင်။
မျက်လုံးများက ရေခဲဗူးဆီမှ ခွာမရနိုင်။
“ဒီကောင်”
ကိုကို နားမလည်စွာ ရေရွတ်ရင်း ရေခဲဗူးထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်
မိလျှင်...
“ဘုရား... ဘုရား... စိန်တွေပါလား”

ပြောလက်စ စကားကို သိတာ ရှေ့မဆက်နိုင်။

စံပယ်ပန်းများ ထည့်ထားသော လင်ဗန်းထဲကို မျက်လုံးပြူးကြီး နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဟဲ့. . . ဘာဖြစ်တာလဲ ဒီကောင်မလေး. . . ဟင်”

မိုးမိုးခိုင် သိတာမျက်လုံးစိုက်ရာ လင်ဗန်းဆီ လိုက်ကြည့်မိလျှင် အာမေဍိတ်သံ တအံ့တဩ ထွက်သွားရသည်။

လင်ဗန်းထဲမှ စံပယ်ပန်းများမှာ စိန်ပွင့်တွေ ဖြစ်နေပါလား။

တစ်မိသားစုလုံး စိန်တစ်ပွင့်ရလိုက်သည်ကိုပင် အမျိုးမျိုး စိတ် ကူးတွေယဉ်ကာ မြင်မြင်သမျှစိန်ဟု ထင်ယောင်မှားလောက်အောင် လောဘဇောတက်နေကြလေတော့သည်။

“ဒါနဲ့ပါဆို ကိုးကုံးရှိပြီနော် မမ”

ပန်းများ သီရင်းမှ သိတာ မမိုးမိုးခိုင်ကို လှမ်းပြောသည်။

“အေး. . . ကိုးကုံးပြည့်ရင် တော်ပြီ”

တောင်ယာစိုက်ခင်းမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်စရာ မလိုတော့ပြီမို့ ဘုရားကပ်ဖို့ စံပယ်ပန်းများ ကြိုးသီနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ခြံထဲမှာ ပန်းတွေက အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ ဇလပ်ပန်း တွေရော ဆိတ်ဖလူးပန်းတွေရော”

“ခရေတွေလည်း ပွင့်နေပြီ”

“ပန်းတွေ ဒီလောက်စုံတာ၊ ပန်းစေတီ တည်ရအောင်”

“တည်တာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား စကားတပြောပြောနှင့် ပန်းများ သိကြသည်။

သီကုံးလက်စ ပန်းကုံးပြည့်တော့ သိတာ ရပ်လိုက်သည်။

“မမ ကျန်တဲ့ပန်းတွေ ဘာလုပ်”

အခန်း(၄)

“၃ ကောင် တစ်ခုခု ဖြစ်နေလို့ပဲ၊ တကယ်ဆို ငါတို့ဆီ ပြန်
ရောက်သင့်ပြီ”

သိမ် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် ပြောသည်။

“ယောက်ျားပဲကွာ... သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်တတ်ပါတယ်”

“အေးလေ... အခုပဲ လိုက်ရှာနေပြီ မဟုတ်လား၊ တွေ့ရမှာ
ပေါ့”

သိမ်က မျက်စိမျက်နှာပျက်လျက် ပူပန်နေမိသလောက်
ဝေယံနှင့်သူရကတော့ အေးဆေးစွာပဲ ပြောသည်။

“ပစ္စည်းတွေ ပါတယ်ကွ”

သိင်္ခ မကျေမနပ် ပြောသည်။

“မင်းက ဒီကောင် ဘုံးပြေးသွားပြီ ထင်လို့လား”

ဝေယံ သိင်္ခကို မျက်လုံးများ မှေးစင်းကြည့်လျက် မေးဆက်ပြီး ပြန်မေးသည်။

သိင်္ခ မျက်မှောင်များ ကုပ်သွားရသည်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့အကျင့်သီလကို ငါယုံတယ်၊ ငါ စိတ်ပူတာက ပစ္စည်းတွေကြောင့် ဒီကောင် ဒုက္ခတွေ့ရမှာကိုပဲ”

သိင်္ခ လေသံမာနေသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက အတူလက်တွဲပြီး စီးပွားရှာခဲ့သော ညီရင်းအစ်ကိုတွေလို တစ်မိုးထဲအောက်မှာ အတူနေ အတူစားခဲ့သော သူငယ်ချင်းကို စိုးရိမ်စိတ်ပူခြင်းက ယုံကြည်မှုနှင့် နှိုင်းယှဉ်ခံရတော့ အတော်ဒေါသဖြစ်သွားမိသည်။

“ပြန်တွေ့မှာပါကွာ... အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိလို့သာ နေမှာပါ”

ဝေယံ ကိုယ့်စကား မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်မို့ ချက်ချင်းစကားပြင်ကာ ဖြေပြောပြောသည်။

“ဒီကောင်ကို တစ်ယောက်ထဲ လွှတ်လိုက်မိတာကိုက ငါ့အမှားပဲ”

သိင်္ခ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်ဖို့သည်။

“မိုးကြိုးက ဒီလောက်ညံ့တဲ့ကောင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

သူရ သိင်္ခပန်းကို ဖျစ်ညှစ်လျက် ဝင်ပြောသည်။

“ဖုန်းပြောရင်း ဒီကောင် စကားမှားကတည်းကိုက ငါ့စိတ်ထဲ ထင့်သွားတော့တာ”

ဝေယံနှင့်သူရ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။

သိင်္ခမျက်နှာမှာ အံ့မှိုင်းနေသည်။

စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဟန်နှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ မေးတော့ ဒီကောင်ပြန်ဖြေတာ သိချိုင်းကုန်းတဲ့၊ ငါဖြင့် ကြက်သီးတောင် ဖြန်းခနဲ ထတယ်၊

ပြီးတော့ ဒီလိုမပြောကောင်းဘူးလို့ ငါဟောက်တော့ သူပြောတာ မဟုတ်ရပါဘူးတဲ့ ငြင်းတယ်၊

အဲဒီအကြောင်း ပြောရင်းကနေ ရုတ်တရက် ဖုန်းလိုင်းပြတ်သွားတော့တာပဲ၊ ဘယ်လိုမှ ပြန်ခေါ်လို့ မရတော့ဘူး”

သိင်္ခစကားအဆုံးမှာ ခေါင်းကြီး ငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

ဝေယံနှင့်သူရလည်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။

သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် တွယ်တာစိတ် ကြီးလွန်းလှသော သိင်္ခရဲ့စိတ်ခံစားမှုကို သူတို့နှစ်ယောက် နားလည်သည်လေ။

“တွေ့မှာပါကွာ”

“မင်း အရမ်းစိတ်ပူနေတာကိုလည်း နည်းနည်းလျှော့ဦး သိင်္ခ၊ ငါတို့သုံးယောက် ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စဉ်းစားမှ ဖြစ်မှာနော်”

နှစ်ယောက်သား သိင်္ခကို ဝိုင်းပြီးနှစ်သိမ့်နားချသည်။

“အမြန်ဆုံး ပြန်တွေ့ပါစေလို့ ငါ တစ်ချိန်လုံး ဆုတောင်းနေခဲ့တာ”

သိင်္ခ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်လျက် ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

ရှာရင်းရှာရင်းဖြင့် သူတို့တွေ မြို့ပြင်ဘက် ရောက်လာကြသည်။ တစ်နေရာဆီအရောက်... .

ဝေယံ ရှေ့ဘက်ဆီ လက်ညှိုးကြီး ထိုးရင်း အထိတ်တလန့်

ဖြင့်... .

www.burmeseclassic.com

“ဟာ. . .” ခနဲ ထ,အော်၏။

“ဘာတွေ့လို့လဲကွ ဝေယံ”

သိမ်နှင့်သူရ ခန္ဓာကိုယ်များ တောင့်မတ်သွားရသည်။

ဝေယံမှာကား လက်ညှိုးကြီး ထိုးလျက် မျက်လုံးများပါ ပြူးလျက်။

“မိုင်တိုင်ပေါ်က ရွာနာမည်”

သိမ်တို့နှစ်ယောက် ခေါင်းကို ရှေ့ထုတ်လျက် မိုင်တိုင်ကို အသည်းအသန် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ယောယုဝရွာ”

သိမ် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်သည်။

နားထဲ၌. . .

‘အခုလား. . . ဘယ်ရောက်နေပြီလဲဆိုတော့ သင်္ချိုင်းကုန်း’
မိုးကြိုးရဲ့ရုတ်တရက် အေးစက်စက် ပြောလိုက်သောအသံကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။

သိမ်စိတ်ထဲ၌ ထင့်ခနဲ။

ထို့နောက်. . .

မိုင်တိုင်နောက်၌ မားမားကြီး ရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

အနီဌာရုံ ဆန်လွန်းလှသော ဝတ်စုံနက်နှင့်. . . လူတစ်ရပ်စာ ရှည်လျားသော ဆံပင်ရှည်များမှာ စောင်နက်ကြီးကို ခေါင်းမြီးခြုံထားသည့်နှယ်။

ချောက်ချားစရာ အကောင်းဆုံးက သူငယ်အိမ် မမြင်ရသော မျက်လုံးဖြူဖြူကြီးနှစ်လုံး။

သိမ်မှာ ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ထိတ်လန့်သွားရသည့်တိုင် သတိလက်

လွတ် မအော်လိုက်မိအောင် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် အတင်းပိတ်ထားမိသည်။

မျက်လုံးများက မယုံမှတ်နိုင်စွာ တစ္ဆေမကို စိုက်ကြည့်နေမိဆဲ။

နောက်ပြန်လှည့်သွားသော အနေအထားဖြင့် တောင့်တောင့်ကြီးအတိုင်း ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျတာ မြင်လိုက်ရတော့သည်။

“ဟို. . . ဟိုမိန်းမ ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျ”

သူရ ထစ်အစွာ ပြောလျှင်. . . စကားမဆုံးခင် သိမ်မှာ မျက်လုံးအပြူးသား ပျာယာခတ်သွားမိကာ. . .

“ရပ်. . . ရပ်. . . ကားကို ခုချက်ချင်းရပ်”

ကားမှာ အရှိန်ဖြင့် ရုတ်တရက် ထိုးရပ်သွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာထူးခြားလို့လဲ”

ဝေယံနှင့်သူရ အမောတကော မေးသည်။

သိမ်မှာ ပြန်မဖြေအား။

ကမ္ဘာ့ထိပ်ဆီ အပြေးသွားကာ အောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

“တောက်. . .”

သိမ်ဆီမှ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ တောက်ခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“ငါ. . . ငါတို့ နောက်ကျသွားပြီ”

သိမ်ရဲ့ယူကြိုးမရသော ငိုသံအက်အက်ကြီးကြောင့် ဝေယံနှင့်သူရ အနားကို ရောက်လာကြသည်။

နက်ရှိုင်းလှသော ချောက်ကမ္ဘာကြီးအောက် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိလျှင်. . .

သူတို့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ဆီမှာ
ခေါင်းစိုက်လျက် ငြိမ်သက်၍နေသော ခရမ်းပုတ်ရောင် ဂျစ်ကားတစ်စီး။

သူတို့ သုံးယောက်လုံး ချောက်ကမ္ဘားကြီးထဲ ဆင်းကာ ကားဆီ
သွားကြည့်တော့ မိုးကြိုးကို မတွေ့ရ။ . .

သုံးယောက်သား ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်ကြတော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချလျက် ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မိသွားကြတော့သည်။

မိုးကြိုးရယ်. . .

မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ။

မင်း ဘယ်လို ကံကြမ္မာဆိုး ဒုက္ခဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာလဲ။

“ငါကတော့ မိုးကြိုးဟာ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေနိုင်
တယ်လို့ ထင်တယ်”

ငူငူကြီး ထိုင်ကာ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလိုက်သော သူရ
စကားကြောင့် လှုပ်ရှားလာလေတော့သည်။

သူရဘက်ကို လှည့်ကြည့်ကာ. . .

“မင်းသေချာလား သူရ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ရှာကြည့်ရမှာပေါ့”

သူရ တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

သိမ် ချက်ချင်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။

“သွားမယ်. . . ရှာမယ်”

“ခဏနေဦး”

ဝေယံက တားကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်
သည်။

“ဟိုမှာ တောင်ယာစိုက်ခင်းတွေ ရှိတယ်”

“စိုက်ခင်းထဲမှာ လူမတွေ့ပါလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအနီးနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ အိမ်တွေ ရှိမှာပဲ၊
စိုက်ခင်းရှိရင် လူရှိရမှာပေါ့”

သုံးယောက်သား တွေးတွေးဆဆဖြင့် ခရီးဆက်ရန် ကားပေါ်
တက်လိုက်ကြသည်။

လူရိပ်များ ထိုးကျလာသဖြင့် အဘိုးကြီးမှာ ကယာကယာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဝတ်စားထားသော ဝတ်ပုံစုံ အရ မြို့မှ ပိုက်ဆံရှိ လူတန်းစား ဖြစ်ဟန်တူပုံရသော လူရွယ်သုံးယောက် ကိုးကြီးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ။ မိုးကြိုးတို့အရွယ်လောက်တွေပဲမို့ နေ့ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းများ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

“ဦးကြီး... ဒါ ယောယုဝတီရွာလား”

မေးသံမှာ ကျယ်လောင်သလောက် ခက်ထန်လှသည်မို့ တစ်မိသားစုလုံး လုပ်လက်စအလုပ်များကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်ကာ သိမ်တို့လူစုကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

သုံးယောက်စလုံးရဲ့မျက်နှာများမှာ တင်းမာခက်ထန်၍နေသည်။ မိုးကြိုးကဲ့သို့ ယုန်သူငယ်လေးကို အရာရာကို ယို့ကျိုးကာ ထိတ်လန့်ချောက်ခြားနေပုံ မရှိ။

ဤသို့သောပုံစံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အက်ဆီးဒင့် တစ်ခုခုနှင့် မကြုံတွေ့ခဲ့ရဘဲ... မရဏသေမင်းတမန် ချောက်ကမ္ဘားမှလည်း တက်ခဲ့ရခြင်း မရှိခဲ့ကြောင်း ခန့်မှန်းမိလိုက်သည်။

“မေးနေတယ်လေဗျာ... ဒါ ယောယုဝတီရွာလား”

“မ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ယောယုဝတီရွာပါ”

အရင်တုန်းကများဆို ယောယုဝတီရွာလားလို့ မေးလာသမျှ လူတိုင်းကို ခက်ထန်တင်းမာစွာ ဆက်ဆံခဲ့သော ဦးစိုးအောင်ဆိုသူ အဘိုးကြီးမှာ သိမ်နှင့်ကျမှ အစွယ်ကျိုးသောမြွေပမာ အသံတုန်တုန်နှင့် ငုံ့လျှိုး၍ဖြေလေသည်။

“ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ စိုက်ထားတဲ့မိုင်တိုင်မှာ တီတစ်လုံး ကျန်ခဲ့တာ ပြန်ပြင်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အဘိုးကြီး စောဒက မတက်ရဲ။

ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်ပြသည်။

သိမ် မိသားစုဝင် ခြောက်ယောက်ကို တစ်ယောက်ချင်းစီ စူးရဲစွာ စိုက်ကြည့်သည်။

အားလုံးမှာ သိမ်ရဲ့စူးရှအေးစက်လွန်းသော မျက်လုံးဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို ရင်မဆိုင်ရဲစွာ ခေါင်းအသီးသီး ငုံ့သွားကြသည်။

“ဦးကြီးကို ကျွန်တော် မေးစရာ တစ်ခုရှိတယ်”

သိမ် အဘိုးကြီးမျက်နှာကို စူးနေအောင် စိုက်ကြည့်ရင်း တစ်လုံးချင်း ပြောသည်။

အဘိုးကြီးရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

အလန့်တကြား မော့ကြည့်သည်။

စတွေ့ကတည်းက မသင်္ကာချင်သော သိမ်ရဲ့မျက်လုံးများ

လက်ခနဲ ထဲတောက်သွားရသည်။

အကျီအိတ်ထဲမှ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ဖျတ်ခနဲ လျင်မြန်စွာ ထုတ်ယူပြီး အဘိုးကြီးရှေ့ ချပြလိုက်သည်။ မိုးကြိုးရဲ့ဓါတ်ပုံ။

အဘိုးကြီးမှာ မိုးကြိုးရဲ့ဓါတ်ပုံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် မြွေတစ်ကောင်ကို မြင်လိုက်ရသလို မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်လျက် နောက်သို့ လန်ကျမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“မ... မသိဘူး၊ ကျုပ် သူ့ကို မသိဘူး”

အဘိုးကြီး နောက်ဆုတ်ကာ လက်နောက်ပြန် ထောက်လျက် အကြောက်အကန် ငြင်းသည်။

သိမ်မျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားသည်။

“အဘိုးကြီး... ခင်ဗျားကို ကျုပ် ဘာမှ မမေးရသေးဘူးနော်”

“ကျုပ်... ကျုပ် တကယ်ပြောတာပါ။ ကျုပ် သူ့ကို လုံးဝမသိပါဘူး”

ဘာမှ မမေးရသေးပါဘဲလျက် အကြောက်အကန် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေသော အဘိုးကြီးကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ကာ တစ်စုံတစ်ခုကို ရိပ်မိလိုက်သလို သိမ် “တောက်” တစ်ချက် ကျယ်လောက်စွာ ခေါက်သည်။ သိမ်ရဲ့တောက်ခေါက်သံမှာ အဘိုးကြီးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားရသည်။

“အဘိုးကြီး သူ့ကို သိသလားလို့ ကျုပ် တစ်ခွန်းမှ မမေးရသေးဘူးနော်၊ ခင်ဗျား ဘာလို့ အတင်းဘူးခံငြင်းနေရတာလဲ”

“ကျုပ်... ကျုပ် တကယ်မသိတာပါ”

အဘိုးကြီးမှာ မိုးကြိုးရဲ့ဓါတ်ပုံကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲ။

ကျန်လူများအားလုံးမှာလည်း မျက်စိမျက်နှာပျက်နေကြသည်။

သိမ် သိလိုက်ချေပြီ။

တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ပျက်ယွင်းထိတ်လန့်နေသော မျက်နှာများကို အကဲခတ်ရုံမျှဖြင့် သိမ် သိလိုက်ချေပြီ။

သူ့ရဲ့အချစ်ရဆုံးသော သူငယ်ချင်း၊ သူ အပူတပြင်း လိုက်ရှာခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းကို ဒီမိသားစုက တစ်ခုခုတော့ လုပ်ထားလိုက်ချေပြီ။ ဒုက္ခပေးထားလိုက်ချေပြီ။

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဘာလုပ်ထားကြသလဲ... မှန်မှန်ပြော”

သိမ်မှာ သိသလားဟု မမေးတော့ဘဲ တစ်ကွက်ကျော်ပြီး မေးလိုက်သည်။ အဘိုးကြီးမှာ တဆတ်ဆတ် တုန်ရီလျက်က...

“ဘာ... ဘာမှ မလုပ်၊ ဟင့်အင်း မ... မသိပါဘူး၊ ယုံပါ၊ ယုံပါ မောင်ရင်လေးရယ်”

ဟု ခြေသလုံး ဖက်မတတ် ရှို့ကျိုးစွာ ပြောနေသည်။

သိမ်မှာ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြင့် တောက်သာ အကြိမ်ကြိမ် ခေါက်နေမိသည်။

တကယ်တော့ ကိုယ့်အဖေအရွယ် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို ဒီလိုပုံစံဖြင့် သူ မဆက်ဆံချင်ပါ။

ခုတော့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့သေရေးရှင်ရေးမို့ မတတ်သာ လွန်းစွာ သူ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ဆက်ဆံနေရတော့သည်။

မတတ်နိုင်လေပြီ။

သူ ‘ဟာ’ ခနဲ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ အော်ကာ ရေနွေးဓါတ်ဗူးများ၊ ဖန်းကန်လုံးများကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လက်ပြန်ရိုက်ချထည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

မြေဆွေးအိတ်ကြီးကို ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးမှာ မျက်လုံးများ ပြူးနေသည်။

“ဒီမှာ... ကျုပ်သူငယ်ချင်း ဒီမှာရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ် အသေ

အချာ သိတယ်၊ ခင်ဗျာတို့ တစ်အိမ်လုံးကို ကျုပ် မတွေ့မချင်း မြေလှန် ရှာမယ်။

အေး... ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို ဒုက္ခတစ်ခုခု ပေးခဲ့တယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ တစ်အိမ်လုံးကို မီးရှို့ပစ်မယ်၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်မိသားစုလုံးကို အရှင်လတ်လတ် မီးသင်္ဂြိုဟ်ပစ်မယ်၊ မှတ်ထား ကျုပ်နာမည် သိခံ”

အသံပြတ်ကြီးနှင့် ဟိန်းနေအောင် အော်ဟစ်ရင်း ခါးတစ် ချောင်းကို သူ အဝေးသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။

ခါးက အဘိုးကြီးရဲ့သားအကြီးဖြစ်သူ ကိုကိုရဲ့ရှေ့ အုန်းပင်မှာ တန်းမတ်နေအောင် စိုက်သွား၏။

မျက်နှာရှေ့မှ ပွတ်ကာသီကာ ဖြတ်သွားသောခါးကြောင့် ကိုကို ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ အေးစက်တောင့်မတ်သွားရပြီး မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးထွက်သွားရသည်။

သိခံ ဟိန်းဟောက် ခြိမ်းခြောက်နေမိသည့်တိုင် သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူအတွက် ရတက်မအေးစွာ ကြေကွဲနေမိသည်။

တကယ်တော့ ခုလို ခြောက်စားဟောက်စား လုပ်ရသည့် အလုပ်မျိုးကို သူ့ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းက အနည်းငယ်မျှ မလုပ်ချင်ပါ။

ခုတော့... .

သူငယ်ချင်းအတွက် မလုပ်မဖြစ်သော အခြေအနေမို့ သူ လုပ်နေရလေပြီ။

“ရှာစမ်းကွာ... . ဟေ့ကောင်တွေ၊ တစ်အိမ်လုံးကို မြေလှန်ပြီး ရှာကြ”

သူ ဝေယံနှင့် သူရဘက် လှည့်ကာ အော်လိုက်သည်။

ဝေယံနှင့်သူရမှာ သူ့ဆီမှ အမိန့်ရလိုက်သည်နှင့် တစ်အိမ်လုံး တစ်ခြံလုံးကို စိတ်ကြိုက်မွေနှောက်ရှာလေတော့သည်။

မြေဩဇာအိတ်တွေ မျိုးစေ့အိတ်တွေကအစ ထိုးခွဲရှာသည်။ အိမ်ထဲမှာလည်း ရှိသမျှ သေတ္တာတွေ၊ တောင်းတွေအနံ့ ရှာ သည်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ သူတို့လူစုရဲ့ဓားချက်ဖြင့် မွစာကြံ ရှုပ်ပွ ရှိနေသည်။

“မတွေ့ဘူးကွာ”

ဝေယံနှင့်သူရ မကျေနပ်စွာ ပြောသည်။ သူလည်း မကျေနပ်။ သူ့ရင်ထဲမှာ မိုးကြိုးရှိမှန်း သိလျက်သားနှင့် ရှာမတွေ့သည့် အတွက် မွန်းကြပ်အံ့ခဲ၍နေသည်။

“တောက်” ခေါက်ရင်း ခြံထဲ ပြန်ဆင်းလာသည်။

မျက်စိက မကျေနပ်စွာ ဝေဝေရှာလျှင် စွပ်ပြုတ်အိုးကြီး တည် နေသော အငယ်ကောင် ညီညီကို မျက်စိထဲ အဆီအငေါ် မတည့်စွာ သွားတွေ့သည်။

“ဟေ့လူ... . ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဘာလုပ်နေမှန်း သိသိကြီးနှင့် သူ ဘုတိုက်လျက် မေးလိုက် သည်။ ထိုလူမှာ သူ့ကို မဝံ့မရဲ ကြည့်ကာ မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့်... .

“မီး... . မီးဖိုကြည့်နေတာပါ”

“မီးဖိုပေါ်က ဘာအိုးလဲ”

“ဟို... . ဟို... . စွပ်ပြုတ်အိုးပါ”

“စွပ်ပြုတ်အိုးမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဘာစွပ်ပြုတ်လဲလို့ မေးနေ တာ”

သူ စိတ်မရှည်သလို လက်သီးပြင်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ထိုလူ ရွံ့တွန့်တွန့်ဖြင့် နောက်ဆုတ်ကာ... .

“ဝက်... . ဝက်ခြေထောက် ဝက်လက်တွေ ပြုတ်ထားတာပါ”

“ဖွင့်စမ်း”

၇၂ ဒေဝတာ

သူ တစ်ချက်အော်ကာ အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ထိုလူ ကယျာကယာ အိုးအဖုံး ဖွင့်ပြသည်။

အနံ့မှာ ထောင်းထနဲ။

သို့သော် . . .

ဝက်သားအနံ့သက်သက်ချည်းမဟုတ်။

သူ့စိတ်ထဲ ချက်ချင်းမသင်္ကာဖြစ်ကာ မီးညှပ်ယူလျက် ဟင်းအိုးထဲ ထည့်နှိုက်လိုက်သည်။

မီးညှပ်ကို ဟင်းအိုးထဲမှ ဆယ်ထုတ်ကြည့်လိုက်လျှင် သူ့မျက်လုံးများကို သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

သူ မြင်လိုက်ရသည်မှာ လက်ကောက်ဝတ်နေရာမှနေ ပြတ်နေသော လက်တစ်ဖက် . . .

“အား . . .”

တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာဖြင့် သူ လက်ပြတ်ကြီးကို မြေပြင်ပေါ်ပစ်ချထည့်လိုက်သည်။

သူ့ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်း။

ဒါ . . . ဒါ . . . မိုးကြိုးရဲ့လက်များလား။

သူ့မျက်လုံးအစုံကို ခဏမှေးမှိတ်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ငြိမ်သက်သွားအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာ မျက်လုံးတွေကို ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်လျှင် . . .

မြေပြင်ပေါ်၌ သူ့ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထ၍နေသော ဝက်လက်တစ်ချောင်း။

“ဟူး . . .”

သူ လေပူများကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိသည်။

ယောယုဝတီရွာသူ ၇၃

မိုးကြိုးရေ . . .

သူငယ်ချင်း . . .

မင်း ဘယ်မှာလဲကွာ။

အသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် ယှဉ်တွဲလျက်ရော ရှိသေးရဲ့လား။

လောဘတရားတွေနဲ့ လောင်မြိုက်နေတဲ့ လူမသမာတွေရဲ့လက်ထဲမှာ ဒုက္ခဆင်းရဲတွေနဲ့ မင်းကြုံတွေ့နေရသလား။

မင်းကို ငါ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာမယ် သူငယ်ချင်း။

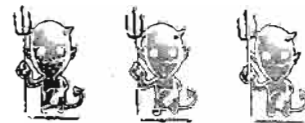
သူ နာနာ ကြည်းကြည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချလျက် ဝေယံနှင့် သူ့ရတက် လှည့်ကာ စကားတစ်ခွန်းကို လေသံပြတ်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

“မိုးကြိုးကို မတွေ့မချင်း ငါတို့ ဒီအိမ်မှာ တည်းကြမယ်”

အိမ်ရှင်မိသားစုရဲ့မျက်နှာတွေမှာ အကြီးအကျယ် ပျက်လျက်သွေးဆုတ်ဖြူလျော်သွားကြသည်။

သူငယ်ချင်း မိုးကြိုး မင်းအသက်နဲ့ခန္ဓာကိုယ် ယှဉ်တွဲပြီး ရှိနေပါစေဦးလို့ ကြေကြေကွဲကွဲ ဆုတောင်းကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်စဉ် . . . မျက်ဝန်းထောင့်တစ်နေရာမှာ မဲမဲသဏ္ဌာန် အမျိုးသမီးအရိပ်တစ်ခု သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သေချာကြည့်လိုက်တော့ မရှိတော့ပေ။

အဘိုးကြီးမှာ အံ့ကို ကြိတ်လျက် နံရံကို အသံမထွက်ရအောင် ကြိတ်ပြီးဖယ်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများဖြင့် ရေချိုးထားသလို ရွဲရွဲနစ်နစ်နေသည်။

“အဖေ... ရလောက်ပြီ”

မီးထိုးပြထားသော အငယ်ကောင်ဖြစ်သူ ညီညီက တိုးတိုးပြောသည်။

“သေချာရဲ့လား”

အဘိုးကြီး သေချာအောင် ပြန်မေးသည်။

“ရပြီ... ဘေးက အုတ်ချပ်တွေ တစ်ချပ်ချင်း ဖဲ့ထုတ်မယ်”

“အေး... သတိဝီရိယနဲ့ လုပ်နော်၊ ခြေရာလက်ရာ မပျက်

စေနဲ့၊ အရေးအကြီးဆုံးက အသံလုံးဝ မထွက်စေနဲ့”

အဘိုးကြီး ကြိတ်ပြောပြီး ဘေးကပ်ကာ ခဏအမောဖြေသည်။

ကိုကိုနှင့်ညီညီ အုတ်ချပ်တွေကို သတိထားကာ တစ်ချပ်ချင်း

ဖဲ့ထုတ်ဆဲ အဘိုးကြီးမှာ ပါးစပ်ကို ဟလျက် အသက်ဝအောင်ရှူသည်။

ခဏမျှ အမောဖြေလိုက်ပြီး... .

“ဟဲ့ကောင်တွေ... အုတ်တွေအများကြီး ဆွဲထုတ်မနေနဲ့၊

ပြန်စီရတာ အချိန်ကုန်မယ်၊ လူတစ်ကိုယ်စာ ရရင် တော်လောက်ပြီ”

“ရပြီ အဖေ”

သားဖြစ်သူများက ရပြီ ဆိုသည်နှင့် အဘိုးကြီး ပြန်ထသည်။

အထဲမှ မိုးကြိုးရဲ့မတ်တတ်အလောင်းကို ခဲရာခဲဆစ် ဆွဲထုတ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

“အေး... ဆွဲထုတ်မယ်နော်၊ အားလုံးသတိရှိပါစေ”

ထပ်ပြီးသတိပေးကာ အဘိုးကြီး ရှေ့ဆုံးမှ နေရာယူလျက်

အုတ်ပေါက်မှနေ သတိကြီးစွာ ထားလျက် အလောင်းကို ဆွဲထုတ်သည်။

အသက်ပင် မရှူဝံ့။

အုတ်နံရံနှစ်ဖက်ကြား၌ ကြိုးအထပ်ထပ် စည်းနှောင်လျက်

ထားသော မတ်တတ်အလောင်းမှာ ချောက်ချားစဖွယ် ကောင်းလောက်

အောင် အေးခဲတောင့်တင်း၍နေသည်။

အလောင်းကို ထိကိုင်လိုက်သည်နှင့် ကျင်စက်နှင့် အတိုခံ

လိုက်ရသလို အဘိုးကြီးရဲ့လက်ချောင်းများ ထုံကျင်သွားတော့လျက်

ကျောပြင်တစ်လျှောက် ကြက်သီးများ စိမ့်ထသွားတော့သည်။

ကြောက်စိတ်များက ရင်ထဲ ဖြန်းခနဲ။ သို့သော်... .

အဘိုးကြီးမှာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် စိတ်အားတင်းထား

သည်။

“အဖေ... ကျွန်တော် လက်တွေတုန်”

ကိုကိုဆီမှ တုန်ယင်သောအသံ ထွက်လာသည်။

“ဟုတ်... ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ကျွန်တော်လည်း ကြက်သီး

တွေ...ထ...ထ...ထ...

“တော်စမ်း ခွေးကောင်တွေ၊ ဘာသံမှ မထွက်နဲ့...လုပ်၊ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်၊ မင်းတို့ ဘိုးအေတွေ မနိုးခင် ညတွင်းချင်း အပြီးလုပ်ရမှာ”

အဘိုးကြီး ကြောက်အားလန့်အားဖြစ်နေသော သားနှစ်ယောက်ကို ကြိတ်ကြိတ်ဆဲရေးလျက် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့ယံတိုင်ပင် ရင်ထဲ ချောက်ခြားလျက် ကြောက်စိတ်များ ဆူပွက်လျက် ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်နေရသည် မဟုတ်လား။

သားအဖ သုံးယောက်သား အံတွေ တင်းနေအောင် ကြိတ်လျက် အလောင်းကို နံရံအပြင်သို့ သယ်ထုတ်နေရသည်။

သူတို့က အပြင်နံရံမှ ခဲရာခဲဆစ် ဖောက်လျက် သယ်ထုတ်သည့်တိုင်... နံရံအသစ်နား ကပ်လျက် တစ်ဖက်ခန်းတွင် စက်တော်ခေါ်နေကြသည့် မောင်မင်းကြီးသားသုံးယောက် နိုး၍ သိသွားမှာ ရင်ထဲတထိတ်ထိတ်။

အေးစက်တောင့်တင်းလျက်ရှိသော အလောင်းကောင်ကြီးကို သယ်ထုတ်ရသည့် ကြောက်စိတ်က တစ်မျိုး။

ဟိုလူတွေ သိသွားမှာစိုးသည့် ထိတ်လန့်စိတ်က တစ်မျိုးနှင့် သူတို့မှာ အသက်ပင် ရဲရဲမရှူဝံ့ကြ။

အသက်အောင့်ကာ အတော်လေး ခဲရာခဲဆစ် သယ်ထုတ်ပြီးတော့မှ အလောင်းကောင်ကြီးမှာ အပြင်ဘက် ရောက်လာသည်။

“ဟူး...”

သားအဖ သုံးယောက်မှာ ခုမှပဲ အသက်ဝဝ ရှူဝံ့တော့သည်။

“ကြည့်ရတာ စိတ်ထဲ ချောက်ခြားလိုက်တာ၊ ဒါကြီးနဲ့ အုပ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

အဘွားကြီးမှာ ရဲရဲမကြည့်ဝံ့သလို မျက်နှာလွဲလျက်က အသင့်ပါလာခဲ့သော တာလပတ်စကို အလောင်းပေါ် ပစ်တင်သည်။

“ဘုတ်...”

“အောင်မလေးဗျ”

ရေခဲတုံးကြီးလို ကျောက်သားရုပ်တုကြီးလို အေးစက် တောင့်တင်းနေသည့် အလောင်းနှင့် တာလပတ်စ ထိတွေ့သံ ဘုတ်ခနဲ အမြည်မှာ ညီညီ ထခုန်လျက် အော်၏။

“ခွေးမသား အော်ရသလားကွ၊ မင်းဘကြီးတွေ နိုးကုန်လို့ သောက်ပြဿနာတွေ တက်ကုန်မယ်”

အဘိုးကြီး သားဖြစ်သူကို ဆောင့်ကန်၏။

ညီညီ အကန်ခံရတာကို ကြည့်ပြီး...

“ကျွန်တော် အလောင်းကို တာလပတ်နဲ့ ပတ်လိုက်မယ်နော် အဖေ”

ကိုကို ကယျာကယာ အဖေဖြစ်သူကို မျက်နှာလုပ်၏။

“ဒါကြီး နေရာရွှေ့မယ်... ဝိုင်းသယ်ကြ၊ ကျင်းတူးထားတဲ့ နေရာထိ သယ်သွားကြမယ်”

သယ်ရမယ်ဆိုတော့ မျက်နှာမကောင်းကြ။

အဘိုးကြီးကို ကြောက်သဖြင့်သာ မျက်နှာများ လွဲလျက် သယ်ကြရ၏။

“ကျင်းတူးတာ ဒီလောက်ပဲ ရှိသေးလား”

အဘိုးကြီး အလောင်းကို ချကာ ကျင်းကို သွားကြည့်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် ပြောပြန်သည်။

ချွေးမနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်တစ်လှည့် တူးသည့်တိုင် မိန်းမသားများမို့ အလုပ်မတွင်လှ။

“ဟယ်... နင့်တို့တွေ တောင်ယာနှစ်ရက်သုံးရက် မလုပ်ရတာ နဲ့ ဘုရင့်သမီးတော်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ ဟုတ်လား၊ လက်ဖဝါးတော်နဲ့ သွေးခြေခွကုန်ပြီ ဟုတ်လား”

အဘိုးကြီး ခနဲပြောပြောရင်း ကြိမ်းသည်မို့ ချွေးမနှစ်ယောက် မှာ ခေါင်းကြီးတွေ ငုံထားရသည်။

“ဟိုနှစ်ကောင်... လာ၊ ငါနဲ့အတူ လာတူး၊ ကျင်းက နက်မှ ဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာ ခွေးအတွေ့ လာတူးရင် အကုန်ပေါ်ကုန်မယ်”

အဘိုးကြီးခေါ်လျှင် သားနှစ်ယောက်မှာ အမြန်ပြေးလာပြီး ပေါက်တူးကိုင်သည်။ ထိုအခိုက်...

ရုတ်တရက် လျှပ်စီးများ တဖျတ်ဖျတ် လက်လာခဲ့သည်။

“ဟ... ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရတာလဲ”

အဘိုးကြီး ပေါက်တူးကိုင်လျက်သားတန်းလန်းနှင့် မိုးကောင်း ကင်ကို မော့ကြည့်ကာ တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။

မိုးကောင်းကင် တစ်ခုလုံးမှာ ရဲရဲနီ၍နေသည်။

လျှပ်နွယ်လျှပ်ပန်းများ တဖြန်းဖြန်းခတ် မီးပွင့်နေပုံက ကြောက် မက်ဖွယ်အတိ။

“အချိန်မဟုတ် အခါမဟုတ်”

အဘိုးကြီးမှာ ရေရွတ်ဆဲ ကျန်သူများအားလုံးမှာတော့ ရုတ်တ ရက် ထဖောက်ပြန်သော ရာသီဥတုအခြေအနေကြောင့် ကြက်သီးများ တဖြန်းဖြန်း ထနေမိသည်။

“အဘိုးကြီး... ကျုပ်တို့တော့ အမှားအယွင်းတစ်ခုခု လုပ်မိ ကြပြီ ထင်တယ်”

အဘွားကြီးမှာ တုန်ယင်သောအသံဖြင့် မဝံ့မရဲ လှမ်းပြော မိသည်။

အဘွားကြီးစကားကြောင့် အဘိုးကြီးမှာ ပေါက်တူးကိုင်လျက် သားနှင့် ရဲရဲတောက်နေသည့် ကောင်းကင်ဆီ မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်ကာ ငူငူကြီး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

“အဖေ... ကျွန်တော်တို့ကို... တစ်... တစ်ယောက် ယောက်က မကျေနပ်လို့များလား”

ကိုကိုမှာ အဖေဖြစ်သူဆီ စိုးရိမ်တကြီး ပြေးလာလျက် ပြော သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခု ဘာဆက်လုပ်ကြမှာလဲ အဖေ”

ညီညီမှာလည်း တုန်ယင်ချောက်ခြားစွာ အဖေအနား ပြေးကပ် လာပြီး မေးသည်။

သားအဖတတွေ ဘာတွေဆက်လုပ်ကြမလဲမသိ ဖြစ်ဆဲ...

“ငိုနိုး” ခနဲ မိုးထစ်ချုန်းသံကြီး ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

အသည်းပျက်မတတ် ကျယ်လောင်လှသော မြည်ဟီးသံကြီး ကြောင့် အားလုံးမှာ ကြောက်လန့်တကြားဖြင့်နေရာမှာ ဝပ်ထိုင်ကာ နားများကို ကိုယ်စီပိတ်ထားလိုက်မိကြသည်။

လျှစ်စီးများကလည်း တဖျတ်ဖျတ်။

“ဟင်... ”

ကိုကိုပီးစပ်မှ ကြောက်လန့်တကြား အာမေဇိုတ်သံ ထွက်ကျ သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်မို့ အားလုံးမှာ ကိုကို ပြူးပြီးစိုက်ကြည့်နေရာ အလောင်းကောင်ကြီးဆီ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြလျှင်...

“ဟာ... ”

အာမေဇိုတ်သံက တစ်ပြိုင်နက်။

တာလပတ်နှင့် အုပ်ကာ ရစ်ပတ်ထားသော အလောင်းမှာ

လျှပ်ရောင်အောက်၌ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားလျက်ရှိသည်။

အတွင်းမှ အလောင်းကောင်ကြီး ရုန်းကန်နေသည့်အလား။

“အဖေ . . . အဖေ၊ ဒါ . . . ဒါ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“အဖေ လုပ်ပါဦး . . . ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဘိုးကြီး . . . ကျုပ် . . . ကျုပ် ကြောက်တယ်”

အားလုံးမှာ လှုပ်ခါလျက်ရှိသည့် အလောင်းကောင်ကြီးကို လက်ညှိုးဝိုင်းထိုးကာ ကြောက်လန့်တကြား အဘိုးကြီးနား ပြေးကပ်ကြသည်။

အဘိုးကြီးမှာ ကြောင်အငူငေါင်နေရာမှ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာသည်နှင့် . . .

“ဖယ်ကြစမ်း”

ဟု အနားမှာ စုပြုံတိုးကပ်နေကြသူများအားလုံးကို လက်ဖြင့် ယမ်းဖမ်းလိုက်ကာ တူတစ်လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး အလောင်းကောင်ဆီ ထထွက်လာခဲ့သည်။

“အဖေ သတိထားနော်”

“အဘိုးကြီး အတင့်မရဲနဲ့”

စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသံများကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အဘိုးကြီးမှာ အံ့ကို တဂျိုမြည်အောင် ကြိတ်လျက် အလောင်းပေါ်မှာ ရစ်ပတ်ဖုံးအုပ်ထားသော တာလပတ်စကြီးကို ဆွဲခွာလိုက်သည်။

တာလပတ်စကြီး ကွာသွားသည်နှင့် မျက်လုံးမှိတ်လျက် အနေအထားဖြင့် ရှိသော အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးထပွင့်သည်။

“အံ့မယ်လေး”

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံများ

ထွက်လာခဲ့သည်။

အဘိုးကြီးကတော့ ပြာနှမ်းနှမ်း မျက်နှာသေကြီးကို စိုက်ကြည့်လျက် . . .

“ယား . . . ”

ခနဲ ဟစ်ကြွေးကာ မျက်ခုံးတန်း နေရာနှစ်ခုကြား နေရာတည့်တည့်ကို တူနှင့် ထုချလိုက်တော့သည်။

ပွင့်နေသော မျက်လုံးပြူးကြီးမှာ ဆတ်ခနဲ ပြန်မှိတ်ကျသွားသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ အဘိုးကြီး စောင့်ကြည့်သော်လည်း အလောင်းကောင်ကြီးမှာ လုံးဝ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဆိုင်မဆင့် ငုံ့မဆင့်ပင် မိုးမှာ ရုတ်ချည်းဆိုသလို သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာချလေတော့သည်။

“ဟာ . . . မိုးရွာပြီဟေ့”

“ပြေး . . . ပြေး . . . အားလုံး အိမ်နောက်ဖေးအဖီထဲကို ပြေးကြ”

သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာလျက်ရှိသော မိုးအောက်မှာ အားလုံးပင် မိုးကြိုးရဲ့အလောင်းကို မေ့သွားကြပြီး အိမ်သို့ ပြန်ပြေးကာ နောက်ဖေးမှ မြေဩဇာအိတ်များ ထားရာ အဖီအောက်သို့ မိုးဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ မယုံမှတ်နိုင်စရာပင်။
 မိုးရေများ ထိလိုက်သည်နှင့် အလောင်းကောင်ကြီးမှာ ပြန်
 လည်လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာတော့ကာ မျက်လုံးများ ပွင့်လာခဲ့သည်။
 ထို့နောက်...
 ပြာနွမ်းအက်ကွဲခြောက်သွေ့နေသော ပါးစပ်ကို ဟကာ မိုးရေ
 များကို အငမ်းမရ သောက်မျိုမိတော့သည်။
 မိုးရေများက လည်ချောင်းအိမ်မှတစ်ဆင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ
 သွေးကြောများ အားလုံးထဲသို့ ပျံ့နှံ့စီးဝင်သွားခဲ့လျှင် အားအင်သစ်များ
 ပြန်လည်နိုးထလာသကဲ့သို့ သူ ခံစားလိုက်ရသည်။
 “အား... ကျွတ်... ကျွတ်”
 ညည်းညူရင်း သူဖြည်းဖြည်းချင်း ထနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။
 မိုးရေစက်တွေကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ လန်းဆန်း၍ လာခဲ့
 သော်လည်း သူ သွက်လက်စွာ မလှုပ်ရှားနိုင်သေးပါ။

ညည်းညူရင်းမှ သူ့နဖူးပြင်ဆီမှ နာကျင်မှုကို သတိထားလိုက်
 မိသည်။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။
 သူ နားမလည်နိုင်စွာ လက်ဖြင့် စမ်းလိုက်မိလျှင်...
 နဖူးပြင်ဆီမှ ပူနွေးစွတ်စို စေးထန်းသော သွေးရည်စက်များက
 မိုးရေတို့နှင့် ရောနှောကာ ကျလာခဲ့သည်။
 ဘုရား... ဘုရား...
 ဘယ်သူကများ ရက်ရက်စက်စက် သူ့နဖူးကို ထုထားပါလိမ့်။
 နေပါဦး...
 သူ အခု ဘယ်နေရာကို ရောက်နေခဲ့တာလဲ။
 ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ထကာ သူ ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်ကြည့်
 သည်။
 ဒါ သူ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသော နေရာတစ်ခုပါလား။
 ဘာဖြစ်လို့ သူ ဒီနေရာကို ရောက်နေခဲ့တာလဲ။
 သူ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလဲ။
 မရ။ သူ ဘာကိုမှ ပြန်စဉ်းစားလို့ မရတော့ပြီ။
 သူ စိတ်ညစ်ညူးစွာ ဟိုသည်ဝေဝဲကြည့်မိဆဲ တကြုတ်ကြုတ်
 ဆာလောင်နေသော ဝမ်းဗိုက်နှင့် အငြိမ်မနေရသော လည်တိုင်က
 ရောနှောပေါင်းစပ်ကာ သူ့လည်ပင်းအိမ်ထဲ ယားယံပျို့တက်လာခဲ့
 သည်။
 “အဲ့... ဝု”
 သူ့လည်ပင်းကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်ကိုင်ကာ ပျို့နေမိသည်။
 အဲ့ဒီအခါကျမှ ပိုဆိုးလာခဲ့တော့သည်။
 လည်ပင်းကို ညစ်လိုက်သလိုဖြစ်ကာ အန်ချင်စိတ်က ယိန်းချုပ်
 လို့ မရတော့။

“ဝေါ့... ”

ခနဲ အန်ချလိုက်မိတော့သည်။

ဝမ်းဝိုက်ထဲ ဘာအစာမှ မရှိသည်မို့ လေချည်းသက်သက် ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော်...

သူ အာခေါင်ဝ၌ တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်ဆဲ။

“အဟမ်း...”

ခနဲ သလိပ်ခတ်ကာ ‘ထွီ’ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

သူ မျက်လုံးအစုံ ပြူးသွားရသည်။

လင်းခနဲ ပြက်လိုက်သော လျှပ်ရောင်အောက်၌ သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ တလက်လက် လှပစွာ တောက်ပနေသော စိန်ပွင့်များ။

“စိန်... စိန်တွေ”

သူ ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်မိသည်။

သူ့ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်ကာ လှုပ်ရှားယိမ်းခါလို့ သွားသည်။

ဒါ... ဒါ... သူမျိုးချခဲ့တဲ့စိန်တွေပဲ။

သိပြီ။

အရာအားလုံးကို အစမှနေ ပြန်မှတ်မိပြီ။

“ဟေး...”

သူ ဝမ်းသာအားရဖြင့်... စိန်တွေကို လက်ခုပ်ထဲ ဆုတ်ကာ ထ၊အပြေး...

“ဒွန်း...”

ကမ္ဘာပျက်မတတ် ကျယ်လောင်မြည်ဟည်းစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့

သော မိုးကြိုးသံ။

သူ့ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ကွဲထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီးသည့်နောက်...

ဝုန်းခနဲ သူ လွင့်ထွက်သွားခဲ့ပြီး တူးလက်စ မြေကျင်းတစ်ခုထဲ ပစ်ကျသွားခဲ့သည်။

သူ့နံဘေး၌ စိန်ပွင့်များမှာ ပြန့်ကျဲလျက်။

သုံးညတိုင်တိုင် အစာရေစာ ငတ်ပြတ်လျက် အလုံပိတ်ထားသော အုတ်နံရံနှစ်ချပ်ကြား၌ မွန်းကြပ်လှောင်ပိတ်စွာ နေခဲ့ရစဉ်က အသက်မသေခဲ့သော မိုးကြိုးမှာ သေရွာပြန်ဘဝ၌ စိန်ပွင့်များနှင့်အတူ ထိန်းချုပ်မရအောင် ဝမ်းသာပျော်မြူးဆဲ မိုးကြိုးပစ်၍ ခုမှ တကယ်သေရလေပြီတည်း။

မိုးကြိုးတစ်ယောက် သဘာဝတရားရဲ့လက်နက်တစ်ခု ဖြစ်သော မိုးကြိုးစက်ကိုတော့ မကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပါတကား...

အခန်း(၅)

“**ဂျီး** . . . ဂျစ် . . . ဂျစ် . . . ဂျစ်”

အိမ်အပြင် နံဘေးနံရံဆီမှ ကုတ်ခြစ်သံလိုလို ပွတ်တိုက်သံ
လိုလို အသံသဲ့သဲ့ကြားရလျှင် သိင်္ခီ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာခဲ့ရသည်။

နိုးနိုးချင်း မျက်လုံးများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာမှ ရှိမနေ။

သို့သော် . . .

စိတ်ထဲ၌ မသိုးမသန့် ဖြစ်သည်မို့ သူ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် . . .

၁၁ ၁၃၀၈

ငြိမ်သက်လျက် နားစွင့်နေလိုက်သည်။

“ဂျီ. . . ဂျစ်. . . ဂျစ်. . . ဂျစ်”

အသံမှာ ပြန်ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

သေချာပြီ။

ဒါဆိုရင်တော့ စိတ်ထင်တာ မဖြစ်နိုင်တော့။ ဒီနံရံရဲ့နောက်မှာ တစ်ခုခု ရှိရှိရမယ်။

“ဝေယံ. . . သူရ”

သူ အသံနက်ကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အော်ခေါ်ပြီး နှိုးလိုက်သည်။

“ဟင်. . . ”

“ဘာလဲ. . . ဘာလဲ. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

အအိပ်ဆတ်သော နှစ်ကောင်သား ပြူးကြောင်ကြောင်ဖြင့် ချက်ချင်း အလန့်တကြား ငုတ်တုတ်ထထိုင်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ. . . သေချာနားထောင်စမ်း၊ ဒီနံရံနောက်က အသံကြားရတယ်”

သူ နံရံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်သည်။

နှစ်ကောင်သား မျက်လုံးများ မှိတ်ချလျက် နံရံဘက် နားစိုက်ကာ စွင့်သည်။

“ဂျီ. . . ဂျစ်. . . ဂျစ်. . . ဂျစ်”

အသံမှာ ပြန်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကြားလား ဟေ့ကောင်တွေ. . . ကြားလား”

သူ အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

“အင်း. . . အကောင်တစ်ကောင်ကောင် ကုတ်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

ယောယုဝတိက္ခသူ ၁၂

“မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ ဒီအသံ မရိုးဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်”

“မင်း စိတ်ထင်လို့ပါကွာ၊ ခွေးတွေကြောင်တွေ တစ်ကောင်ကောင် ကုတ်ခြစ်နေတာ ဖြစ်မှာပါ”

“မဟုတ်ဘူး ဟေ့ကောင်တွေ”

“သိနီ. . . မင်း အတွေးတွေ သိပ်လွန်မနေနဲ့ကွာ၊ အိပ်ရေးပျက်တယ်. . . ပြန်အိပ်”

အတော်ကောင်းလှသော သူငယ်ချင်းများမှာ စကားမဆုံးခင် မှာပင် ငုတ်တုတ်ကြီးတွေနှင့် ဇက်ကျိုး၍နေလေပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ”

သိနီ စိတ်တိုသွားရပြီး ရင်ဘတ်တွေကို ဆောင့်တွန်းထည့်လိုက်သည်။

အအိပ်ဆတ်သလောက် ဖြစ်သလိုပုံစံမျိုးနှင့် အိပ်တတ်သော သကောင့်သား နှစ်ကောင်မှာ သူ့လက်နှင့် ထိလိုက်မိသည်နှင့် ထိုင်လျက်သားပုံစံကြီးအတိုင်း အိပ်ယာထ နောက်ပြန်လဲကာ ဆက်အိပ်နေကြတော့သည်။

“ခေါ. . . ခလော”

“ခူး. . . ”

ဟောက်သံများပင် ထွက်လာပြီဖြစ်သော နှစ်ကောင်ကို သိနီ လက်မြှောက်လိုက်ရလေတော့သည်။

မတတ်နိုင်တော့။

သိနီလည်း စိတ်လျော့ကာ အိပ်ယာထ ပြန်လဲနေလိုက်တော့သည်။

မျက်လုံးတွေကို ပြန်မှိတ်ချကာ အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားနေမိသည်။

၉၁ ဒေဝတာ

“ဂျီး... ဂျစ်... ဂျစ်... ဂျစ်

နံရံရဲ့အနောက်ဘက် အပြင်ဘက်ဆီမှ ကုတ်ခြစ်သံလိုလို
ပွတ်တိုက်သံလိုလို အသံတစ်မျိုးကတော့ အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်၍
နေဆဲ။

ယောယုဝတ်စွာသူ ၉၁

“သိန္နီ... ရှင်တို့ နောက်ကျသွားပြီ”

အေးစက်နေသော စကားသံကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ
လည်း သွေးလည်ပတ်မှု ရပ်တန့်သွားသလို အေးစက်သွားခဲ့ရသည်။

“ကျွန်မ သူ့ကို ကူညီဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့်...”

စကားမှာ ရှေ့မဆက်။

အေးစက်နေသော သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ။

“သူ... သူ ဆိုတာက”

သူ တုန်ယင်လှုပ်ရှားစွာ အလောတကြီး မေးလိုက်မိသည်။

ဖြေသံကိုမူ မကြားရ။

သို့သော်...

သူ့ရင်ထဲ၌ အလိုအလျောက် နားလည်လိုက်သည်။

“ကျုပ်... ကျုပ်သူငယ်ချင်း... ဆုံး... ဆုံးသွားပြီပေါ့၊ ယုတ်

လား...”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“မိုး . . မိုးကြိုးရယ်”

သူ ဆိုနှစ်စွာ မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။

ရင်ထဲ၌ မခံမရပ်နိုင်အောင် စူးရှနာကျင်နေသည်။

“မိုးကြိုးရယ် . . ငါ ဒီအထိ လိုက်လာခဲ့ပြီးမှကွာ၊ မင်းဘယ်လို
အဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာလဲ၊ ငါ . . ငါ ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ သူငယ်ချင်း
ရယ်”

လက်သီးကို တင်းတင်းဆုပ်ထားမိသည့်တိုင် မျက်ရည်တို့
တပေါက်ပေါက် ကျ၏။

ရင်ထဲ၌ နာကျင်သလောက် ဆိုးကျပ်လှောင်ပိတ်၍နေသည်။

“ရှင့်သူငယ်ချင်းကို မမြင်ချင်ဘူးလား”

အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သော အေးစက်စက် စိမ်းနက်
နက်အသံက ပြန်ပေါ်လာသည်။

သူ ချက်ချင်းပင် ကပျာကယာ . . .

“ဟာ . . မြင်ချင်တာပေါ့၊ သူ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို
အရမ်းတွေ့ချင်တယ်”

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အလောတကြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့”

အေးစက်သောအသံမှာ တိတ်ဆိတ်မှုထဲ ပြန်မြုပ်ဝင်သွား
သည်။

သူ မျက်လုံးများကို ဆတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်မိသည်။

သူ အိပ်မက်မက်နေတာလား . . .

သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်ပေါ်၌ ပူနွေးစိုစွတ်သော အထိအတွေ့။

ဒါဆို ခုနက သူ့ကြားနေခဲ့ရသော အသံရှင်ရော။

ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ကို ဘယ်သူက စကားတွေ လာပြောနေတာ

လဲ။

အိပ်မက်လား။

တကယ့်အဖြစ်အပျက်လား။

မိုးကြိုးသေပြီတဲ့။

သူ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်လျက် ကပျာကယာ ငုတ်တုတ်
ထထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအခိုက် . . .

ကြက်သီးများက စိမ့်ခနဲ။

သူ တုန်လှုပ်စွာ နောက်ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်မိလျှင်...
 မျက်လုံးများ ပြူးကာ ခေါင်းနုပန်းကြီးသွားရသည်။
 နောက်ဖေးတံခါးဝ၌ လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသော အရိပ်တစ်ခု။
 သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ အနက်ရောင် ထက်အောက်ဝတ်
 စုံနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။
 သူမ ဘယ်သူလဲ။
 ဘာလဲ။
 ခုနက သူ့ကို စကားတွေ လာပြောနေခဲ့တဲ့ အသံရှင်လား။
 (ကျွန်မနောက် လိုက်ခဲ့)
 သူ ထိုစကားကို ပြန်ကြားယောင်မိလျက် နေရာမှ ရုတ်ခနဲ
 ချက်ချင်းထလိုက်သည်။
 သူမကို မတွေ့ရတော့။
 အမှောင်ထုထဲ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။
 သူ့ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး သွားနေမိသည်။
 ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ မောင်းချဓားကို ထုတ်ကာ ကျစ်ကျစ်ပါ
 အောင် ကိုင်ထားမိသည်။
 မြေကြီးများမှာ စွတ်စိုလျက်ရှိသည်။ သစ်ပင်များပေါ်၌လည်း
 ရေစက်များ တွဲခဲ့လျက်။
 မိုးသည်းကြီးမည်းကြီး ရွာခဲ့ပုံပင်။
 အပြင်မှာ ဒီလောက် စိုစိုစွတ်စွတ် ရွာခဲ့သလောက် အိမ်ထဲမှာ
 နေသော သူတို့မှာ မိုးသံလေသံ လုံးဝ မကြားခဲ့ရ။ ဘာဆိုဘာမှ မသိခဲ့ရ
 တာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။
 သူ စဉ်းစားရ ကြပ်နေမိဆဲ။
 အပင်ပေါ်မှ မိုးရေစက်များမှာ သူ့ပေါ် တပြောပြော ကျလာ

သည်မို့ သူ စိုသွားခဲ့ရသည်။
 သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ အပင်ပေါ် မော့အကြည့်...
 အပင်ပေါ်၌ အနက်ရောင် ငှက်ကြီးတစ်ကောင်။
 သစ်ကိုင်းခွဆွဲ၍ အတောင်ကြီး ဖြန့်ကားလျက်နေပုံမှာ အ
 သည်းထိတ် ခြောက်ခြားစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။
 အနက်ရောင် ပိန်းထနေသောငှက်ကို သူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူး
 သည်မို့ အသေအချာ စိုက်ကြည့်ဆဲ...
 ငှက်လိုလို လူလိုလို မသဲကွဲသော ပုံရိပ်သဏ္ဌာန်ကို မြင်လိုက်ရ
 လျှင် ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ဓားဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။
 မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးမှာ အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့သည်။
 မြေပြင်ဆီ သူ အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိလျှင် သူ့ရင်တစ်
 ခုလုံး အေးခဲကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးလည်း တောင့်မတ်သွားခဲ့ရလေ
 သည်။
 သူ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ...
 ခုနက ငှက်လိုလို လူလိုလို မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီးမဟုတ်။
 သူ့ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းရှိ မြေကျင်းတစ်ခုထဲ၌ ငြိမ်သက်စွာ လဲ
 လျောင်းနေသော လူတစ်ယောက်။
 နံဘေး၌ အဖိုးအနုဂ္ဂ ထိုက်တန်လှသော စိန်ပွင့်များမှာ
 ပြန့်ကျဲလျက်။
 စိန်ပွင့်များက ညဉ့်အမှောင်ထဲ၌ ကြယ်ပွင့်များပမာ တလက်
 လက် တောက်ပလင်းလက်နေလျက် ရှိသော်လည်း ထိုလူမှာတော့
 ငြိမ်သက်လျက်။ ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်။
 မြေကျင်းဝ၌ သူ ခူးထောက် ထိုင်ချလိုက်မိသည်။
 သူ့ရင်ထဲ၌ တစ်စစီ မွေ့မွေ့သွားသလို နှင့်နှင့်ရှိက်ရှိက် ခံစား

နေရသည်။

“မိုး... မိုးကြိုးရယ်”

သူ့မြည်တမ်းသံမှာ မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်လှသော ညဉ့်ယံ
ထဲ၌ ဆိုနှင့်အက်ကွဲ၍ နေသည်။
ရင်ထဲ၌ မချီလွန်းစွာ ခံစားရလေပြီ။

“ဪ... မင်း အားလုံးကို သိသွားခဲ့ပြီပေါ့”

အေးစက်မာကျောသော စကားသံကြောင့် သူ နောက်ကို
ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူ့ကို ဝိုင်းထားသော လူတစ်စု။

လက်ထဲ၌လည်း လက်နက်ကိုယ်စီနှင့်။

အရှေ့ဆုံး၌ နေရာယူထားသော အဘိုးကြီးလက်ထဲ၌ မီးရှည်
တစ်လက်။

သူ ဖြည်းဖြည်းချင်း မတ်တတ်ထရပ်ပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

လောလောဆယ် သူ့လက်ထဲ၌ ဘာဆိုဘာမှ မရှိ။

မောင်းချခါးကလည်း ခုနက လူလိုလို ငှက်လိုလို သဏ္ဌာန်ကို
လွှမ်းမတ်လိုက်သည်မို့ မရှိတော့။

အဘိုးကြီးက လက်နက်မဲ့ သူ့အခြေအနေကို သဘောပေါက်
စွာ အပေါ်စီးမှ မထီတရီ ပြုံးလိုက်သည်။

“အဖေ... ဟိုမှာ စိန်တွေ... စိန်တွေ အများကြီးပဲ”

“ဟာ” “ဟင်” “ဟယ်”

စိန်တစ်လုံး အတွက်ဖြင့်ပင် ရက်ရက်စက်စက် လောဘဇော တက်ခဲ့ကြသော မိသားစုမှာ... များပြားလှသော စိန်ပွင့်များကို တွေ့လိုက်ရသည့်အခိုက်... သူတို့မျက်လုံးများမှာ စိန်ပွင့်များထက်ပင် အရောင်လက်သွားတော့သည်။

“ကဲ... နေကြဦး... ဒီကောင့်ကို အရင်ရှင်းရဦးမယ်”

အဘိုးကြီးရဲ့မျက်လုံးများမှာ ရက်စက်တော့မည့်ဟန် အပြည့် ဖြင့် သွေးအေးစွာ မာကျောတောက်ပြောင်နေသည်။

အဘိုးကြီးက ခါးရှည်ကို မြှောက်ကိုင်ရင်း သူ့ကို မေးဆတ်ပြ သည်။

ကဲ... မင်းဘာလုပ်ချင်သလဲ။ မင်း ငါတို့ကို မယှဉ်နိုင်တော့ ဘူး မဟုတ်လား ဆိုသည့်သဘောမျိုး။

သူ အဘိုးကြီးကို တည်ငြိမ်စွာပဲ ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

အဘိုးကြီးရဲ့စူးရှတောက်ပြောင်နေသော မျက်လုံးတွေကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လျက် တစ်ခွန်းတည်း မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သူ့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

သူ့အသံမှာ နာကျည်းခြင်းဖြင့် အက်ကွဲ၍နေသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူး”

အဘိုးကြီးရဲ့အသံမှာ တစ်စက်မှ မနွေးထွေးပါ။ အေးစက်ခြင်း ဖြင့် မာကျော၍နေသည်။

“ရက်စက်လိုက်ကြတာဗျာ”

ယူကြိုးမရလွန်းစွာ သူ့အသံမှာ လှိုက်ခါ၍သွားသည်။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲဟင်၊ လူတစ် ယောက်ရဲ့အသက်ကို သတ်ပစ်ချင်ရလောက်အောင်အထိ ခင်ဗျားတို့နဲ့

သူ ဘာရန်ငြိုးရန်ကြွေးတွေ ရှိလို့လဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို သူ ဘာများပြစ်မှား စော်ကားဖူးလို့လဲဗျာ”

“အပိုတွေ ပြောမနေစမ်းနဲ့ကွာ... နားညည်းတယ်”

အဘိုးကြီးက ကြေကြေကွဲကွဲ ပြောနေမိသော သူ့စကားများကို ဆက်မကြားချင်တော့ဟန်ဖြင့် ဖြတ်အော်သည်။

“ဒီလောက်တောင်ရှိလှ အဖေရာ၊ သူ သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်း ဆီ ပို့ပေးလိုက်ပါ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မခွဲမခွာ အတူနေ ရအောင် အဖေ အခမဲ့ ဖန်တီးပေးလိုက်ပါလား”

သားနှစ်ယောက်မှာ အဘိုးကြီးကို သွေးထိုးဆော်သြပေးနေ သည်။

အဘိုးကြီးရဲ့မျက်နှာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက် အောင် ခက်ထန်လာသည်။ မျက်လုံးများမှာလည်း ရက်စက်ကြမ်းကြုတ် စွာ စူးရဲလာလေသည်။

သားကောင်ကို စဉ်းလဲစွာ ချောင်းနေသော ကျားတစ်ကောင် ရဲ့မျက်လုံးမျိုး။

ခါးရှည်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဝင့်ကိုင်ရင်း ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း တိုး၍လာလေပြီ။

သိခံတစ်ယောက် ငြိမ်နေမိသည်။

ခုနေမှာ သူက လက်နက်မဲ့သူ။

ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်တည်းသမား။

လိုချင်တာတစ်ခု ရဖို့အတွက် သူတစ်ပါးကို ခြိမ်းခြောက်တတ် သည့်တိုင်...

တကယ်တမ်း ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ဝံ့သော အကြင်နာ

၀၀၀ ၆၃၀၀၁

တရား ကင်းမဲ့သည့်စရိုက်မျိုး သူ့၌ မရှိ။

တကယ်တော့ သူ့၌ ပင်ကိုယ် အေးဆေးနူးညံ့သော နှလုံးသား တစ်ခုသာ ရှိသူဖြစ်သည်။

လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် သူ့ကို ဝိုင်းထားသော မိသားစုကို ကြည့်ကာ လည်စင်းပေးရုံမှတစ်ဆင့် တခြားဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့သော အခြေအနေ၌ . . .

ရုတ်တရက် . . .

“ပြေး . . .”

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ယောက်က သူ့ကို နောက်မှ ဆောင့်တွန်းလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟာ . . . ပြေးပြီ”

“မလွတ်စေနဲ့ . . . ဝိုင်းလိုက်”

“ဟေ့ကောင် ရပ်စမ်း၊ မင်း ငါတို့လက်က မလွတ်ပါဘူး”

အသံနက်ကြီးများနှင့် အော်ရင်း သူ့နောက် ပြေးလိုက်လာကြ သောခြေသံများကို လှည့်မကြည့်ပါဘဲလျက် အထိတ်တလန့် ကြားနေ ရသည်။

ဘုရား . . .

ဘုရား . . .

မိသွားလိုက်လျှင် မလွယ်။ တွေးပင် မတွေးရဲ။

လရောင်အောက်၌ ပြောင်လက်နေသော အဘိုးကြီးရဲ့စား သွားအောက်၌ သူ့ပခုံးနှင့်ဇက်မှာ သီးခြားစီ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

သူ တစ်စုံတစ်ယောက်က နောက်မှ တွန်းပေးနေသလို လှည့်မ ကြည့်စတမ်း အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးနေမိသည်။

လရောင်မလင်းတလင်းအောက်၌ လွှားခနဲ လွှားခနဲ ပြေးနေ

ယောယုဝတီရာသီ ၀၀၀

မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကို အံ့သြဖို့ အချိန်မရ။

“လိုက်ဟေ့ . . . လိုက်”

“မိရင် ဇက်အပြတ်ပဲ”

“ဟေ့ကောင် မပြေးနဲ့ . . . ရပ်စမ်း”

မရပ်နိုင်ပါ။

သူ ဆက်ပြေးဆဲ။

ရပ်ချင်ရင်တောင် ခုနေ သူ့ခြေထောက်များက ရပ်တန့်လို့ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ့ကျောကို တစ်စုံတစ် ယောက်က ပြင်းထန်သောခွန်အားဖြင့် တွန်းပေးနေခဲ့သည် မဟုတ် ပါလား။

သူ မရပ်နားစတမ်း ပြေးနေမိဆဲ တစ်နေရာအရောက် လွှားခနဲ အခုန် . . .

သူ့အသည်းတစ်ခုလုံး ဟာကနဲ ထုံကျင်အေးစက်သွားရတော့ သည်။

“ဟာ . . . သွားပြီ”

“ဟိုလူ ချောက်ထဲ ကျသွားပြီ”

အံ့သြတကြီး . . .

ထို့နောက် . . .

ထိတ်လန့်ချောက်ခြားစွာ ဝိုင်းအော်လိုက်သောအသံများ။

သိမ်တစ်ယောက် ဘာမှ မကြားနိုင်တော့ပြီတည်း။

အခန်း(၆)

ဟင်...

သူ့ကိုယ်သူ အရမ်းအံ့ဩလို့သွားသည်။

သူ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ။

ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာကိုမှ စဉ်းစား မမ်းဆုပ်လို့မရ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ လေဟာနယ်ထဲ လွင့်မျောနေသလို ခံစားနေရသည်။

သူ့စိတ်ကိုသူ မမ်းဆုပ်၍မရ။ ထိန်းချုပ်၍မရ။

သူ့အဖြစ်သူ အံ့ဩ၍နေမိဆဲ...

မြေပြင်ပေါ်၌ လူတစ်ယောက်. . . သူကဲ့သို့ ဆင်စွယ်ရောင်
တီရှပ်လက်ရှည်နှင့်။ ဂျင်းနီပင်ကလည်း စကိုင်းဘလူးရောင်။
ဘုရားရေ. . . တူနိုင်လွန်းလှချေလား။
သူ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ထိုလဲကျနေသူရဲ့မျက်နှာကို ဆွဲလှန်
ကြည့်လိုက်သည်။

မြတ်စွာဘုရား။
သူ အကြီးအကျယ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားရသည်။
“အား. . .”

ကြောက်အားလန့်အားနှင့် သူ အကြီးအကျယ် အော်လိုက်မိ
သည်။ မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသူကလည်း ဘာဖြစ်လို့ သူဖြစ်နေရ
တာလဲ။

ယခုလက်ရှိ ရပ်ကြည့်နေမိသူကလည်း သူ။
လဲကျနေသူကလည်း သူ။

မြေပြင်ပေါ်၌ လဲကျနေသော သူကတော့ မျက်လုံးအစုံ မှိတ်
လျက် လုံးဝငြိမ်သက်၍နေသည်။

“အား. . . ဘာတွေလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

သူ သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ကာ နေရာ၌ ဆက်မနေရဲ
တော့ဘဲ စွတ်ပြေးလာခဲ့မိသည်။

သူ့ရှေ့၌ မြေသားနံရံ အမြင်ကြီး

ဆက်၍ပြေးစရာ မရှိတော့။

ချောက်ကမ္ဘားထိပ်ကို သူ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာလို့ ပြေးစရာ မရှိရမှာလဲ။

မြေရှိရင် ပြေးစရာ ရှိရမှာပေါ့။

မြေပြင်မဟုတ်တော့ရော. . . ချောက်ကမ္ဘား ဖြစ်နေတော့ရော

ဘာဖြစ်သေးလဲ။

ချောက်ကမ္ဘားမှာလည်း ထိပ်တစ်နေရာ ရှိနေသေးတာပဲ။

သူ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် မြေသားနံရံကို ဇွတ်အတင်းပင်
ကုတ်ဖဲ့တက်၏။

ခဲရာခဲဆစ် တက်ရလိမ့်မယ်လို့ သူ ထင်ထားခဲ့ပေမယ့်. . .
တကယ်တမ်းကျတော့ လွယ်လင့်တကူပင် မြန်ဆန်ချောမောစွာ တက်
နိုင်ခဲ့သည်။ သူ့၌ မောဟိုက်ခြင်းမရှိ။

ကမ္ဘားထိပ်ရောက်လျှင် သူ ခဏမျှ တွေဝေနေခဲ့ပြီးမှ ခြေဦး
တည့်ရာကို ပြေးလေးစွာ လျှောက်နေမိသည်။

သူ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ။

မသိ။

ဘာဆို ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားလို့ မရပြီ။

သို့သော်. . .

သူ့ခြေလှမ်းများကတော့ လေဟာနယ်ထဲ လွင့်မျောနေသလို
ဦးတည်ချက်မရှိ ရွေ့လျားလို့နေသည်။

လွင့်မျောရွေ့လျားနေခဲ့ရင်းမှ တောရွာတစ်ရွာနှင့် မထိုက်
တန်အောင်ပင် ခမ်းနားထယ်ဝါလွန်းသော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို တွေ့
လိုက်ရလျှင် သူ့ခြေလှမ်းများမှာ အလိုအလျောက် ရပ်တန့်သွားခဲ့ရ
သည်။

အိမ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်မိလျှင် လူမနေသလို အထီးကျန်
ခြောက်သယောင်းစွာ ရှိသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ သူ့ကို ဆွဲငင်ခေါ်ယူနေသလိုမျိုး ခံစားနေ
ရသည်။ သူ ဘာမှ စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ အသင့်ဖွင့်ထားလျက် ရှိသည့်
ခြံစံခါးထဲသို့ အသာပင် ဝင်လိုက်မိသည်။

ခြံကြီးထဲသို့ သူ ရောက်သွားသည်နှင့် စိမ်းရွှေရွှေ အေးစက်စက်နိုင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော စင်္ကြံလမ်းတစ်လျှောက်မှနေ အိမ်ကြီးထဲသို့ သူ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

အိမ်တံခါးမကြီးမှာလည်း လူနေပုံ မရသည့်တိုင် ပွင့်ဟနေသည်ကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

အိမ်ထဲကို သူ တရွေ့ရွေ့ ဝင်လာခဲ့မိသည်။

အိမ်ကြီးထဲမှ ပစ္စည်းများအားလုံးမှာ ပင့်ကူမျှင်များ တွယ်ကပ်လျက် ဖုန်များမှာလည်း ထုတက်လျက်ရှိသည်။

လူမနေတာ အတော်ကြာမြင့်လှပြီ ဖြစ်မည်ပုံပင်။

သူ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားကာ ကြည့်မိဆဲ... .

ဖုန်ထုတက်နေသည့် စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ ဖုန်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဖုန်းမှာ ပလပ်ကြိုး အသင့်တပ်လျက်သား။

ပင့်ကူမျှင်များကတော့ မြင်မကောင်းအောင် တွဲခိုလျက်။

သူ ဖုန်းဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

တစ်နေရာရာသို့ သူ ဖုန်းဆက်မှ ဖြစ်မည်လေ။

သူ့ကို အကူအညီပေးရန် တစ်နေရာရာသို့ သူ ဖုန်းဆက်မှ ဖြစ်မည်။

“ဟင်... .

သူ အရမ်းကို အံ့သြသွားရပြန်သည်။

ဖုန်းကို သူ လက်လှမ်းလိုက်သော်လည်း သူ့လက်များမှာ ဖုန်းခွက်နှင့် မထိ။

ဒါ... . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

ဘာလို့ ဖုန်းကို ကိုင်လို့ မရရတာလဲ။

သူ အံ့သြစိတ်ဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးကြိုးစားကြည့်သည်။

မရ။ သူ့လက်မှာ ဖုန်းနား ဝဲလျက်က လုံးဝ ထိကိုင်လို့မရ။ အံ့သြစိတ်မှသည် သူ့ရင်ထဲ တုန်လှုပ်ချောက်ခြား၍လာသည်။

ဒါ... . ဒါ ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာလို့ ထိတွေ့လို့ မရတာလဲ။ ဘာလို့ ကိုင်လို့ မရ ရတာလဲ။

သူ သွေးရူးသွေးတန်းဖြစ်ကာ ‘ဟား’ခနဲ ‘ဟား’ခနဲ အော်ဟစ်မိလျက် သူ့လက်တွေကို လေထဲ ဝှေ့ယမ်းကာ မျက်စိရွေ့ တွေ့သမျှ အရာဝတ္ထုတိုင်းကို ထိကိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေမိသည်။

ကုလားထိုင်တွေကို ထိကိုင်ကြည့်သည်။

မရ။

သူ့လက်က ချော်ထွက်သွားသည်။

လမ်းသလားနေသော ပင့်ကူတစ်ကောင်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ကိုင်၍မရပြန်။

နီးကပ်စွာ ရှိလျက်က သူ့လက်များမှာ ပင့်ကူဆီကို မရောက်။

“ဟား... . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ဟား... . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်

ငါ... . ငါ... . ငါ ဘာတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ”

သူ သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် သွေးပျက်ချောက်ခြားစွာ ရေရွတ်နေမိဆဲ... .

“ရှင့်ကိုယ်ရှင် မသိသေးဘူးလား သိခံ”

ဘုရားရေး... . သူ့နာမည်ကို သိနေသော လူတစ်ယောက်။

အတိအကျ ပြောရလျှင် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့အသံ။

ညဉ့်ဦးယံကတင် သူ အသေအချာ ကြားခဲ့ရသောအသံ။

သူ ပြုန်းခနဲ အသံလာရာဆီ နောက်ကျောဘက်ကို လှည့်

ကြည့်လိုက်လျှင်...

ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် အသံကုန် မအော်လိုက်မိအောင် သူ့ ပါးစပ်ကို သူမနည်း ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။

သူငယ်အိမ် မရှိဘဲ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော မျက်စိနှစ်လုံးမှာ ညအမှောင်၌ သွေးပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ထင်ရှား၍နေ သည်။

ဆံပင်ရှည်ကြီးများမှာ အနက်ရောင် စောင်ကြမ်းကြီးတစ်ထည် ခြုံလွှမ်းထားသလို ချောက်ခြားစရာ ကောင်း၍နေသည်။

ဝတ်ထားသော ဝတ်စုံမှာလည်း ထက်အောက် ပိန်းပိန်းထနေ သော အနက်။

ညအမှောင်ထဲ၌ တစ်ကိုယ်လုံး ပိန်းထအောင် နက်မှောင် လျက် မျက်စိနှစ်လုံးသာ ဖွေးဖွေးဖြူနေသော အမျိုးသမီး။

သိခံမှာ ဘာစကားမှ မဆိုနိုင်အောင် ချောက်ခြားထိတ်လန့် လျက် နောက်ကိုသာ ဆုတ်နေမိသည်။

“ကျွန်မကို ကြောက်နေတာလား”

အေးစက်မာကျောသောအသံ။

သေချာတယ်။ ဒါ ညဉ့်ဦးယံက မိုးကြိုးအကြောင်း သူ့ကို အသိပေး လာပြောကြားသော အသံရှင်ပဲပေါ့။

“မကြောက်ပါနဲ့... ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ ဘဝချင်း သိပ်မခြားပါ ဘူး”

အမျိုးသမီးရဲ့စကားကြောင့် လွင့်မျောနေသော သူ့ရဲ့ခန္ဓာ ကိုယ်မှာ ပွင့်ထွက်သွားမတတ် သူ သွေးပျက်သွားမိသည်။

“အေးလေ... သိပ်မခြားဘူးလို့ ပြောလို့ရသလို ခြားနားပါ တယ်လို့ ပြောရင်လည်း ရပါတယ်”

အမျိုးသမီးရဲ့စကားများကို သူ နားမလည်နိုင်၊ ရှုပ်ထွေး၍ နေဆဲ အမျိုးသမီးကတော့ ဆက်၍ပြောနေခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်က စပ်ကူးမတ်ကူး ကြားနေဘဝ မှာပဲ ရှိနေသေးတာကိုး”

အမျိုးသမီးရဲ့စကားများကို သူ ဘာတစ်လုံးမှ နားမလည်။ ကြောင်လျက်သား ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

အမျိုးသမီးကတော့ မျက်လုံးဖြူကြီးများနှင့် စိုက်ကြည့်လျက် က အေးစက်စွာ ဆက်ပြော၍နေဆဲ။

“ကံကောင်းရင် ရှင်ဟာ ဘဝဟောင်းဆီ ပြန်သွားလို့ ရနိုင် တယ်”

ဘုရားရေ... ဘဝဟောင်း။

သူဟာ ဘယ်ဘဝမှာ ရောက်နေလို့လဲ။

သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ သူမရဲ့စကားများကို ဆက်ပြီးနားထောင်နေမိသည်။

“ကံမကောင်းရင်တော့...”

သူမက ချက်ချင်းဆက်မပြောသေးဘဲ ခဏ စကားစ ရပ်လိုက် ပြီးမှ...

“ဘဝသစ်တစ်ခုကို ရှင် ပြောင်းရတော့မှာပေါ့”

“ဟင်...”

သူ အကြီးအကျယ်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားရတော့သည်။ သတိလက်လွတ်ဖြင့် ရှေ့ကို တိုးကာ သူမဆီ သွားမိလျက်

သူ အမောတကော မေးလိုက်မိသည်။

“ဒါ... ဒါဆို ခု ကျွန်တော်က ဘယ်ဘဝမှာလဲဟင်၊ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါ။

၀၀၀ ၆၃၀၀၇

ကျွန် . . . ကျွန်တော်”

အမျိုးသမီးက သူ့ရဲ့အလောတကြီးနိုင်မှုကို လက်ကာပြလျက် တားသည်။ လက္ခဏာရေးကြောင်း မရှိသော သွေးဆုတ်ဖြူလျော်နေ သည့် လက်ဖဝါးပြင်ကို ကြည့်ကာ သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။

အမျိုးသမီးက သူ သိလိုသောအဖြေကို အေးဆေးစွာပဲ ပြော ပြပါသည်။

“ရှင် အခု ဝိညာဉ်ဘဝမှာလေ”

“ဘာ . . . ”

သူ ဘယ်လိုမှ မယုံမှတ်နိုင်အောင် ထိတ်လန့်သွားရသည်။

“ဝိညာဉ်ဘဝ ဟုတ်လား”

သူ တုန်လှုပ်စွာ နောက်တစ်ခွန်းထပ်မေးမိသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါ . . . ဒါဆို ကျွန်တော်က . . . သေ . . . သေသွားပြီပေါ့၊ ဟုတ်

လား”

“ဟင့်အင်း . . . ရှင် မသေသေးပါဘူး”

“ဘယ်လို . . . ”

သူ နားရှုပ်သွားရပြန်သည်။ ဘာကိုမှ သူ နားမလည်နိုင်တော့။

“ရှင်ခန္ဓာကိုယ်က ချောက်ထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်လေ . . .

မှတ်မိသလား”

သူ ခဏတွေသွားမိသည်။

ချောက်ထဲမှာ လဲကျငြိမ်သက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်။

“ကျွန် . . . ကျွန်တော် ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“အဟင်း . . . ဟင်း”

သူမဆီမှ အေးစက်သောရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။

ယောယုဝတိရွာသူ ၁၁၀

ရယ်သံမှာ အေးစက် စိမ်းသက်လှချေရာ ချောက်ခြားစရာ ကောင်း၍နေသည်။

“ခဏလေးစောင့် . . . အချိန်ခဏလေး စောင့်လိုက်ပါ။ အရုဏ်တက်တော့ အားလုံး ကွဲပြားသွားမှာပါ။ အဲ့ဒီအခါကျ . . . ”

“အဲ့ဒီအခါကျရင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်မှာလဲဟင်”

“အဲ့ဒီအခါကျရင် ရှင်ဟာ ဘဝဟောင်းမှာပဲ ဆက်နေရမလား၊ ဘဝသစ်တစ်ခုဆီပဲ ကူးပြောင်းရမလားဆိုတာ သဲသဲကွဲကွဲ အဖြေပေါ် မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် . . . ”

သူ စကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်တော့။

တဝက်တပျက်နှင့် ငိုငဲ့တွေအားယုတ်သွားမိသည်။

လက်ရှိ သူ့အခြေအနေဟာ ဘဝမှာ သူတစ်ခါမှ မထင်မှတ်

ခဲ့ဖူးသော အခြေအနေပင်။

ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

ဘယ်လောက် သိမ်ငယ်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။

“ရှင် ဝမ်းနည်းနေသလား”

အမျိုးသမီးက သူ့နံဘေး၌ ငုတ်တုတ်လာထိုင်လျက် မေး သည်။ သူ ဘာမှ ပြန်မဖြေမိ။

တွေ့စကား ဒီအမျိုးသမီးကို သူ အရမ်းကို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ မိသော်လည်း ခုတော့ သူနှင့် ဘဝချင်း သိပ်မခြားနားလှသလို ခံစား

မိကာ ထူးထူးခြားခြား ကြောက်မနေမိတော့ချေ။

“မင်းကရော”

သူ အမျိုးသမီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မကလား”

အေးစက်သော အမျိုးသမီးရဲ့အသံမှာ ချက်ချင်း နာကျည်းရိပ်
ဖြင့် လှိုင်းထန်၍ လာလေသည်။
“ကျွန်မက သိပ်ခါးသီးတဲ့ အစွဲအလန်းတစ်ခုကြောင့် ဒီဘဝမှာ
မကျွတ်မလွတ်ဘဲ နေရတာလေ”
အမျိုးသမီး နာကျည်းလှိုင်းထန်၍ နေသော အသံအက်အက်
ကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့။
“သိပ်ခါးသီးတဲ့ အစွဲအလန်းတစ်ခုကြောင့် ဟုတ်လား”
သူ စိတ်ဝင်စား မေးလိုက်မိသည်။
လောကမှာ သူ့လို အဖြစ်ဆိုးသောသူတွေ အများကြီး ရှိနေ
နိုင်တာပဲလား။
“ဟုတ်တယ်... အစွဲအလန်း၊ သေရွာပါ အစွဲအလန်း၊ အဲ့ဒီ
အစွဲအလန်းကြောင့် ကျွန်မဟာ လက်တုန့်မပြန်ရမချင်း ဒီဘဝဆိုးက
လွတ်မြောက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”
“အစွဲအလန်း ဟုတ်လား၊ လက်တုန့်မပြန်ရမချင်း ဟုတ်လား၊
ဘာတွေလဲဟင်... ခင်ဗျားရဲ့အစွဲအလန်းက ဘာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို
မျှဝေပြီး မပြောပြနိုင်ဘူးလား”
“ရှင် စိတ်ဝင်စားလို့လား”
“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အရမ်းကို သိချင်ပါတယ်”
“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုလဲ ကျွန်မရဲ့ဘဝဟောင်းက အ
ကြောင်းကို ပြောပြရသေးတာပေါ့”
သူမက ပြောပြတော့မည်ဆိုသောအခါ သူ နားထောင်ဖို့ အ
သင့်ပြင်လိုက်သည်။
“ကဲ... လာ”
“ဟင်...”

သူ နားမလည်နိုင်။
ချက်ချင်းပင် သူမက သူ့နံဘေးမှနေ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
အနေအထား ရှေ့တည့်တည့်သို့ ရောက်လာသည်။
“လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်ပြီးထောင်လိုက်ပါ”
သူ လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်လိုက်သည်။
ထို့နောက် အမှတ်မထင် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသောအခါ သူ့လက်
ဖဝါးပြင် နှစ်ဖက်စလုံး၌ လက္ခဏာအရေးအကြောင်းများ ရေးရေး
ကလေးမှ မရှိတော့သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။
သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလျှင်...
“မကြောက်ပါနဲ့... ခဏပါ။ ဒါ သဘာဝပါ”
သူမရဲ့စကားကြောင့် ထိတ်လန့်ချောက်ခြားသွားရသော သူ့
စိတ်ကိုသူ ပြန်ဖမ်းဆုပ်ထိန်းချုပ်ထားလိုက်ရသည်။
သူမရဲ့စကားအတိုင်း လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖြန့်လျက် ရှေ့ဘက်
သို့ ထောင်ထားလိုက်သည်။
“ကဲ... မျက်လုံးတွေကို မှိတ်လိုက်”
သူ ချက်ချင်းပင် မျက်လုံးတွေကို အလောတကြီး မှိတ်ချလိုက်
သည်။
ဟင်...
သူ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ သူ့လက်ဖဝါးပြင်များ၌ အေးစက်
မာကျောသော အထိအတွေ့။
သူ ကပျာကယာ အထိတ်တလန့် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်
လျှင်...
သူမရဲ့ဖြန့်လျက်ထောင်ထားသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်မှာ သူ့
လက်ဖဝါးများနှင့် ထိဆက်၍ နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ အတော်ကို တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားရတော့သည်။
ဒြပ်ရိုအရာဝတ္ထုများ သက်ရှိသတ္တဝါများကို ထိကိုင်ရန် ကြိုး
စားတုန်းက မအောင်မြင်ခဲ့ဘဲ... .

သူမနှင့်ကျတော့ ဘာလို့များ ထိတွေ့လို့ရပါလိမ့်။
“ရှင် စိတ်တွေ ကစဉ့်ကလဲ့ ဖြစ်လွန်းနေတယ်၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မဟာ
လက်ရှိအခြေအနေမှာ ဘဝချင်း သိပ်မကွာဘူးဆိုတာ နားလည်ထား
စမ်းပါ။ ကဲ... . ရှင်စိတ်တွေကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်တော့”
သူမအသံမှာ တစထက်တစ စကားပြောနေသည့် ပုံစံမှနေ
အမိန့်ပေးသံ ဆန်လာသည်။

အေးစက်သထက် အေးစက်လာကာ... .
မာကျောသထက်လည်း မာကျောလာသည်။
တစထက်တစ အသံက ဝေးသထက် ဝေးကွာသွားသလို
ခံစားနေရပြီးသည့်နောက်... .
သူမအသံကို လုံးဝ မကြားရတော့သည့်အဆုံး၌... .
သူ့စိတ်တွေမှာလည်း ပကတိ အနည်ထိုင် ငြိမ်သက်သွားခဲ့
လေတော့သည်။

“ကျွန်မနာမည်က စောစုစန္ဒီ၊ ကျွန်မတို့နေတဲ့ ရွာနာမည်က
ယောယုဝတီ၊ ဖေဖေက ဒီရွာကို အရမ်းခင်တွယ်တာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ
နာမည်ကို ရွာနာမည်နဲ့ ကာရန် နဘေကိုက်အောင် ပေးခဲ့တာ”
ယောယုဝတီ။ စောစုစန္ဒီ။
လှပနူးညံ့လိုက်တဲ့ နာမည်လေးတွေ။
သိင်္ခိစိတ်ထဲမှ ခပ်တိုးတိုးလိုက်ပြီး ရေရွတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။
တပြိုင်တည်းမှာပင် စောစုစန္ဒီဆိုသော နာမည်နှင့် လိုက်ဖက်ညီ
လှစွာ ခြေသလုံးသား တစ်ဝက်ခန့်နီးပါးအထိ ရောက်သော ပီတုန်း

ရောင် နက်မှောင်ထူထဲလှသည့် ဆံပင်ရှည်ကြီးနှင့် ဖြူဝင်းကြည်စင်စွာ
လှပလွန်းသော မိန်းကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို မြင်ယောင်လာ
မိသည်။ မျက်လုံးလေးများမှာလည်း ပြာလဲ့ရွန်းရီလျက်၊ သူငယ်အိမ်
မရှိသော ဖြူဖွေးဖွေး မျက်လုံးများမဟုတ်။

“ကျွန်မက တစ်ဦးတည်းသောသမီး၊ အမေ မရှိဘူး၊ ကျွန်မ
မွေးကာစမှာပဲ ဆုံးသွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်မအဖေက ဦးစောဇေယျာ၊ အရမ်း
ချမ်းသာတယ်၊ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ဖေဖေလုပ်ငန်းတွေ လက်ညှိုးထိုး
မလွဲဘူး

ယာသမားတွေ အတော်များများကလည်း ဖေဖေဆီက
ကြွေးမြီယူထားရတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ ဦးစိုးအောင်တို့ အပါအဝင်ပေါ့”
အမျိုးသမီးရဲ့အသံမှာ ဦးစိုးအောင်ဆိုသောနာမည်ကို ရေ
ရွတ်လိုက်ရာ၌ တုန်ခါလိုက်အက်သွားသည်။
ဦးစိုးအောင်... .။ ဦးစိုးအောင်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။
သူ စဉ်းစားရန် ပြင်ဆဲ အာရုံထဲ သူတည်းသည့် အိမ်ရှင်အဘိုး
ကြီးကို မြင်ယောင်လာမိသည်။

လက်စသတ်တော့ ဦးစိုးအောင်ဆိုတာ အသက်ကြီးသော်
လည်း သူမတူအောင် ရက်စက်တတ်သည့် အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပါလား။
“ဦးစိုးအောင်တို့ မိသားစုဟာ ဖေဖေဆီမှာ စိုက်ခင်းအတွက်
ရော အိမ်ဆောက်ဖို့ရော ငွေတွေ ဆက်တိုက်ချေးကြတယ်၊
အဲ့ဒီနှစ်က သူတို့စိုက်ခင်း မအောင်မြင်တော့ ဖေဖေအကြွေး
တွေ ဆပ်စရာ အခက်အခဲ တွေ့ကြတယ်... .

ဖေဖေက သနားညှာတာစွာ ဘယ်သူမှ မထားနိုင်တဲ့ အတိုး
နှုန်းနဲ့ ထားပေးသည့်တိုင် သူတို့ ဖေဖေအတိုးတွေ မဆပ်နိုင်ဘူး... .
ဖေဖေက သူတို့ကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး၊ ငဲ့ညှာပြီး အဆင်ပြေ

တော့မှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆပ်ဖို့ ပြောပေမယ့်... ”

အမျိုးသမီးရဲ့အသံမှာ ရှည်လျားစွာ ပြောနေရင်းမှ နာနာ ကျည်းကျည်းနှင့် ခက်ထန်လာခဲ့ပြီး... ”

“ဖေဖေအကြွေးတွေ မဆပ်ချင်တော့တဲ့ ဦးစိုးအောင်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ ဖေဖေအပေါ် စိတ်ယုတ်မာ မွေးခဲ့တော့တယ်”

သူ ဟာကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။
တထိတ်ထိတ်နှင့် စိတ်ဝင်စားဆဲ။

“တစ်နေ့ ဖေဖေကားကို သူ ရေဆေးပေးတယ်၊ အဲ့ဒါ ဖေဖေ က မခိုင်းဘဲ သူကဘာသာ မျက်နှာလုပ်တာပဲ၊ ကားအတွင်း အပြင်ရော သူ ကျကျနန သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးခဲ့တယ်၊

အဲ့ဒီကတည်းက ကျွန်မ သူ့ကို မသင်္ကာခဲ့ဘူး၊ သူ့မှာ အကြံ အစည် တစ်ခုခု ရှိနေနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မထင်ခဲ့တယ်၊

အဲ့ဒီနေ့မှာပဲ ဖေဖေဟာ အပြင်ကိုအသွား သွားနေကျလမ်း မှာပဲ ကားကို ချော်မောင်းမိပြီး ယောယုဝတီရွာသို့လို့ ညွှန်းထားတဲ့ မိုင်တိုင်ဆိုင်းဘုတ်အလွန်နားက ချောက်ကြီးထဲ ကားမှောက်ပြီး သေဆုံး ခဲ့ရတယ်”

ဘုရားရေး... ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့ လုပ်ကြံမှုကြီးလဲ။

“အားလုံးက ဘရိတ်မမိလို့ ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျတယ်လို့ သတ်မှတ်ကြပေမယ့် ဒါဟာ ဖေဖေကားကို ရေဆေးသန့်စင်ပေးချင် ယောင်ဆောင်ရင်း လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့လက်ချက်ဆိုတာ ကျွန်မ တစ်ယောက်ထဲ သိတယ်

အဘိုးကြီးကို အမှုဖွင့်နိုင်အောင် သက်သေပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရနိုင် ဖို့ ကျွန်မ ကြိုးစားစီစဉ်နေတုန်းမှာပဲ အဘိုးကြီးက ရိပ်မိသွားခဲ့တယ်”
သူမ စကားသံ ရပ်ဆိုင်းသွားပြန်သည်။

သူ့မှာ နားထောင်ရင်း တထိတ်ထိတ်နှင့် တုန်လှုပ်ချောက်ခြား နေမိသည်။

“အဘိုးကြီးဟာ ကျွန်မကို လက်ဦးမှု ယူခဲ့တယ်၊ တစ်နေ့ နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖေဖေအတွက် သဲလွန်စ ရနိုင်သလောက် ရဖို့ ကျွန်မဟာ ချောက်ကြီးနား ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ထော်လာဂျီ တစ် စင်းဟာ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ ကျွန်မကို တိုက်ချသွားခဲ့တယ်၊ အရှိန်က ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲဆို ကျွန်မဟာ ချောက်ထဲလွင့်ပြီး ပြုတ်ကျ သွားရတဲ့အထိပေါ့... ”

ကျွန်မရဲ့နောက်ဆုံးထွက်သက်မှာ စိတ်အာရုံကို စုစည်းပြီး ပုံဖော်လိုက်တဲ့အခါ ကျွန်မကို ကားနဲ့ တိုက်သွားတဲ့လူဟာ ဦးစိုးအောင် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးမှန်း သိလိုက်ရတယ်”

ဘုရား... ဘုရား...

သူ ဘုရားတမိပြန်ပြီ။

ဘယ်လောက်များ ဆိုးဝါးလိုက်တဲ့ ကံကြမ္မာလဲ။

သားအဖနှစ်ယောက်လုံး ချောက်ကမ္ဘားကြီးထဲ ရက်ရက် စက်စက် ကျဆင်းသေဆုံးရခြင်းဟာ ဆန်းကြယ်လှတဲ့ တိုက်ဆိုင်မှုတော့ မဖြစ်နိုင်ပြီ။

“ကျွန်မရဲ့မျက်စိနှစ်လုံးလုံးဟာ ညောင့်ထိုးမိခဲ့တယ်လေ”

သူ့ရင်ထဲ နင့်သွားမိသည်။

သူငယ်အိမ် ပျောက်ကွယ်လျက် ဖွေးဖွေးဖြူနေသော မျက်စိ နှစ်လုံးကို ကြောက်လန့်စရာလို့ သူ မခံစားရက်တော့ပြီ။

“အဲ့ဒါကြောင့် ကျွန်မဟာ အဲ့ဒီချောက်ကမ္ဘားကြီးထဲ ချော်ချက် ထိုးကျလာခဲ့တဲ့ ကားတွေ မှန်သမျှ အဘိုးကြီးအိမ်ကို လာတဲ့ ဧည့်သည် မဗုတ်ဘူးဆိုရင် ကူညီပေးခဲ့တယ် ကယ်တင်ပေးခဲ့တယ်”

“အဲဒီလို နေရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ သူတို့မိသားစုကို လက်တုန့် ပြန်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး စောင့်နေခဲ့တာ ဒီနေ့ထက်ထိပေါ့”

“ဟင်...”

အံ့အားတသင့် အာမေဇိုတ်သံ ပြုမိရင်း မျက်လုံးများကို သူ အလန်တကြား ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဒီနေ့ညတော့ ကျွန်မဆန္ဒပြည့်ရတော့မယ်”

“စောစုစန္ဒီ”

သူမရဲ့နာမည်ကို ခေါ်ရင်း သူ ကြောက်လန့်တကြား ထရပ် လိုက်မိသည်။

“အရင်ကတော့ ကျွန်မဆီမှာ နာနာဘာဝတို့ ရှိသင့်ရှိထိုက်တဲ့ ကမ္မဇိဒ္ဓိ ရှိခဲ့ပေမယ့်လည်း တစ်ယောက်ထဲ ဖြစ်နေခဲ့တာမို့ သူတို့ မိသားစုရဲ့ လူ့ဘုန်းလူ့ကံကို မယှဉ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊

အခုတော့ သူတို့အိမ်က လောလောလတ်လတ်တင် ရှင်သူငယ် ချင်း မိုးကြိုးသေလို့ အသုဘအိမ် ဖြစ်နေပြီမို့ ကံနိမ့်နေပြီလေ...”

ဒီလိုအချိန်မှာ ကျွန်မဘက်ကလည်း အင်အားအပြည့်နဲ့ တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် သူတို့ကိုမနိုင် ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ”

“ဘယ်လို... အင်အားအပြည့်”

“ဟုတ်တယ်... အခု ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကျွန်မဘက်မှာ ရှင်တို့ရှိနေပြီ”

“ရှင်တို့ ဟုတ်လား... ဘယ်သူတွေလဲ”

“မိုးကြိုးနဲ့ ရှင်ပဲ ကိုသိခံ”

“ဗျာ”

သူ ချောက်ခြားတုန်လှုပ်စွာ ထိတ်လန့်တကြား နောက်ကို ဆုတ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်... ကျွန်တော်”

“ကျေးဇူးပြုပြီး မငြင်းလိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မကို ကူညီပါ ကိုသိခံ၊ ဒီနေ့ဒီရက်ကို ကျွန်မ စောင့်နေခဲ့ရတာ ကြာပါပြီ၊

ဒီနေ့ည အာရုံမတက်ခင် ကျွန်မ သူတို့ကို လက်တုန့်ပြန် ပါရစေ၊ ကျွန်မအတွက် ဖေဖေအတွက် သွေးကြွေးဆပ်ပါရစေ၊ အသက်ကြွေး ဆပ်ပါရစေ၊

မှတ်ထား ကိုသိခံ၊ အသက်တစ်ခု ဆုံးရှုံးရင် အသက်တစ်ခုနဲ့ပဲ ပြန်လျော်လို့ရတယ်၊ အစားထိုးစရာ မရှိဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ သူတို့မိသားစုဆီက အသက်ပဲ ပြန်လိုချင်တယ်”

“စောစုစန္ဒီရယ်”

“မလန့်ပါနဲ့... ရှင်တို့တွေကိုလည်း ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးပါ့မယ်... ကဲ... အာရုံမတက်ခင် သူတို့ဆီသွားရအောင်”

စိတ်အားထက်သန်စွာ နာနာကျင်ကျင် နာနာကျည်းကျည်း ပြော၍ နေသော တစ္ဆေမကလေးကို နှစ်သိမ့်နားချရန်စကား သူ့၌ စကားမရှိပြီ။

စောစုစန္ဒီရယ်ဟုသာ သူ ခပ်ဖွဖွ ညည်းလိုက်မိတော့သည်။

မုန်းမာန်အညှိုးကြီးလွန်းလှသည့် တစ္ဆေမလေးပါလား။

အခန်း(၇)

“ဘာလဲ... စိတ်ပျက်သွားကြပြီလား... ဟား... ဟား၊

စိတ်မပျက်ပါနဲ့ဦးကွ၊ မင်းတို့ကို တမလွန်ခရီးထွက်ဖို့ ကြိုစောင့်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟင်... သိခိ”

ကြိုးတုတ်ခံထားရသော ဝေယံနှင့်သူရ တုန်လှုပ်ချောက်ချား နာလှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်... မလှုပ်ရှားတော့သော သိခိ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မိုးကြိုးဆိုတဲ့ကောင်ကိုတော့ ပြီးမှ တစ်ခေါက်ထပ်သွားသယ်

ကြတာပေါ့”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်
ဝေယံနှင့်သူရတို့ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်သွားရသည်။

လောလောဆယ် သူတို့အနေအထားက သူငယ်ချင်းတွေကို
ကူညီပေးဖို့ နေနေသာသာ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပင် သေမင်းခံတွင်းဝက
သားကောင်ဘဝ။

“ကဲ... ထစမ်းပါဦးကွာ... အေးအေးဆေးဆေးပေါ့”

ညီညီဆိုသူက ဝေယံကို ဂုတ်မှနေ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲမသည်။

ဝေယံ ရုန်းဖယ်ရန် အင်အားမရှိဘဲ ထိုလူ့လက်ထဲ ဒဏ္ဍတ်တိုက်

ပါသွားခဲ့ရသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... မင်းတို့က ငါတို့လက်နဲ့မှ သေချင်တဲ့လူ
ဖြစ်နေတာကိုး”

“အဖေ... သူတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“နေစမ်းပါဦးကွာ... သဲလွန်စ ရှာမရနိုင်တဲ့နည်းမျိုးကို ငါ
စဉ်းစားပါဦးမယ်”

အဘိုးကြီးက ဆေးပြင်းလိပ် ခဲရင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်
ညိတ်ရင်း ပြောသည်။

သူရ ရင်ထဲ ခံပြင်းစိတ်က ဟုန်းခနဲ ခေါင်းထောင်ထသည်။

“ခင်... ခင်ဗျားကြီး အသက်ကြီးသလောက် တရားမရှိတဲ့
အဘိုးကြီး၊ ကျုပ်တို့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ သတ်ချင်တာလဲ၊ ခင်ဗျား
အတော်ရက်စက်တဲ့လူကြီး”

သူရ ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုက်မိသည်။

အဘိုးကြီးက အေးဆေးစွာပင် သူတို့ကို မျက်လုံးများ စွေကြည့်

ကာ...

“ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်... မင်းတို့မှာ
ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းတို့က သိန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာ
ထိုက်တန်တဲ့စိန်တွေကို ပိုင်ဆိုင်တော့... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

အဘိုးကြီးက မခံချိုမခံသာ ဖြစ်စရာ တဟင်းဟင်း ရယ်နေ
ပြန်သည်။

သူရရင်ထဲမှ ခံပြင်းစိတ်က အောင့်အည်းထိန်းချုပ်မရနိုင်တော့
ဘဲ...

“တောက်... ခင်... ခင်ဗျားကြီး”

“အံ့မာ... မင်းက”

အဘိုးကြီးက သွားစေ့သံဖြင့် ကြိမ်းလျက် လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်
သဖြင့် သူရမျက်နှာ လည်ကျသွားခဲ့သည်။

သူရ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိသည်။

သူတပါးပစ္စည်းကို မတရားသဖြင့် လိုချင်တပ်မက်သော
လူကြီး။ လူမဆန်သောလူကြီး။

သူရ ပက်ပက်စက်စက် ကျိန်ဆဲလိုက်မိသည်။

သိမ့်မှာ စောစုစန္ဒီနောက်မှ လိုက်လာကာ တထိတ်ထိတ်ဖြင့် အသည်း၌ တလှုပ်လှုပ် အေးကာ ချောက်ခြားနေမိသည်။

“သူ့ဝိညာဉ် မရှိတော့ဘူး”

သူမက မိုးကြိုးရဲ့ရုပ်ခန္ဓာအလောင်းကို အပေါ်စီးမှ ရပ်ကြည့် ကာ ပြောသည်။

“ဒါဆို သူ ဘဝပြောင်းသွားခဲ့ပြီပေါ့”

သူ ကြေကွဲစိတ်ကို ထိန်းချုပ်လျက် မေးလိုက်မိသည်။

သူမက ပြန်မဖြေဘဲ ခေါင်းသာ ညိမ့်ပြသည်။

စိတ်ဝိညာဉ်က တခြားကို လွင့်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မိုးကြိုးရဲ့ရုပ်အ လောင်းကို သူ တွေတွေကြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိုးကြိုးရယ်၊ ကျွန်မကို ရှင့်ရဲ့ဘာမှအသုံး မကျတော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလောင်းကြီးကို ခဏငှားပါ။ ကျွန်မအတွက် တော့ ကောင်းကောင်းအသုံးဝင်ပါလိမ့်မယ်”

စောစုစန္ဒီရဲ့ အေးစက်သော်လည်း ဓားသွားလို မာကျော စူးရှသော စကားများကြောင့် သူ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက်မိ သည်။

လျှပ်တပြက်အတွင်းမှာတင် သူ့မျက်လုံးများကို သူ မယုံနိုင် အောင် ဖြစ်သွားရသည်။

ဝဲလွင့်နေသော လူတစ်ရပ်နီးပါးခန့် ဆံနွယ်မျှင်များ။ မတ်မတ် ရပ်လျက်ရှိသော အနက်ရောင်ထက်အောက် ဝတ်စုံနှင့် သူမ။

စိုက်ငေးကြည့်နေရင်းမှနေ မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း သူမရဲ့ ပုံရိပ်မှာ ဝေဝါးကြို့ဝင်လျက် အနက်ရောင် အခိုးအငွေ့တန်းအဖြစ် မိုးကြိုးရဲ့အလောင်းထဲ ငယ်ထိပ်မှနေ ထွင်းဖောက် ဝင်ရောက်သွားခဲ့ လေပြီ။

အဖြစ်အပျက်မှာ မြန်ဆန်သလောက် မယုံနိုင်စရာ ကောင်း လွန်းလှသည်မို့ သူ ‘ဟာ’ခနဲ ‘ဟား’ခနဲ ချောက်ခြားထိတ်လန့်စွာ အော် နေမိသည်။

သူမ ထွင်းဖောက်ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီး မကြာခင်မှာပင် . . .

ကောင်းကင်၌ ချက်ချင်းပင် နီရောင်သမ်းလာတော့ကာ . . .

“ဂျိန်း” ခနဲ အသံနက်ကြီးဖြင့် မိုးကြိုးပစ်ချတာ မြင်တွေ့လိုက် ရသည်။ အရာအားလုံးမှာ တစ်ပြိုင်နက်ထဲ . . .

မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည်နှင့် မိုးကြိုးရဲ့အလောင်းမှာ ချက်ချင်း လှုပ်ရှားသက်ဝင်လာတော့သည်။

မျက်လုံးများမှာ ဆတ်ခနဲ ပွင့်လာပြီး . . .

ချက်ချင်းပင် ငုတ်တုတ်ထထိုင်၏။

ထို့နောက် . . . ယာတောကို ဖြတ်ကာ ဦးစိုးအောင်လို့ အိမ်သို့ ဦးတည်လျက် . . .

“အ.. အဖေ.. မိုး.. မိုးကြိုး.. အလောင်း.. အလောင်း အသက်ဝင်လာပြီ”

သားအကြီးဖြစ်သူ ကိုကိုမှာ အပေါက်ဝမှာ မားမားကြီးပေါ် လာသော မိုးကြိုးကို ကြည့်ကာ သူ့အဖေကို ကြောက်လန့်တကြား ပြောသည်။

“ဒါ အသက်ဝင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အလောင်းဆိုမှ ဘယ်နှယ့် လုပ် အသက်ပြန်ဝင်နိုင်ဦးမှာလဲ၊

ဒါ ဖုတ်ဝင်တာကွ၊ ဒီကောင်အလောင်းကို ခုတုံးလုပ်ပြီး တစ္ဆေ တစ်ကောင်ကောင် ဝင်လိုက်တာ”

အဘိုးကြီးမှာ စတင်လှုပ်ရှားလာပြီ ဖြစ်သော မိုးကြိုးရဲ့ အလောင်းကောင်ကြီးကို မမှိတ်မသုန် စိုက်ကြည့်ရင်းက ပြန်ပြောသည်။

“အဖေ.. ဘယ်.. ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဘိုးကြီး ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ သူ ဘာလိုချင် သလဲ မြန်မြန်မေးလိုက်ပါ”

အဘိုးကြီးက စောစုစုစွာကို ကြည့်ကာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသော အိမ်သားတွေဘက် လှည့်ကြည့်ကာ မထီတရီ ပြုံးပြလိုက်လေသည်။

“နေစမ်းပါကွာ.. ဒီလောက်လည်း မကြောက်ကြစမ်းပါနဲ့၊ နာနာဘာဝဆိုတာ တို့လူတွေလောက် ဘုန်းကံမရှိပါဘူး”

အဘိုးကြီးမှာ မထင်မှတ်နိုင်အောင်ပင် သွေးအေးလျက် စောစုစုစွာရဲ့ဝိညာဉ် ပူးဝင်ထားသည့် မိုးကြိုးရဲ့အလောင်းကောင်ကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လျက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်လေသည်။

“မိုးကြိုးအစစ်တော့ မဟုတ်ဘူးမှတ်တယ်”

အဘိုးကြီးက စတင်ကာ စကားစသည်။

စောစုစုစွာမှာ ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။

စူးစူးရဲရဲသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။

မျက်လုံးများမှာ မီးလျှံမီးပန်းများလို ဝင်းဝင်းတောက် ရဲရဲနီ လျက်ရှိသည်။

အဘိုးကြီးကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်ကာ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ် ထားသည်။

ဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများမှာ နာကျည်းခြင်း၊ မုန်းတီးခြင်း၊ စက်ဆုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် တလက်လက် တောက်နေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ ပြောစမ်း”

မိုက်မှောင်နေသော ညယ်၌ အဘိုးကြီးရဲ့အမိန့်ပေးသံ ဆန် သော မေးသံမှာ ဟိန်း၍သွားသည်။

စောစုစုစွာဆိုမှ ကြက်သီးဖြန်းခနဲ ထလောက်အောင် ကျယ် လောင်လှသည့်..

“တောက်...”

ခေါက်သံ အကျယ်ကြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“စောစုစုစွာ”

“ဘာ...”

အဘိုးကြီးမှာ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်ဝိုင်းစက်လျက် ကျောက် ရုပ်တုကြီးတစ်ခုလို ကြောင်အ မှင်သက်သွားခဲ့လေတော့သည်။

“မှတ်မိပြီလား ဦးစိုးအောင်၊ ရှင် ရက်ရက်စက်စက် ထော်လာ ဂျိနဲ့တိုက်သတ်ခဲ့တဲ့ စောစုစုစွာလေ၊ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးကို အသေ ဆိုးနဲ့ ချောက်ထဲ ပြုတ်ကျအောင် ရှင်ကြစည်သတ်ခဲ့တဲ့ စောစုစုစွာလေ”

“ဘာ... ဘာ... စောစုစုစွာ ဟုတ်လား၊ ငါ နင်တို့သားအဖ ကို သတ်တာ မ... မဟုတ်”

မှင်သက်ကြောင်အနေနဲ့သော အဘိုးကြီးမှာ စောစုစုနီဆီမှ နာကြည်းမုန်းတီးရိပ် အပြည့်ပါသော စွပ်စွဲစကားများ ကြားလိုက်ရ တော့မှ ချက်ချင်း သတိပြန်ဝင်လျက် ပြူးပြူးပြာပြာ ငြင်းသည်။

“ရှင် မညာနဲ့”

စောစုစုနီက ဟိန်းနေအောင်ပင် ဖြတ်အော်လေသည်။

“အားလုံးကို ကျွန်မသိတယ်၊ ဖေဖေကို ကားချောက်ထဲ ပြုတ် ကျအောင် ရှင်ဖန်တီးပြီး သတ်ခဲ့တာကိုလည်း သိတယ်”

“စော... စောစုစုနီရယ်၊ ငါ... ငါ”

“မပြောနဲ့... ရှင် ဘာစကားမှ မပြောနဲ့၊ ရှင်ပြောမယ့်စကား ကို နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ရှင့်အသံကိုလည်း မကြားချင်ဘူး၊ ကျွန်မ ဒီနေ့ ဒီရက်ကို စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာပြီ”

“စော... စောစုစုနီ၊ မင်း... မင်း ငါ့ကို ဘာ... ဘာလုပ်မှာ လဲဟင်”

ခုနက မထီတရီ ပြီးလျက် ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သော ဦးစိုး အောင်ဆိုသူ အဘိုးကြီးမှာ ခုတော့ စောစုစုနီပင် သိလိုက်ရသည်နှင့် မိမိပြုလုပ်ဖန်တီးခဲ့သော မကောင်းမှု အကုသိုလ်များက ဖိစီးနှိပ်စက် လျက် တုန်လှုပ်ချောက်ခြား၍ နေလေပြီ။

“အသက်ဆိုတာ အသက်နဲ့ပဲ ပြန်ဆပ်လို့ရတယ် သိရဲ့လား”

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ငါ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ငါ့ အပြစ်တွေကို ငါ ဝန်ချတောင်းပန်ပါတယ်၊ မင်းရဲ့အဖေဆီက ချေးထား တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကို ပြန်မပေးနိုင်တော့လို့ ငါ... ငါ ကြိမ်ကြိရာနဲ့ ကြံခဲ့ မိတာပါ”

“ဘာ... ကြိမ်ကြိရာ ဟုတ်လား၊ ဒါဆို ကျွန်မကိုရော... ရှင့် အကြံတွေကိုသိလို့ လက်ဦးမှုယူပြီး ထော်လာချိန်နဲ့ တိုက်သတ်ခဲ့တာ

ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“စော... စောစုစုနီရယ်၊ ဦးကြီး အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါ တယ်၊ ဦးကြီး သိပ်ကို မှားခဲ့ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ... ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ ဦးကြီး အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်၊ အီး... ဟီး... ဟီး”

တစ်သက်လုံးက သူတစ်ပါးအပေါ် ခံသွေးအေးစွာ ရက်စက် တတ်ခဲ့သည့် အဘိုးကြီးမှာ ခုတော့ နာနာဘာဝတစ်ယောက်ကို ခူး ထောက်တောင်းပန်ကာ ကြူကြူပါအောင် ငိုရှာနေလေပြီ။

“ရှင်... ငိုတယ် ငိုနေတယ် ဟုတ်လား အဘိုးကြီး၊ ကျွန်မ အဖေဆုံးတော့ ကျွန်မ ရင်ကွဲမတတ် ငိုတုန်းက ရှင် တစ်ချက်ကလေး များ ကျွန်မကို စာနာသနားစိတ် ဝင်ခဲ့မိသလားဟင်၊

ကျွန်မတို့သားအဖကို ချောက်ကြီးထဲ ကျအောင် လုပ်ခဲ့တုန်း က ရှင် မျက်ရည်တစ်စက် မကျခဲ့ဘူး မဟုတ်လား

အဲဒီတုန်းက ရှင် ဟားတိုက် ရယ်မောခဲ့တယ် မဟုတ်လားဟင် အဘိုးကြီး၊ မငိုနဲ့လေ အဘိုးကြီးရဲ့... မငိုနဲ့

ရှင် ရယ်စမ်းပါ၊ ဟားတိုက်ရယ်နိုင်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ၊ ဟား... ဟား... ဟား”

စောစုစုနီမှာ စကားအဆုံး၌ အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟားတိုက် ရယ်ချလေသည်။

မှောင်မိုက်လှသော ညဉ့်ယံ၌ တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ တဟား ဟား ရယ်သံမှာ အသည်းတလှုပ်လှုပ် အေးကာ ချောက်ခြားစရာ ကောင်းလွန်းလှသည်။

ရယ်လိုက်တိုင်း စောစုစုနီ ပူးဝင်ထားသည့် မိုးကြိုးရဲ့ အလောင်းကောင်ဆီမှ မီးပန်းမီးလျှံများသည် ပါးစပ်ထဲမှ တရဲရဲ ထတောက်လျက် မီးပွားများမှာလည်း ဝဲလွင့်နေတော့သည်။

သို့သော် . . .

ထိုမီးစွယ်မီးဖွားများက ဘယ်ကိုမှမလွင့်၊ အဘိုးကြီး ဦးစိုး
အောင်တစ်ဦးတည်းဆီကိုသာ။

“အာ . . . ပူ . . . ပူလှပါရဲ့၊ မ . . . မလုပ်ပါနဲ့ စောစုစုနီရယ်၊
မလုပ်ပါနဲ့၊ ပူတယ် . . . ပူတယ်”

အဘိုးကြီးမှာ ရှောင်ရင်း ကာရင်းဖြင့် ပူလောင်လွန်းလှသည်မို့
မြေပြင်ပေါ်၌ လူးလှိမ့်၍နေလေသည်။

စောစုစုနီမှာကား ပါးစပ်ကို အကျယ်ကြီး ဟလျက် အားရပါးရ
အသံနက်ကြီးဖြင့် ရယ်၍နေဆဲ။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“တော် . . . တော်ပါတော့ စောစုစုနီရယ်၊ တော်ပါတော့ . . .
အား . . . ပူလွန်းလို့ပါ၊ တော်ပါတော့ စောစုစုနီရယ်၊ မရယ်ပါနဲ့တော့
တော်ပါတော့”

စောစုစုနီက အသံနက်ကြီးဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ရယ်လိုက်၊
မီးပွားမီးပန်းများက တဖြန်းဖြန်း တောက်လွင့်လိုက်။ အဘိုးကြီးမှာကား
မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးကျကာ မြေပြင်၌ လူးလှိမ့်ရင်း တစာစာ
တောင်းပန်၍ နေလေသည်။

မြင်ရသူတိုင်းမှာ အဘိုးကြီးရဲ့ဝေဒနာကို မကြည့်ရက်ကြ။
ကြည့်ရက်စရာလည်း မရှိ။

သားသမီး ဇနီးမယား ချွေးမများအားလုံးမှာ အဘိုးကြီး
ခံစားနေရသည်ကို ကြည့်ကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေမိကြသည်။

စောစုစုနီရဲ့ထက်မြက်လှသော ကမ္မဇိဗ္ဗိအစွမ်းကြောင့် ဘယ်
သူမှလည်း အနားမကပ်ရဲ။

စောစုစုနီမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရဲရဲနီလျက် မီးစွဲလောင်နေပြီဖြစ်
သော အဘိုးကြီးကို ကြည့်ကာ အခဲမကျေနိုင်သေးဘဲ . . .

“ဟင်း . . . ”

ခနဲ မာန်သွင်းလိုက်ပြီး . . .

“သေပေတော့ အဘိုးကြီး၊ ဒီတစ်ခါတော့ ရှင်အသေပဲမှတ်”

စောစုစုနီမှာ နာနာကျည်းကျည်း ကြိုးဝါးလိုက်ရင်း . . .

စောင်ကြီးတစ်ထည်ကဲ့သို့ နက်မှောင်ထူပိန်းလှသည့် ဆံပင်
ရှည်ကြီးကို ဝဲခနဲ ခါလိုက်ကာ အဘိုးကြီးကို ရစ်ပတ်လိုက်လေသည်။

နက်ပိန်းနေသည့် ဆံခြည်မျှင် တထွေးကြီးမှာ အဘိုးကြီး
တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြိုးရစ်ပတ်လျက်။

“အံ့မယ်လေး . . . လုပ်ကြပါဦး၊ ကယ်ကြပါဦး၊ အသက်ရှူလို့
မရတော့ဘူး၊ စော . . . စောစုစုနီရယ်၊ ပြန်ဖြည်ပေးပါ၊ အသက်ရှူကျပ်
လွန်းလို့ပါ၊ အသက်ရှူကျပ် . . . ကျပ်လွန်းလို့ပါ”

အဘိုးကြီးမှာ မလှုပ်သာ မရုန်းသာဖြင့် အော်ဟစ်တောင်း
ပန်ပြန်သည်။

စောစုစုနီကတော့ အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ကာ တဟား
ဟား အားရပါးရ ရယ်၍ကောင်းနေဆဲ။

အဘိုးကြီးမှာကား တစထက်တစ မျက်လုံးကြီးများ ပြူးထွက်
လာချေသည်။

“အာ . . . အား . . . ကယ်ကြပါဦး၊ အသက်ရှူလို့ မ . . . မရ”

“အဘိုးကြီး . . . အဘိုးကြီး”

“အဖေ . . . အဖေ . . . အဖေကို ကယ်ကြပါဦး၊ အီး . . . ဟီး”

ဟီး”

အဘိုးကြီးမှာ တင်းကျပ်လှသော ဆံခြည်မျှင်များ ရစ်ပတ်မှု

ကြောင့် မျက်လုံးပြူးထွက်ရုံမက လျှာကြီးပါ ထွက်လာခဲ့လေလျှင် အဘွားကြီး သားနှစ်ယောက်နှင့် ချွေးမများမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုကြပေပြီ။

ကြေကွဲစရာကောင်းလှသော အနီဌာရုံ ထိုမြင်ကွင်းကို နောက်မှ ပါလာသော သိမ် မခံစားနိုင်တော့ပြီ။

သူ့ကိုတော့ စောစုစုနီ တစ်ယောက်တည်းသာ မြင်ရပုံရသည်။

“ကဲ... သိမ် ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့တော့၊ ဒီအဘိုးကြီးကို ကျွန်မ နှိမ်နင်းပြမယ်... ကြည့်နော်”

ရက်စက်လှသော အဘိုးကြီး၏လက်တွင်းမှ လွတ်မြောက်ရ တော့မည်မို့ ဝမ်းသာနေမိဆဲ...။

စောစုစုနီ အာရုံပြောင်းသွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိသော အဘိုးကြီးမှာ ချက်ချင်းပင် သတိကြီးစွာဖြင့်...။

“ဟေ့ကောင် ညီညီ... အာဇာနည်ယသုတ်တော်ကို ဖွင့်စမ်း၊ မြန်မြန်ဖွင့်စမ်း”

အဘိုးကြီး ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်သတိပေးလျှင် သား အငယ်ဖြစ်သူ ညီညီမှာ အမြန်ပြေးကာ ကက်ဆက်ထဲမှ တရားခွေကို လျင်မြန်စွာ ဖွင့်လိုက်လေသည်။

ကက်ဆက်ထဲမှ ကြည်လင်ပီသသော ပရိတ်တရားတော်မှာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

“အပ္ပသန္ဓေဟိနာထဿ

သာသနဿာဓုသမ္ပတေ

အမနုဿဟိစန္ဒေဟိ

သဒ္ဓါကိစ္ဆိသကာဂိဉ္ဇိ.....”

တစ္ဆေသရဲ မြေဖုတ်ဘီလူးတို့ ထွက်ပြေးရလောက်အောင် စွမ်း သည့် အာဇာနည်ယ ပရိတ်တရားတော်၏တန်ခိုးကြောင့် စောစုစုနီ

မှာ ချက်ချင်းကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့်အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ ပြီး...။

“အား... အား... မဖွင့်ပါနဲ့... မဖွင့်ပါနဲ့၊ ကြောက်ပါ တယ်... မဖွင့်ပါနဲ့”

လက်ကြီးများ ကာလျက် အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ဟစ်တောင်း ပန်လေတော့သည်။

စောစုစုနီက တောင်းပန်လေ ညီညီက အသံကို မြှင့်လေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ စောစုစုနီသည်လည်း တုန်လှုပ်ကြောက် မက်စွာဖြင့် အော်ဟစ်ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ထွက်ပြေးသွားသော သူငယ် ချင်းဖြစ်သူ မိုးကြိုး၏ပုံရိပ်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်အားလျော့သွားရသူက သိမ်တို့သူငယ်ချင်းတတွေပဲ ဖြစ်သည်။

သိမ်လည်း စောစုစုနီ နောက်သို့ အားပေးကူညီရန် လိုက်သွား လေသည်။

အဘိုးကြီးကတော့ သားကောင်ဘဝမှ မုဆိုးဘဝသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားရပြီမို့...။

“ဟင်း... ဟင်း... ဘယ်နှယ့်လဲ၊ မင်းတို့ကောင် ခံနိုင်သေး ရဲ့လား၊ စိုးအောင်ကိုများ လျှော့တွက်လို့ကွာ၊ ဟင်း... ဟင်း၊ မင်းတို့ အတွက်တော့ မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသွားပြီပေါ့၊ ကဲ... ငါ့သားတို့ရေ၊ အချိန်တွေ ကြာတယ်ကွာ”

“ပြော... အဖေ၊ ဒီလူတွေကို ဘယ်လိုစီရင်ပေးရမလဲ”

အဘိုးကြီးရဲ့ဆော်ဩသံ ထွက်လာခဲ့လျှင် သားနှစ်ယောက်မှာ တက်ကြွစွာ ရှေ့တိုးလာခဲ့ကြသည်။

“အေး... သဲလွန်စ ပျောက်တဲ့နည်းကိုပဲ အဖေက သုံးချင်

တယ်၊ ဒီတော့... ”

အဘိုးကြီးရဲ့... ဒီတော့... ဆိုသောစကားနှင့်အတူ အချက်ပြ
လိုက်သော လက်ရိပ်ကို မျက်လုံးထောင့်မှ ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရပြီး
လျှင်... ”

“ဖြောင်း”

ခနဲ ဆိုသောအသံမှာ သူရတို့ နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသော
အသံဖြစ်ပြီး လောကကြီးနှင့် သူတို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားရတော့
သည်။

“တကယ်တော့ အသက်ကြွေးကို အသက်နဲ့ ပေးဆပ်မှ
ကျေတယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆဟာ လုံးဝ မှားယွင်းပါတယ် စောစုစန္ဒီရယ်
အသက်တစ်ချောင်းဟာ ရခဲလှပါတယ်”

သူ ပြောပြီး ခဏရပ်နားလိုက်သည်။

စောစုစန္ဒီမှာကား ဘာမှပြန်မပြောရှာဘဲ သိမ်ကိုသာ ကြေကြေ
ကွဲကွဲ မော့ကြည့်၍နေသည်။

စောစုစန္ဒီရဲ့အဖြူရောင် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ၌ ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း
လှသည့် အဓိပ္ပါယ်များစွာ ပြည့်ဝလှက်။

“စောစုစန္ဒီ... ဟိုးကောင်းကင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပါ”
သိမ် ကောင်းကင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

စောစုစန္ဒီရဲ့ဦးခေါင်းလေး မော့ကြည့်ရှာ၏။

“အရုဏ်တက်တော့မယ်... ရောင်နီပျိုးစပြုနေပြီ၊ ကျွန်တော်
တို့ ကောင်းမွန်တဲ့ဘဝကိုပဲ ဆောက်တည်ကြစို့နော်”

မော့နေရှာသော ဦးခေါင်းလေး ပြန်လည်ငုံလျှိုးကျသည်။
အဖြူရောင် မျက်ဝန်းအိမ်ထဲမှ သွေးနီစက်များ တသွင်သွင်
ကျဆင်းလို့ လာတော့သည်။

“စောစုစန္ဒီတစ်ယောက် သုခချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဘဝသစ်
တစ်ခုကို ကူးပြောင်းနိုင်တာ ကျွန်တော်မြင်တွေ့ပါရစေ”

စောစုစန္ဒီ သွေးရောင်မျက်ရည်များကြားမှ ပြုံးနိုင်အောင်
ကြိုးစားရှာတာ မြင်ရပါ၏။

ရင်၌ မချို။

သူ စောစုစန္ဒီရဲ့ရှေ့၌ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။

စောစုစန္ဒီ သူ့ကို ကြည့်ကာ တစ်ချက်ရှိုက်ရင်း ပြုံးပြသည်။

“အမုန်းတွေ အညှိုးတွေ ပူလောင်တဲ့ ဒေါသတရား အကု
သိုလ်တွေအားလုံး ထားခဲ့ရအောင်နော် စန္ဒီ”

သူ စောစုစန္ဒီရဲ့အေးစက်မာကျော၍နေသော လက်ဖျားက
လေးကို ညင်သာဖွဖွ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“စန္ဒီ ကျွန်တော့်ရဲ့တို့ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။
ကျွန်တော့်ကို ကယ်သလိုပဲ နောက်ထပ် နောက်ထပ်လည်း ဘဝဆက်
တိုင်းမှာ အသက်ပေါင်းများစွာကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့ ကုသိုလ်ရှင်လေး
ဖြစ်ပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆန္ဒပြုပါတယ်၊ ဟော... ရောင်နီပျိုလာပြီ
စန္ဒီ”

စန္ဒီ နူးညံ့နွေးထွေးစွာ ပြုံးလျက် ရောင်နီပျိုလာပြီဖြစ်သော
ကောင်းကင်ကို သူနှင့်အတူ မော့ကြည့်၏။

ထို့နောက်...

စန္ဒီရဲ့အေးစက်သော လက်ကလေးများ တစထက်တစ်စ
ပူနွေးရှိန်းမြဲလာသည်ကို သူ ခံစား အံ့အားသင့်နေမိဆဲ။

စန္ဒီ နှုတ်ခမ်းလေးများမှာ ပန်းသွေးရောင် သမ်းလာလျက်
ဖွဖွကလေး ပွင့်ဟလာကာ... .

“ကဲ... အာရုဏ်တက်တော့မယ်၊ သိမ်လည်း အားပြည့်သွား
အောင် တစ်ရေးလောက် နားလိုက်ဦးနော်၊ သံသရာမှာ အတူပြန်ဆုံချင်
ပါသေးတယ်၊ စန္ဒီ စောင့်နေမယ်နော်၊ ကို... စန္ဒီနှုတ်ဆက်ခဲ့”

နှုတ်ဆက်စကားလေး မဆုံးသေး၊ လင်းပလာသော ရောင်
ခြည်ဦးနှင့်အတူ စန္ဒီတစ်ယောက် လွင့်ပျောက်လို့ သွားချေတော့သည်။

ရင်၌ လှုပ်ခနဲ ဟာသွားသော်လည်း သူ မကြေကွဲတော့ပါ။

“ကောင်းရာမွန်ရာ ဘဝသစ် မြန်မြန်ရောက်ပါစေ စန္ဒီရယ်”

ဟုသာ ဆန္ဒပြုပေးလိုက်မိသည်။

သက်ပြင်းတရွက်နှင့်အတူ ဖြည်းညင်းစွာ နောက်ပြန်လန် လဲပြီ
ကျသွားခဲ့သော မိုးကြိုး၏အလောင်းကို ငေးစိုက် ကြည့်နေမိဆဲမှာပင်
သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သမ်းဝေမိပြီး တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရတော့
သည်။

အခန်း(၈)

ဖြတ်

စွာဘုရား။

ဒါ. . ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ။

သိခံ ပြန်ပြီးသတိရလာခဲ့လျှင် ပထမဆုံး ခံစားလိုက်ရသည်မှာ သည်းအူပြတ်ကြွေမတတ် ချောက်ချားတုန်လှုပ်သော ခံစားမှုကြီးပင်။

ဘုရားရေ. . . ။

သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာ လှုပ်ရှား၍မရတော့။

တောင့်မတ်စွာ အေးခဲ၍နေသည်။

သို့သော်. . .

ကံကောင်းထောက်မလှစွာ သူ့လည်တိုင်မှာ အသုံးပြု၍ ရနေသေးသည်။

သူ သတိကြီးစွာ ထားလျက် ခေါင်းကို လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင်...

“ဟင်”

သူ မျက်လုံးများ ပြူးပြီး အံ့အားသင့်သွားရပြန်သည်။

သူ့နံဘေးမှာ ဝေယံနှင့်သူရ။

သူ့လိုပုံစံမျိုးနှင့်။

“ဟာ... သိမ် သတိရလာပြီ... မင်းဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ဝေယံ... ငါ... ငါတို့ ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲဟင်၊ ငါ... ငါ လှုပ်လို့မရဘူး... လှုပ်လို့မရတော့ဘူး”

သိမ်မှာ ရုတ်တရက် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် နားမလည်နိုင်။

မတ်တတ်အနေအထားအတိုင်း ခေါင်းမှလွဲ၍ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်ရှား၍ မရနိုင်အောင် ကြပ်ခဲအေးစက်၍ နေသည်။

နံဘေးကို ကြည့်မိတော့မှ ဆက်စပ်နားလည်နိုင်တော့သည်မှာ...

“ဟိုလူတွေ ငါတို့ကို အင်္ဂတေ ကိုင်သွားတာ”

“ဒါဆိုရင်... ငါ... ငါတို့...”

သူ စကားမဆက်နိုင်။

သွားပြီ။

သူတို့ကို ဘိလပ်မြေနှင့် အင်္ဂတေ အသေကိုင်သွားခဲ့ပြီ။

သို့သော်...

သူ နားမလည်နိုင်သည်မှာ သတ်ဖို့ ကြံစည်ခဲ့ပြီး ဘာဖြစ်လို့များ ခေါင်းနေရာတွေ ဖော်ခဲ့ကြတာလဲ။

တကယ်ဆို... .

သဲလွန်စ ပျောက်အောင် အသေသတ်ချင်သည်ဆိုလျှင်လည်း ခေါင်းပါ မြှုပ်ပစ်ရမည် မဟုတ်လား။

“အဘိုးကြီးက ငါတို့ကို သတ်ဖို့ ကြံစည်ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းတွေ ဖော်ခဲ့တာလဲ မသိဘူးနော်”

သူရက သူတို့ကို စဉ်းစားမရသလို လှမ်းပြောသည်။

“အေး... ငါလည်း အဲ့ဒါကိုပဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ဟာကွ... အရေးထဲ၊ မင်းတို့ကလဲ စိတ်ဆင်းရဲစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်မှာ ဒါကို အချိန်ကုန်ခံ စဉ်းစားနေသေးတယ်။

ခေါင်းတစ်ခုထဲ ဖော်ထားလည်း လူမရှိသူမရှိ ဒီခြံကြီးထဲမှာ ဘယ်သူမှ လာကယ်မယ့်သူ မရှိဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကိုက်ခဲပြီး သေကြမှာပဲ။

အခုတောင် ငါတစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်နေပြီ၊ တဖြည်းဖြည်း... ဒီ... ဒီထုက်ဆိုးလာရင်...”

ဝေယံ စကားမဆက်နိုင်တော့။

ထစ်ငေါ့သောစကားသံတို့က ယောက်ျားတန်မဲ့ ငိုသံပါကြီး ဖြစ်လာသည်။

သူရလည်း ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးတွေကို စိတ်ပျက် အားလျော့စွာ မှိတ်ချလိုက်တာ မြင်ရသည်။

သူတို့တိုင်လည်း ဘာမှ ပြောချင်စိတ် မရှိတော့ပြီ။

ဝေယံ ပြောသလိုပင် ခေါ်မကြား အော်မကြား ခြံကျယ်ကြီးထဲ မှာ သူတို့သူငယ်ချင်းသုံးယောက် အေးစက်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာဆိုးကို မခံမရပ်နိုင်သည့်အဆုံးမှာ...

သူ ဆက်မတွေးရဲတော့။

၁၄၂ ခုဝတာ

သက်ပြင်းကို သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မသိအောင် ခိုးရှိုက်
လိုက်မိသည်။
ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းလှသည့် ဟိုလူတွေ ဘယ်ရောက်နေကြ
သလဲ။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟိုကောင်တွေတော့
ခုလောက်ဆို ခံစားနေရရှာပြီ”
ကိုကိုက အားရကျေနပ်စွာ ရယ်ရင်း ပြောသည်။
“အင်း... စိုထိုင်းအေးစက်ပြီး ထုံကျင်ကိုက်ခဲနေရှာမှာပေါ့”
အဘွားကြီးက ညည်းပြော ဝင်ပြောသည်။
“တောက်... အုတ်ခဲမလောက်လို့ကွာ၊ ခေါင်းတွေ မဖို့ခဲရ
ဘူး”
အဘိုးကြီးကတော့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ။
“ဪ... အဖေကလည်း၊ သူတို့ခမျာ မသေခင်ကလေး
အသက်ဝအောင်တော့ ရှူပါစေဦး”
ညီညီ ဖအေဖြစ်သူကို လှမ်းစသည်။
“ဟေ့ကောင်”
အဘိုးကြီး ဒေါသတကြီး ထအော်၏။

တကယ်လည်း အဘိုးကြီးစိတ်ထဲ ဟိုလူသုံးယောက်၏ခေါင်း
တွေကို အုတ်ခဲမလောက်သဖြင့် အပြီးသတ် မမြုပ်ခဲ့ရသဖြင့် စိတ်ထဲ
နောက်ဆံတင်းနေသည်။

အခု ထွက်လာခဲ့ကြသည်ကလည်း လိုအပ်သည့်အုတ်ခဲနှင့်
ဘိလပ်မြေအိတ်များ ဝယ်ရန်ဖြစ်သည်။

“အေးလေ... ခေါင်းနေရာ ရောက်တော့မှ ကတ်သီးကတ်
သတ် အုတ်ခဲတွေက ကုန်သွားရတယ်လို့”

အဘွားကြီးက အဘိုးကြီး စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိသဖြင့် ကျေနပ်
သွားအောင် ဝင်ပြောသည်။

“ဟိုလူတွေ သတိများ ရနေပြီလား မသိဘူး”

“သတိရလည်း ဘာဖြစ်လဲ အဖေရာ၊ ဒီလူတွေ အော်ရင်
တောင် အဲဒီနားမှာ ဘယ်သူမှ ကြားနိုင်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ သိပ်လည်း
တွေးပူမနေစမ်းပါနဲ့”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဖအေဖြစ်သူ အစိုးရိမ်ကြီးနေတာကို
ဖြေပြောပြောပေးနေဆဲ...

“ဟင်... ရှေ့... ရှေ့မှာ”

ချွေးမအကြီးဖြစ်သော မိုးမိုးဆီမှ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်
သံကြောင့် အားလုံး ရှေ့ကို ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်လိုက်မိကြ
လျှင်...

မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းကြောင့် အားလုံးမှာ အကြောက်
လွန်ပြီး ကြက်သေ၊သေသွားမိကြသည်။

သူတို့အားလုံး မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်း
မှာ...

ယောယုဝရွာ ဆိုသော ဆိုင်းဘုတ်၏နံဘေး၌ တောင့်တင်းစွာ

မတ်မတ်ရပ်လျက်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အနက်ရောင်
ထက်အောက်ဝတ်စုံနှင့်။

မျက်လုံးအိမ်ထဲ၌ အနက်ရောင် သူငယ်အိမ် မရှိဘဲ မျက်သား
အဖြူထည်သက်သက်သာ ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

“စော... စောစုစုနီ”

အဘိုးကြီးနှုတ်ခမ်းများဆီမှ နာမည်တစ်ခုမှာ ထိတ်လန့်တကြား
ထွက်ကျလာခဲ့သည်။

ထိုနောက် မိန်းကလေးသည် သူတို့မောင်းလာရာ ရှေ့တည့်
တည့် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

စတီယာရင်ကို ကိုင်ထားသည့် ညီညီမာလည်း ကြောက်မက်
လွန်းလှစွာဖြင့် ဆွဲကွေ့ရှောင်ရှားလိုက်လျှင်...

“အား...”

သွေးရူးသွေးတန်း အော်ဟစ်လိုက်ကြသံများမှာ ကမ္ဘာပျက်
မတတ် ဆူညံလွန်းလှစွာ။ သူတစ်ပါးအပေါ် သွေးအေးစွာ ရက်စက်
တတ်သည့် မိသားစုတစ်စုကို တင်ဆောင်ထားသည့် ထော်လာဂျီမှာ
တော့... အရှိန်ပြင်းလှစွာဖြင့် နက်ရှိုင်းလှသည့် ချောက်ကြီးထဲသို့...။

ချောက်ကမ္ဘာ့ထိပ်၌ အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ထား
သည့် တစ္ဆေတစ်ကောင်၏ အားရကျေနပ်စွာ ခေါင်းမောလျက် ရယ်
လိုက်သံနက်နက်ကြီးမှာ ပဲ့တင်ထပ်လို့သွားခဲ့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

“ဝုန်း”

ခနဲ အသံကြီး ကြားလိုက်ရပြီးသည့်နောက်...

သူတို့ကို ရက်စက်စွာ ကြပ်ခဲပိတ်လှောင်ထားခဲ့သည့် အုတ်သားများမှာ အချပ်လိုက် ပြိုကျသွားခဲ့တာကို မထင်မှတ်နိုင်လွန်းစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့သည်။

သူတို့ လွတ်မြောက်လေပြီ။

BURMESE
CLASSIC

မိတ်ပျက်အားလျော့စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားမိရာမှ မသိမသာ လှုပ်ခါလာသော အထိအတွေ့ကြောင့် သူတို့ခေါင်းမှာ ဆတ်ခနဲ မော့လာမိသည်။

“ဝေ...ဝေယံ... ငလျင်လှုပ်နေတာလား”

“မသိဘူး... ဟုတ်မယ်ထင်တယ် လှုပ်တော့ လှုပ်နေတယ်”

“ဟေ့ကောင်တွေ... ငါ့စိတ်ထင် အင်္ဂိတေချပ်ကြီး လှုပ်နေတယ်ကွ၊ အင်္ဂိတေသားက နှုသေးပုံရတယ် ငါတို့ နည်းနည်းလောက် အားစိုက်ပြီး လှုပ်ကြည့်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

သူရက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး အားတက်လာကြပြီး အာရုံတွေ စုစည်းကာ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးထားလျက် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးရှိ ကြွက်သားများကို အားစိုက်လှုပ်ရှားလိုက်လျှင်...

အင်္ဂိတေသားမှာ အက်ကြောင်းများထလာပြီး နောက်ဆုံး၌...

သူ ခေါင်းကို မော့လျက် သက်ပြင်းကို မော့လျှော့ ရှိုက်လိုက်
သည်။

ဪ... .

စောစုစု... .

စောစုစု... . ။

“အင်း... အားလုံးဟာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တဲ့ကုသိုလ် အကုသိုလ်ရဲ့ အကျိုးဆက်တွေကို ပြန်ခံစားရတာပဲ”

ချောက်ထဲ၌ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မှောက်သွားရှာသည့် ထော်လာဂျီကားတစ်စီးကို ငုံ့ကြည့်ကာ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လျက် ပြောလိုက်မိသည်။

“တစ်မိသားစုလုံး ပါသွားရှာတာပဲနော်... ကျွတ်... ကျွတ်”

“သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို မတရားသဖြင့် လိုချင်ပြီး လောဘဇောနဲ့ အသက်ကိုပါ သွေးအေးအေးနဲ့ သတ်ဖို့ ကြံစည်တဲ့ အကုသိုလ်တွေပေါ့”

ဝေယံနှင့်သူရ တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောနေကြဆဲ သူက တော့ နားထဲ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်၏စကားသံကိုသာ ပြန်ကြားယောင်နေမိသည်။

“ကျွန်မဟာ သူတို့မိသားစုကို လက်တွဲပြန်နိုင်ဖို့ အခွင့်အရေး စောင့်နေခဲ့တာ ဒီနေ့ထက်ထိပေါ့... ”

သို့သော်...

ဗလာဟုတော့ မဆိုနိုင်ပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့...

ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မြင်တွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်သည့်
နာကျင်ခါးသီးခဲ့ရသော အသည်းနှလုံးတစ်ခု ရှိနေခဲ့သောကြောင့်ပင်။

ယောယုဝတီရွာကလေးရဲ့ အဆိတ်ငြိမ်ဆုံး အငြိမ်းချမ်း
ဆုံး နေရာလေးတစ်နေရာမှာ ယှဉ်လျက်ဆောက်ထားသော အုတ်ဂူ
ဖြူဖြူ နှစ်လုံးရှိသည်။

သိမ် ကြေကွဲနာကျင်သောမျက်နှာဖြင့် ပန်းစည်းတစ်စည်းစီကို
အုတ်ဂူတစ်လုံးစီပေါ် အသာအယာ တင်လိုက်သည်။

အုတ်ဂူတစ်လုံး၌ မိုးကြိုးဟု နာမည်ရေးထိုးထားပြီး...

နောက်အုတ်ဂူတစ်လုံး၌တော့ စောစုစန္ဒီဟု ရေးထိုးထားလေ
သည်။

အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးနှစ်လုံး၌ ပြင်ပကကြည့်လျှင် တူညီသယောင်
ယင်ရသော်လည်း အတွင်းသဏ္ဌာန်၌မူ အကွာကြီး ကွာခြားလှပါသည်။

အုတ်ဂူတစ်လုံးအတွင်း၌ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု ရှိနေခဲ့ပြီး...

နောက်အုတ်ဂူတစ်လုံး အတွင်း၌တော့ မည်သည့်ခန္ဓာကိုယ်မှ
ရှိမနေခဲ့။

